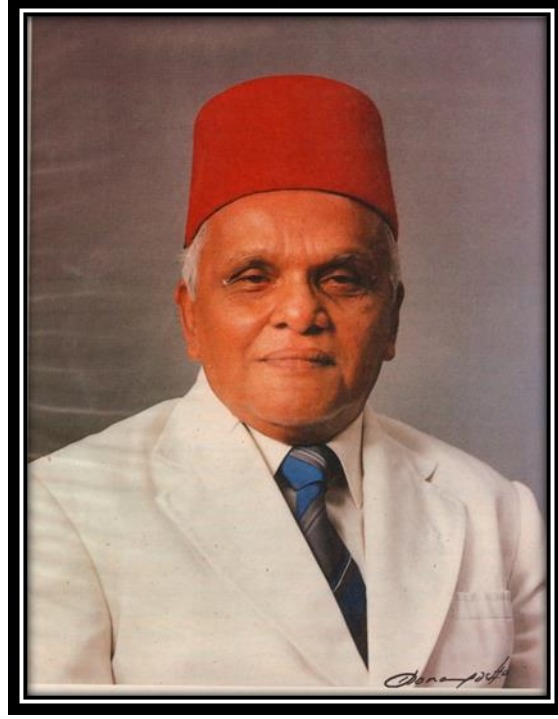

பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ் நினைவு மலர்

இல.	கட்டுரையாளரின் பெயர்	கட்டுரைத் தலைப்பு
01.	பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ்	வழியும் மொழியும்
02.	பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி	தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள்
03.	பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.:மான்	தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம்: அதன் மொழியியல் தனித்துவம்
04.	பேராசிரியர் மு. வரதராசன்	இஸ்லாம் தந்த இலக்கியம்
05.	பேராசிரியர் ச.வே. சுப்பிரமணியன்	இசுலாம் தந்த இலக்கியம்
06.	அறிஞர் எ.எம்.எ. அஸ்ஸ்	அறபுத்தமிழ் எங்கள் அன்புத்தமிழ்
07.	பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்	இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு – I
08.	பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்	இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு – II
09.	பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்	இஸ்லாமியப் பக்திப் பாடல்கள்
10.	கலாநிதி க. இரகுபரன்	இலங்கை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு
11.	பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா	இலங்கை முஸ்லிம்களின் நவீன இலக்கியமும் இன அடையாளமும்
12.	பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்	பின்னிணைப்பு – 1 ஆன்ற அறிவும் அகன்ற உள்ளமும்
13.	பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி	பின்னிணைப்பு – 2
14.	பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ்	பின்னிணைப்பு – 3 இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகளும் பண்பாட்டுப் பங்களிப்பும்
15.	எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல்	பின்னிணைப்பு – 4 உவைஸ் – ஓர் அறிமுகம்

வழியும் மொழியும்

- பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ் -

இஸ்லாம், தமிழ், இலக்கியம் என மூன்று சொற்களாலாயது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் சொற்றொடர். இது அனைவரும் அறிந்ததே. எனினும், இஸ்லாம், தமிழ், இலக்கியம் என்றும் மூன்று சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் பரந்து விரிந்த கருத்தினைக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இஸ்லாம் என்னும் சொல் அமைதியைக் குறிக்கின்றது. இறைவனுக்கு அடிபணிதல் என்னும் கருத்தும் இஸ்லாம் என்னும் சொல்லுக்கு உண்டு. இன்று உலகிலே நூறு கோடி மக்கள் பின்பற்றும் மார்க்கமாகவும் இஸ்லாம் திகழ்கின்றது. உலகம் என்று தோன்றியதோ அன்றே இஸ்லாமும் உதித்தது என்பது முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கை. ஆனால் இஸ்லாத்தை உலகிற்கு ஒரு மார்க்கமாக, வழியாக வாழ்க்கை நெறியாகப் போதித்தவர் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களேயாவர். இதனாலேயே ஆதிபிதா ஆதம் நபி (அலை) முதல் இறுதி நபி முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் வரை இறைவனால் அனுப்பப்பட்டு உலகில் வாழ்ந்த ஓரிலட்சத்து இருபத்து நாலாயிரம் நபிமார்களையும் விசுவாசித்து வாழ்க்கையை நடத்துதல் முஸ்லிம்களுக்கே கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பழமை வாய்ந்தது இஸ்லாம்.

முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வருகைக்கு முன்னர் தோன்றிய நபிமார்களுள் முறுசலானவர்களுள் சிலருக்கு சுஹ்புகள் என்னும் கட்டளைகளும் மூசா நபி (அலை) அவர்களுக்கு தெளறாத் வேதமும் தாவுது நபி (அலை) அவர்களுக்கு ஸபூர் வேதமும் ஈசா நபி (அலை) அவர்களுக்கு இன்ஜீல் வேதமும் அருளப்பட்டிருந்தன. அக்கட்டளைகளிலும் வேதங்களிலும் பொதிந்திருந்த நற்கருத்துக்களின் சாராம்சமாக அவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கி புறுக்கான் வேதத்தை முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு அல்லாஹ் அருளினான். முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த இப்ராஹிம் நபி (அலை) அவர்கள் பின்பற்றிய உஹ்னிப் என்னும் மார்க்கமும் இஸ்லாத்தோடு ஒட்டிய ஓரிறைக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. இஸ்லாம் உலகில் பரவத் தலைப்பட்டதும் இஸ்லாத்துக்கு முன்பிருந்த கட்டளைகளும் கொள்கைகளும் கருத்துக்களும் வழக்கொழிந்தன எனக் கருதப்படலாயிற்று. ஒன்றே இறைவன் ஒன்றே குலம் என்னும் விழுமிய கருத்து இஸ்லாம் பரவியதுடன் உலகில் வேருன்றத் தலைப்பட்டது.

அரபு நாட்டில் முதன் முதல் தோன்றிய இஸ்லாம் காலப் போக்கில் பல்வேறு நாடுகளில் பரவலாயது. வர்ணவேறுபாடோ, சாதி இன வேற்றுமையோ, பண்பாட்டுக் கலாசார முரண்பாடோ, பேசும் மொழியில் இருந்த மாறுபாடோ இஸ்லாத்தில் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. இவற்றையெல்லாம் கடந்து இஸ்லாம் பரவி உள்ளது. உலக முஸ்லிம் மக்கள் அனைவரும் முஸ்லிம் என்னும் சகோதரத்துவ அடிப்படையில்

இணக்கம் கண்டுள்ளனர். நடை, உடை, பாவனையில் இயன்ற அளவு ஒற்றுமை கண்டுள்ளனர். விலக்கப்பட்டவற்றைத் தவிர்ப்பதிலும் ஏவப்பட்டவற்றை மேற்கொள்வதிலும் உலக முஸ்லிம்களிடையே வேற்றுமை கிடையாது. இஸ்லாம் தோன்றிய மொழியான அரபு மொழியே முஸ்லிம் உலக மார்க்க மொழியாக வழிமொழியாக, வாழ்க்கை நெறிமொழியாக மலர்ந்துள்ளது; தனிச்சிறப்பும் பெற்றுள்ளது.

இனி, தமிழை எடுத்துக் கொள்ளுவோம், தமிழ் என்றால் இனிமை என்பது பொருள். தமிழ் அமுதுக்கு நேரானது, ஆனால் தமிழ் மொழி ஏனைய சில மூத்தமொழிகள் போன்று வழக்கொழியவில்லை. அன்று சிறப்புற்று விளங்கிய சில மொழிகள் இன்று பேச்சு வழக்கை இழந்து தவிக்கின்றன. அன்று சிறந்த இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்த சில மொழிகள் இன்று எவரும் புரிந்து கொள்ளாத நிலையில் கைவிடப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். இன்னும் சில மொழிகளில் பண்டைய இலக்கியத்தை அம்மொழிகளைப் பேசும் இன்றைய மக்கள் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அன்றைய மொழியும் இன்றைய மொழியும் இரு வெவ்வேறு மொழிகளாக உருவாகி உள்ளமையே அத்தகைய நிலைக்குரிய காரணமாகும். இன்னும் சில மொழிகள் சமயக் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு வாய்ப்பான மொழிகளாக அன்று சிறந்து விளங்கின. ஆனால் இன்றோ அவை பேச்சு வழக்கற்று வெறுமனே சமய ஆராதனை மொழிகளாக இருப்பது புலனாகின்றது. தனித்துவ மிக்க தமிழ் மொழியோ அத்தகைய நிலைமை எய்தவில்லை. ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் எவ்வாறு சிறந்து விளங்கியதோ, அவ்வாறே இன்றும் சிறப்புற்று விளங்குகிறது.

ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் சங்கம் அமைத்து வளர்க்கப் பெற்றது தமிழ்மொழி. அந்தச் சங்ககாலத் தமிழிலக்கியங்கள் இன்றும் அறிஞர் மாத்திரமின்றி ஏனையோரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய முறையில் அமைந்திருக்கின்றன. அவை விழுமிய கருத்துக்களைத் தம்மிடத்தே கொண்டனவாகத் திகழ்கின்றன. ‘எல்லா நாடுகளும் நமதே; எல்லாரும் நம் உடன் பிறப்புக்களே’ என்று கூறும் அளவுக்குப் பண்டைய தமிழ் இலக்கியம் சிறந்து விளங்குகின்றது. ‘யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்’ என்பதைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டதனால் புகழ்பெற்றுத் திகழ்கிறது தமிழ்மொழி. அகவாழ்வினையும் புறவாழ்வினையும் விதந்துகூறும் அகத்தினையும் புறத்தினையும் சிறப்பு அம்சங்களாகக் கொண்டது பண்டைய தமிழ்மொழி. இனிய பத்திப் பாசுரங்களைத் தனிச் சிறப்பம்சமாகக் கொண்டது தமிழ்மொழி. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்னும் இலக்கியச் செல்வங்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது தமிழ்மொழி. எண்ணற்ற காப்பியங்களையும் ஏனைய பிரபந்த வகைகளையும் தன்னிடத்தே கொண்டு சிறந்து விளங்குகின்றது தமிழ்மொழி. பண்டைய தமிழில் மொழிநடையை இன்றைய தமிழின் மொழிநடையுடன் ஒப்பிட்டுப் படிக்கக் கூடிய முறையில் அமைந்திருக்கும் சிறப்பைப் பெற்றது தமிழ்மொழி. பல்வேறு சமய வழிபாடுகளைப் பயிற்றக்கூடிய

இலக்கியங்களின் களஞ்சியமாகத் திகழ்கின்றது தமிழ்மொழி. வெவ்வேறு சமயப் பெரியாரின் முன்மாதிரியான வாழ்க்கையை விவரிக்கும் வாயிலாக இலங்குகிறது தமிழ்மொழி. தாய்மொழியாகவோ வீட்டு மொழியாகவோ தமிழ்மொழி பேசும் பல்வேறு இனத்தவருக்கிடையே ஒற்றுமையை வளர்த்துப் பேணக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது தமிழ் மொழியில் தோன்றியுள்ள இலக்கியம்.

அடுத்து இலக்கியத்துக்கு வருவோம். ஓர் இனத்தின் இலட்சியத்தை எடுத்துக் காட்டுவது இலக்கியம். வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பது இலக்கியம். மக்கள் வாழ்க்கை என்னும் கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பமே இலக்கியம் என்று கூறுவர். மக்களின் கலை, கலாசாரம், வாழ்க்கைமுறை, வழிபாடு என்பனவற்றை எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது இலக்கியம். செய்யுள் நடை, வசனநடை என இருபெரும் பிரிவைக் கொண்டது இலக்கியம். சொற்களைச் சிறந்த ஒழுங்குமுறையில் அமைத்து எழுதுவது வசனம் என்பர். ஆனால் செய்யுளோ சிறந்த சொற்களைச் சிறந்த ஒழுங்குமுறையில் அமைத்து எழுதுவதாகும் என்பர்.

இங்ஙனம் பார்க்கும்பொழுது தனிச்சிறப்பு மிக்க இஸ்லாம் மார்க்கம் பற்றிய கருத்துக்கள் தனித்துவம் மிக்க தமிழ்மொழியின் வாயிலாக வெளிவந்துள்ள இலக்கிய கருவூலங்களையே நாம் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என அழைக்கிறோம். இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம் எனப் போற்றுகிறோம். பேணிப் பாதுகாத்து வருகிறோம். பிறர் அறிய விழைகிறோம். பறை சாற்றுகிறோம்.

இந்த அடிப்படையில்தான் தமிழ்நாட்டில், திருச்சியிலும் சென்னையிலும் காயல் பட்டணத்திலும் இவ்வகையில் கொழும்பிலும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் நடைபெற்றன. அவற்றை நடத்துவதற்கு மூலகாரணமாக இருந்தது இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம். இஸ்லாம் எங்கள் வழி; தமிழ் எங்கள் மொழி. என்பது அக்கழகத்தில் தாரக மந்திரமாக அமைந்தது. அவ்வாறு கொள்வதற்கான காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் வாழும் முஸ்லிம்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைவது இஸ்லாம். அவர்களின் வழியாக, மார்க்கமாக, வாழ்க்கை நெறியாகத் திகழ்வது இஸ்லாம். எனவேதான் இஸ்லாம் எங்கள் வழியாகக் கொள்ளப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் வாழும் முஸ்லிம்கள் தமிழையே பேசுகின்றனர். தமிழிலே எழுதுகின்றனர். தமிழிலே தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனர். ஏன் தமிழிலே சிந்திக்கின்றனர் என்று கூடக் கூறிவிடலாம். முஸ்லிம்களின் மார்க்கக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அறபுமொழி இன்றியமையாததாகின்றது. அறபுமொழிப் பயிற்சி இன்றி தொழுகை முதலிய வழிபாட்டு முறைகளை நிறைவேற்றுவது

முஸ்லிம்களுக்குக் கடினமாகின்றது. முடியாததாகின்றது. எனவேதான் தமிழ்மொழி முஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழியாகக் கருதப்படுகின்றது. வீட்டு மொழியாகப் பயிலப்படுகிறது. பேச்சுமொழியாகப் பயன்படுகிறது. வழிபாட்டு மொழியாகத் தமிழ்மொழி பயன்படவில்லை. இஸ்லாமிய நடைமுறைகளுக்கு இணங்க வழிபாட்டு மொழியாகத் தமிழ்மொழி பயன்படவும் முடியாது. எனவேதான் தமிழ்மொழி முஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழியாகப் பேசப்படுகிறது. இதனாலேயே இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம் இஸ்லாம் எங்கள் வழி என்பதற்கு அடுத்ததாகத் தமிழ் எங்கள் மொழி எனக் குறிப்பிட்டது. இன்னொரு படி அப்பால் சென்றிருந்தால் இலக்கியம் எங்கள் வழி என்று கூட முன்கூறிய தாரக மந்திரத்தை நிறைவு செய்திருக்கலாம்.

(வழியும் மொழியும், பஷாரத் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 9 – 13: 1991)

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள்

- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி -

உலகப் பெருமதங்களிலொன்றான இஸ்லாம் தமிழிலக்கியத்திற் பெறுமிடத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றி ஆராயமுற்படும் இக்கட்டுரையில் முற்றிலும் அம்மதச்சார்பான தமிழ் இலக்கியங்களே எடுத்து நோக்கப்படவுள்ளன. தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறைகள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனவும் முஸ்லிம்களால் எழுதப்பட்டுள்ளனவுமாகிய நவீன இலக்கியங்கள் இவ்வாய்வில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. எழுத்தின் அடிப்படைப் பண்பு பற்றி முஸ்லிம் ஒருவர் எழுதியது என்பதற்காக ஓர் ஆக்கம் “முஸ்லிம் இலக்கியம்” ஆகிவிடாது என்பதை நாம் உணரல் வேண்டும். நவீன தமிழிலக்கிய வடிவங்களுட் கணிசமான முக்கியத்துவத்தைப் பெறும் நாவல், சிறுகதை, புதுக்கவிதை ஆகியன முற்றிலும் மதச்சார்பற்ற சூழலினடியாகவே தோன்றுகின்றன என்பதை மனங்கொளல் வேண்டும்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பெறும் இடம் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கும்பொழுது முதன்முதலில் நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டிய விடயம் அவ்விலக்கிய முயற்சி தோன்றுவதற்குக் காலாக அமையும் வரலாற்றுப் பின்னணியாகும். அதாவது தமிழ் நாட்டினுள் இஸ்லாம் வந்து சேர்ந்து இணைந்த வரலாற்றுப் பின்னணியைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

இந்தியாவில் இஸ்லாத்தின் வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சியாளர்களுள் ஒருவரான எஸ்.ஏ.ஏ. நிஸ்வி அவர்கள் தரும் மிகச் சுருக்கமான ஆனால் தெளிவான குறிப்பை இங்கு தருவது பொருத்தமானதாகும்:

“முகம்மது நபியவர்கள் (570 – 632) பிறப்பதற்கு முன்னரே அறபு, ஈரானிய வர்த்தகர்களும் கடலோடிகளும் இந்தியக் கரையோரப் பகுதிகளிற் குடியேறியிருந்தனர். உள்ளூர் மக்களைத் தமது மதத்துக்கு மாற்றுவதற்கு இடமளிக்கப் பெற்றிருந்தனர். கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் பைசான்றியினுக்கும் (Byzantine), சசனித்துக்களின் ஈரானுக்கும் நடந்த போர்கள் காரணமாகச் சீனாவையும் இந்தியாவையும் மத்திய தரைப் பிரதேசத்துடன் இணைக்கும் யூப்.பிரட்டிஸ் – பாரசீக் குடாவழி கைவிடப் பெற்று, அதிலும் பார்க்கச் சிரமம் மிக்கதான நைல் பள்ளத்தாக்கு, செங்கடல் ஊடாகச் செல்லும் வழி பயன்படுத்தப்படத் தொடங்கிற்று. கி.பி. 632க்கும் 647க்குமிடையில் சிரியா, எகிப்து, ஈரான், திரிப்பொலிற்றானா (Tripolitona) ஆகிய பிரதேசங்களை இஸ்லாம் மயப்படுத்தப் பெற்ற அறபியர் கைப்பற்றியதன் காரணமாக, ஈராக்கில்

கூடா, பஸ்றா, எகிப்தில் ஃபுஸ்ராற் எனும் புதிய நகரங்கள் தோன்றின. அத்துடன் முன்னர் கைவிடப் பெற்றிருந்த யூடீயர்கள் - பாரசீகக்குடா வழி மீண்டும் திறக்கப் பெற்றது. இதன் பயனாக பாரசீக - அறபு வணிகத்திலும் வர்த்தகத்திலும் ஏற்பட்ட திடீர் வளர்ச்சி சிந்து, குஜராத் முதல் வங்காளம், பர்மா வரையுள்ள கரையோரப் பகுதிகளில் குடியேறிய இஸ்லாமிய மயப்படுத்தப்பட்ட அறபியரின் தொகையை அதிகரிக்கச் செய்தது. 'மாஅபார்' (பாதைகள் குறுக்கிடும் இடம்) என அறபியர்களாற் குறிப்பிடப் பெற்ற சோழ மண்டலக்கரை முக்கியமான வர்த்தகக் களஞ்சியப் பிரதேசமாகவிருந்தது. உள்ளூர் அரசர்கள், குறிப்பாகக் கள்ளிக் கோட்டைச் சமோரின், உள்ளூர் மக்களுடன் திருமண உறவுகள் வைப்பதற்கும் அம்மக்களிடத்து இவர்கள் தம் மதத்தைப் போதிப்பதற்குமான உரிமையை அறபியருக்கு வழங்கியிருந்தார். இதன் காரணமாக, மலையாளக் கரையோரப் பகுதியைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் குழுமத்தினர் (மாப்பிள்ளைச் சோனகர்) தாங்கள், உயர் சாதியைச் சேர்ந்த நாயர் குலப்பெண்களை மனைவியராகக் கொண்ட அறபியர்களின் வழி வந்தவர்கள் என்பர் மைசூரிலும் கிழக்குக் கரையோரப் பகுதியிலுமிருக்கும் லெவ்வைகள், தாம் தமது பிதாவழி அறபு ஹஷ் மைற்றுக்கள் வழி வந்தவர்கள் என்பர். இவர்களின் தாய்வழி முன்னோர் உள்ளூர் இந்துக்களே. திருமணத்தின் முன்னரே இஸ்லாம் மயப்படுத்தப் பெற்ற இந்து மனைவியரால் பெற்றெடுக்கப்பட்டோர் முஸ்லிம்களாகவே வளர்த்தெடுக்கப்பட்டனர். இவ்வாறாக, முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகப் பெருகத் தொடங்கிற்று. (S.A.A. Rizuilslamic Proselytization (7th - 16th Centuries) in Religion in South Asia (ed) G.A. Oddie London, 1977, பக். 13 - 14) கிழக்குக் கரையென றிஸ்ஜியாற் குறிப்பிடப் பெறுவது தமிழகத்தின் கிழக்குப் பகுதியாகவுள்ள பிரதேசமேயாகும். றிஸ்ஜியின் குறிப்பில், இப்பகுதியில் வாழும் மஹைய பிரிவினரான மரைக்காயர்கள் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெறவில்லை. அக்குறிப்பினை நீலகண்ட சாஸ்திரியின் 'தமிழரின் பண்பாடும் வரலாறும் (The Culture and History The Tamils - Culcutta, 1964, பக். 124) எனும் நூலிற் கண்டு கொள்ளலாம். மரைக்காயர் எனும் பெயர் வள்ளத்தைக் குறிக்கும். "மர்க்காப்" எனும் அறபுச் சொல் வழியாக வந்தது என்பர். (சிலர் இது மாக்கலம் எனும் தமிழ்ச் சொல் வழியாக வந்தது என்றும் அதற்குச் சான்றாக சிங்கள வழக்கில் முஸ்லிம்கள் "மரக்கலயோ" எனக் குறிப்பிடப் பெறுவதைச் சுட்டிக் காட்டுவர்) இந்த வரலாற்றுக் குறிப்புகளின் வழியாகத் தென்னிந்திய முஸ்லிம்கள் பற்றிய வரலாற்றுண்மைகள் தெளிவாகின்றன. தென்னிந்தியாவின் கரையோரப் பகுதிகளில் வாழும் முஸ்லிம்கள் வணிகத் தொடர்பு காரணமாக வந்து தங்கிய அறபியர்களின் வழித் தோன்றல்கள் என்பதும் இங்கு நடந்தேறிய இஸ்லாமிய மதமாற்றம் அரசியற் பலத்தினடியாகத் தோன்றினதன்று என்பதும் முக்கியமான உண்மைகளாகும். இதனால் இஸ்லாம் இப்பகுதியிற் பரந்துள்ள முறைமையும்

ஏற்படுத்திய தாக்கமும் வடஇந்தியாவிற் பரவிய முறைமையினின்றும் வேறுபட்டது என்பது புலனாகின்றது. மாணிக்கவாசகர் காலத்திலிருந்தே தமிழ் நாட்டில் இவர்களின் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு உண்டு என்பது தெரிய வருகிறது. (மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கச் சென்றமை, குதிரை வர்த்தகம் அறபியரின் தனியுரிமையாகவிருந்தமை).

இப்படிச் கூறும் பொழுது தென்னிந்தியாவின் முஸ்லிம் பரம்பலில் அரசியற்றொழிற்பாடு சிறிதும் இருக்கவில்லை என்பதாகி விடாது. அரசியல் காரணமாக இஸ்லாம் பரவியதுண்மையே. ஆனால் அது பதினான்காம் நூற்றாண்டில், இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் பின்னரே ஏற்படுகிறது.

அந்த வரலாற்றையும் மிகச் சுருக்கமாக அறிந்து கொள்வது முக்கியமாகும். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய உருவாக்கம் பற்றிய ஒருண்மையை விளங்குவதற்கு அது பின்னர் உதவுகின்றது.

தில்லிச் சுல்தானின் ஆட்சியின் விஸ்தரிப்பதாக, முதன்முதலில் கில்ஜிகள் காலத்தில் 1311இலும் 1314இலும் தமிழ் நாட்டின் மீது முஸ்லிம் தாக்குதல்கள் நடைபெறுகின்றன. இவை வெறும் படை நடவடிக்கைகளே. துக்ளக் சுல்தானாட்சியில் 1323இல் தமிழ் நாடு கைப்பற்றப்பட்டது. முகமதுபின் துக்ளக்கின் இருபத்தி மூன்று மாவட்டங்களில் மா அபாரும் ஒன்று. அதற்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்ட ஜலாலுதீன் அஹ்சான்ஷா 1335களில் தனது தனியதிகாரத்தை நிறுவி மதுரையில் சுல்தான் ஆட்சியைத் தோற்றுவிக்கிறான். 1371இல் விஜய நகரத்துக் குமாரகம்பண்ணன் மதுரை சுல்தான் பக்றுதீன் முபாறக் ஷாவைத் தோற்கடித்து மதுரையை விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சிக்கே கொண்டு வருகிறான். பின்னர் 1565இல் தளிக்கோட்டைப் போரின் பின்னர் தனியதிகாரத் தானங்களாகக் கிளம்பிய மதுரை, தஞ்சாவூர் நாயக்கத் தானங்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் முஸ்லிம் செல்வாக்கு தமிழகத்தின் அரசியல் வரலாற்றின் முக்கிய சக்திகளுள் ஒன்றாகிறது. 1693இல் மதுரையும் தஞ்சாவூரும் ஒளரங்கச் சீப்புக்கு கப்பங் கட்டியாளும் பகுதிளாயின. 1736இல் மதுரையை ஆண்ட மீனாட்சி எனும் அரசியை அவளுக்குதவ வந்த ஆர்க்காட்டு நவாப்பின் மருமகன் சந்தாசாகிபு ஆட்சியிலிருந்து அகற்றி மதுரையை தனதாக்கிக் கொண்டான். இறுதியில் ஆர்க்காட்டு நவாப்பின் ஆட்சியுரிமைகளை 'நோட்டெமுதி' வாங்கிக் கொண்ட பிரித்தானியர் நவாப்பின் மேலாண்மைக்குள் வந்தவர்கள் யாவரையும் தங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தனர். 17, 18ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழகத்தின் அரசியற் பின்னல்கள் இழை இழையாக விடுவிக்கப்படும் பொழுது தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் அரசியற் பலம் கணிசமாயிருந்தது என்பது தெரியவரும். ஆனால் அக்கால அரசியலைக் கூர்ந்து கணிக்கும் பொழுது முற்றிலும் தமிழ் நாடு

நிலைப்பட்ட முஸ்லிம்களாகத் தொழிற்பட்ட முஸ்லிம் சமூகத்தினர் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தனரென்பது புலனாகிறது.

எனவே, தமிழ்நாட்டில் முஸ்லிம்கள் ஒரு புறத்தே வணிகர்களாகவும் மறு புறத்தே ஆட்சியாளர்களாகவும் பரிணமித்துள்ளனர். அரசியல் வலுவடன் வந்தோர் பிரதானமாக வடஇந்தியச் சார்பினரே. தமிழ்நிலைப்பட்டு நின்றவர்கள் வணிகத் துறையினரே. வணிகத் துறையினரானதால் அவர்கள் அவ்வாறு இருந்தமை பொருளியல் நிலைப்பட்ட தேவையென்பதனையும் மறந்துவிடுதல் கூடாது. ஏனெனில் இவர்கள் தமது சமாதானச் சகவாழ்வுக் கோட்பாட்டினைத் தமது தனித்துவத்தைப் பாதிக்கக் கூடிய பண்பாட்டுக் கருமங்கள் வரை கொண்டு செல்லத் தயாராக இருக்கவில்லை என்பது பின்னர் தெரியவரும். எனினும் இவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தது போன்று “திணிக்கப்பட்டவர்”களாக வாழாமல் முதலிலிருந்தே “இணைந்தவர்”களாக வாழ்ந்தனரென்பது மனத்தே நிறுத்தப்பட வேண்டிய உண்மையாகும். இந்த வரலாற்றுண்மையை எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் முதல் எம்.எம். உவைஸ் வரை பலர் வற்புறுத்தியுள்ளனர். அண்மையில் ஆயிஷா பேகம் என்பவர் தந்துள்ள மேலதிகத் தரவுகள் இவ்வுண்மையை மேலும் நிலைநிறுத்துகின்றன. டாக்டர் இரா. நாகசாமி அவர்கள் பதிப்பித்துள்ள “தமிழ்நாடு வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு” என்னும் தொகுதியில் (சென்னை 1979) எம்.எஸ். ஆயிஷா பேகம் அவர்கள் “வியாபாரத்தில் சிறந்து முன்னேறிய இஸ்லாமியர்கள் பல நிலங்களுக்கு உரிமையாளராகவும் இருந்தனர். அதனால் குறிப்பிட்ட சில ஊர்களிலுள்ள நிலத்தைக் கோவிலுக்கு அளித்தனர். வணிகத் துறையிலும் நல்ல வருவாய் ஈட்டினர் என்பதால் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வரிகளைக் கோயிலுக்கு அளித்தனர்” என்றும் நிலக்கிழார்களாக இருந்ததால் அப்பகுதியிலுள்ள இந்துக் கோயில்களுக்கு ஏராளமான நிலங்களையும் அளித்துப் பொதுப் பணித்துறைக்கு உதவினர் என்ற சுவையான செய்தியும் தெரிய வருகிறது என்றும் (பக். 297) கூறியுள்ளனர். திருநெல்வேலி, தென்காசி வட்டத்துப் பைம்பொழில் ஊரின் திருமலை இராமசுவாமி கோவிலிலுள்ள மூன்று செப்பேடுகளில் ஒன்று முஸ்லிம்கள் குறித்த கோயிலுக்கும் நெல்லைக் காந்தியம்மன் கோயிலுக்கும் நன்கொடை வழங்கியுள்ளமையைக் குறிப்பிடுகின்றன என்பதை ஆயிஷா பேகம் கூறியுள்ளார். குறித்த செப்பேடு 1788 டிசம்பர் 06ஆம் திகதியன்று எழுதப் பெற்றது. அதே போன்று பள்ளிவாசல்களுக்கு இந்துக்களின் கொடைகள் பற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன. மங்கம்மாள், மீனாட்சி ஆகியோர் இத்தகைய கொடைகளை வழங்கியுள்ளனர்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மலர்வுக்கே காரணமாகவுள்ள இலங்கையில் முஸ்லிம்கள், அறபு வணிகர்களின் சந்ததியினராகவும் தமிழகத்து முஸ்லிம்களின் தொடர்புடையவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் என்பது வரலாற்றில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. போர்த்துக்கேயர் காலத்துக்கு (1505) முற்பட்ட இலங்கை முஸ்லிம்கள் பற்றிக் காலஞ் சென்ற அறிஞர் எ.எம்.எ. அஸீஸ் கூறியுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்பு முக்கியமானதாகும்.

“இலங்கை முஸ்லிம்களும் தமது வணிக உறவுக்கும் கலாசாரத் தலைமைக்கும் இந்தியாவையே எதிர்நோக்கி நின்றனர். இதனால் இலங்கைச் சோனகர் வாழ்வில் இந்தியப் பண்புகள் இடம்பெறலாயின. இனக்கலப்பு, பழக்க வழக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டனவெனினும் அவர்களது சமூகத்தின் தனித்துவம் அழியாது போற்றப்பட்டது.” (இலங்கையில் இஸ்லாம், யாழ்ப்பாணம், 1963, ப. 59.)

இலங்கை முஸ்லிம்கள் தமிழையே தமது தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதாலும் தென்னிந்திய முஸ்லிம்களுடன் உறவுகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதாலும் இதுவரை விவரிக்கப்பட்ட பொதுவான வரலாற்றுப் பின்னணிக்குள்ளேயே இலங்கை முஸ்லிம்களும் உள்ளடங்குவர் என்பது தெளிவாகின்றது.

இவ்வாறு பார்க்கும் பொழுது தமிழ் நாட்டில் முஸ்லிம்கள் ஏறத்தாழ கி.பி. 09ஆம் நூற்றாண்டு முதலே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதும் இவர்கள் மற்றவர்களுடன் இணைந்தே வாழ்ந்து வந்துள்ளனரென்பதும் தெரிய வருகின்றன. அப்படியாயின் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் குறைந்தது பத்தாம், பதினோராம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே தமிழிலிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது தவறாகாது. எமக்குக் கிடைத்துள்ள முதலாவது இஸ்லாமிய இலக்கியம் எந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தது?

இக்கட்டத்தில், இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு பற்றி எழுதப்படும் நூல்களிலும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலும் காணப்படும் ஒரு முக்கிய குறைபாட்டைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டி உள்ளது. இவற்றுட் பெரும்பாலானவை ஏறத்தாழ எல்லாமே. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு பற்றி எழுதத் தொடங்கும் பொழுது சீறாப்புராணம் முதல் வரும் முஸ்லிம் காப்பியங்களிலே தொடங்கி படைப்போர் முனாஜாத்துக்கள் வரை எடுத்துக் கூறிச் சென்றுள்ளனவேயன்றி அந்நூல்களின் கால அடைவினை வரன்முறையாக ஆராய்ந்து நிலைநிறுத்தவில்லை. இதனால் இன்றுள்ள இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களுட் காலத்தால் முந்தியது எது என்பது திட்டவட்டமாகத் தெரியாதுள்ளது. இன்னொரு நோக்கிற் பார்க்கப்படும் பொழுது இக்குறைபாடு தவிர்க்க முடியாததாகவுமிருந்துள்ளது. காரணம், இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் முழுவதும் திருப்திகரமான அளவுக்கு வெளிக் கொணரப்படாத நிலையில் அவற்றின் கால அடைவினைப் பற்றிப் பேசுவதும் பொருத்தமற்றவொன்றாக இருக்கலாம் என்பது

உண்மையே. ஆனால், இன்று நிலைமை மாறியுள்ளது என்பதை மறுக்கமுடியாது. பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் தனியொரு பேராசிரியத்தரிசினைப் பெற்றுள்ள இன்று இவ்வணுகுமுறை மேலும் பின்போடப்படுமேல் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய வளர்ச்சிப் பின்னணியை விளங்கிக் கொள்வது சிரமமாகவேயிருக்கும்.

காலத்தால் முந்திய தமிழிலக்கிய ஆக்கம் யாது என்பது பற்றி இவ்வாசிரியர் பெற்றுள்ள தகவல்களுள் முக்கியமானது நான்காம் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மகாநாட்டின் போது வெளியிடப் பெற்ற பிறைப்பூக்கள் (1979) எனும் சிறுகதைத் தொகுதியில் அதன் பதிப்பாசிரியர் அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது எழுதியுள்ள ‘முன்னீட்’-இல் வரும் குறிப்பாகும். “16ஆம் நூற்றாண்டின் மின்னானூறுத்தீன் புலவரின் பொன்னியமாலை முதல் முஸ்லிம்களின் தமிழிலக்கியப் பங்களிப்பு தொடங்குகிறது” என்கின்றது அக்குறிப்பு. (பக். 6 – 7)

அப்படியாயின் ஏறத்தாழ ஐநூறு வருட காலம் தமிழ் பேசிய இஸ்லாமியர்களின் மதப்பண்பாட்டுப் போஷிப்பிற்கு பயன்பட்ட தாய்மொழி இலக்கியங்கள் எங்கே என்ற வினாவை எழுப்புதல் அத்தியாவசியமாகிறது.

இந்நிலைமை இரண்டு காரணிகளால் தோன்றியிருக்கலாம். முதலாவது அத்தகைய இலக்கியங்கள் பேணப்படாது போயிருக்கலாம். அக்காலத்தில் மேலாண்மையுடன் விளங்கிய சமூக – பண்பாட்டுச் சக்திகள் அவ்விலக்கியங்களின் பேணுகைக்கு எதிராகத் தொழிற்பட்டிருக்கலாம். இரண்டாவது, இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் தம்மையுமறியாமல் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக்குரியனவாக தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் உயர் இலக்கிய மரபிற் போற்றப்படும் இலக்கிய வடிவங்களையே (காப்பியம், புராணம், கலம்பகம் போன்றவை) முதலிலைப்படுத்தி நோக்குவதாகவும் இருக்கலாம். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு ‘இஸ்லாமியர் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு’ எனப் பேசப்பட்ட காலத்தில் இத்தகைய ஒரு பண்பு காணப்பட்டதென்பதை மறுத்தலும் முடியாது.

இவை இரண்டையும் தவிர இன்னொரு காரணியையும் மனங்கொளல் வேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இதுபோன்ற ஒரு பிரச்சினையுண்டு. இலங்கையில் தமிழர்கள் நீண்ட காலமாக (கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து) வாழ்ந்து வருகின்றனரெனினும் அவருடைய இலக்கியங்களென்று போற்றப்படத்தக்கவை. கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அதுவும் இலங்கையில் தமிழரசு ஒன்று நிறுவப்பெற்ற யாழ்ப்பாணத்திலேயே பேணப்படத் தொடங்குகிறது. வர்க்க உருவாக்கத்துக்கும் அரசு

உருவாக்கத்துக்கும் (Class & State Formation) இலக்கிய உருவாக்கத்துக்கும் பேணுகைக்கும் தொடர்புண்டு. அதிகார பலமுடைய ஒரு வர்க்கம் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துவது வழக்கம். அந்த வர்க்கத்துக்கு அரசு உதவிகளோ அல்லது அதுவே அரசாக இருந்தாலோ இலக்கியம் பேணப்படத் தொடங்கும். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் முஸ்லிம்களுக்கு அரசு உதவி கிடைப்பதும் அவர்களே அரசை நிறுவுவதும் 14ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஆரம்பமாகின்றன. எனவே, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியமும் அக்காலத்தையொட்டியே பேணப்படத் தொடங்கப் பெற்றிருக்கலாம். உமறுப் புலவருக்கு உதவி புரிந்த சீதக்காதி மரைக்காயரின் சமூக பொருளாதாரப் பின்னணி மிக முக்கியமானதாகும்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பெறுமிடத்தை ஆராயப் புகும்பொழுது இரு முக்கிய விடயங்களை மனத்திருத்துதல் அவசியம்.

முதலாவது, தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் இணைந்த இந்தியப் பண்பாடு சாராத முதல் மதம் இஸ்லாமேயாகும். கிறிஸ்தவம் இஸ்லாத்தின் பின்னரே தமிழுடன் இணைகிறது.

இரண்டாவது, இஸ்லாமியரின் சமய மீதுணர்வுடைமை (Religiously)யாகும்.

முதலாவது அம்சத்தைச் சிறிது விரிவாக நோக்கல் வேண்டும். தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் இணைந்த இந்தியப் பண்பாடு சாராத முதல் மதம் என்பதனால் இஸ்லாம் அதன் பின்னர் வந்த கிறிஸ்தவத்திலும் பார்க்கப் பண்பாட்டிணைவு முறையில் (Process of Acculturation) பெரும் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. அதுவும் வடஇந்தியாவிலிருந்தது போலத் தமிழ்நாட்டில் அரசியல் வலுவோ அரசு உதவியோ இல்லாததால் இந்த இணைவு மேலும் சிரமமாகப்பட்டது.

மேலும் இஸ்லாம் தமிழ்நாட்டில் திட்டமிடப் பெற்ற மதமாற்ற முயற்சிகளில் இறங்கவுமில்லை. கிறிஸ்தவத்திற் காணப்பட்டது போன்ற மதமாற்ற முயற்சிகள் இஸ்லாத்தில் இருக்கவில்லை.

இந்நிலையிலே இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடப் பெற்றது முக்கியமாகிறது. சமய மீதுணர்வுடைமை காரணமாக, சமய அடிப்படைகளையும் அதன் காரணமாக கிரியைகளையும் தத்துவங்களையும் நெகிழ்ச்சியற்ற முறையில் மிக இறுக்கமாகப் போற்றி வந்தனர். அதுவும் பிறிதொரு மதப் பண்பாடு சமூக மேலாண்மையுடனிருக்குஞ் சூழ்நிலையில் அவற்றின் இறுக்கமான கடைப்பிடிப்பு ஒன்றே தனித்துவத்திற்கான உத்தரவாதமாக அமைந்திருந்தது.

இக்கட்டத்தில் இஸ்லாத்தின் மதப்பண்பாட்டு அடிப்படை அமிசங்களை அறிந்து கொள்ளல் அவசியம். கேம்பிரிட்ஜ் இந்தியாவின் வரலாறு (The Cambridge History of India, Vol. II, 1976) இரண்டாவது தொகுதியில் “இஸ்லாமியச் சமூகமும் நாகரிகமும்” என்ற பிரிவின் கீழ் ‘மதமும் பண்பாடும்’ எனும் தொகுதியிற் பேராசிரியர் லூயி காடே (Louis Gardet) தருவன (பக். 569 – 603) மிக முக்கியமானவையாகும். இஸ்லாமியரின் சமயமீதுணர்வு முகிழ்ப்பின் பண்பாட்டு அடிப்படைகளை இவ்விடயத்திலே தெளிவுபடுத்திக் கொள்வோம்.

இஸ்லாம் எனும் மதத்தின் பண்பாடு முற்று முழுதாகக் குர்ஆனையும் அதன் மொழியாம் அறபையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. அறபு ஒன்றுதான் இஸ்லாத்தின் சடங்காசார மொழியாகும். இஸ்லாம் மயப்பாடில்லாத அறபு மயப்பாடு இருக்கலாம். ஆனால் அறபு மயப்பாடில்லாத இஸ்லாம் மயப்பாடு இருக்க முடியாது. இஸ்லாமியச் சிந்தனைகள் குர்ஆனிலிருந்தே முகிழ்கின்றன. குர்ஆனின் மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு விளக்க நூலாக அமையுமேயன்றி எந்த ஒரு முஸ்லிமும் தனது தொழுகைக்கும் சிந்தனைக்கும் அந்தப் பெருநூலை அதன் அறபு மொழிப்படைந்தரத்தையே அணுகுவான். எனவேதான் மசூதியும் மதரசாவும் இஸ்லாத்தின் அடிக்கற்களாயின. குர்ஆன் என்னும் தளத்திலிருந்தே மத அறிவியற்றுறைகளும் அவற்றின் உபபிரிவுகளும் வளர்ந்தன. இந்த அடிப்படைகளில் ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் பங்கு பெறுவதாலேயே “தாருல் இஸ்லாம் (இஸ்லாமிய ‘இல்லம்’ அல்லது ‘உலகு’) தொடர்கின்றது.”

இந்த அடிப்படைகளுக்கு ஊறு செய்யாத வகையில் இஸ்லாம் அது இயங்கும் மொழி, பண்பாடுகளுடன் உறவுகளை வைத்துக் கொள்ளும்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றி ஆராயத் தொடங்கும்பொழுது இப்பண்புகளை மனதிருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். ஏனெனில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தின் பண்புகளை தீர்மானிப்பவையே இவைதான்.

இந்நோக்கிற் பார்க்கும்போது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் இரு நிலைப்பட்டது என்பது தெரியவரும்.

1. அறபுத் தமிழ் ஆக்கங்கள்
2. தமிழ் மரபுவழி ஆக்கங்கள்

அறபுத் தமிழ் ஆக்கங்கள் என்பன அரபு லிபியில் வரி வடிவத்தில் எழுதப்பெற்ற தமிழ் ஆக்கங்களேயாகும். இவ்வறபுத் தமிழ் நூல்கள் பெரும்பாலும் உரைநூல்களே.

இவ்வறபுத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய விவரங்களை முதலில் நோக்குவோம்.

எம்.எச். அஹமத் பனீவ் ஜமாலி என்பவர் நான்காவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மகாநாட்டில் (1979) சமர்ப்பிக்கப் பெற்ற ‘அறபுத் தமிழின் செல்வாக்கு’ எனும் கட்டுரையிற் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“தமிழைத் தாய்ப் பாஷையாகக் கொண்ட நம்மவர்களுக்கு ‘அறபுத் தமிழ்’ நமது சத்திய வேதத்தைப் பற்றி அறியவும் அதன் சட்டதிட்டங்கள், போதனைகள், சரித்திர வரலாறுகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் முஸ்லிம் சமுதாய உட்பிரிவுக் கொள்கைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் மிகப் பிரயோசனப்படுவதாயிருந்தது. ஏனெனில், ஹிஜ்ரி பத்தாம், பதினோராம் (கி.பி. பதினேழாம், பதினெட்டாம்) நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த நமது கௌரவத்துக்குரிய உத்தமப் பெரியார்கள், உண்மையான உலமாக்கள், மார்க்க மேதைகளாயுள்ளோர் பரிசுத்த குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்புகளையும் (தர்ஜமதுல் குர்ஆன்) பரிசுத்த ஹதீஸ் ஷரீபுகள், சன்மார்க்க சட்டதிட்டங்களான விதிமுறைகள், சரித்திர வரலாறுகள், திருநபி (ஸல்) அவர்கள் வாழ்க்கை (ஸீறத்துன்ன பவிய்ய) இன்னோரன்ன பலப்பல நூல்களை அறபுத் தமிழிலே அச்சிட்டு அளப்பரிய சேவைகள் புரிந்துள்ளார்கள்.”

“அறபு லிபியில் தமிழ் ஒலியை எழுதுவதற்கு முன் இந்த முயற்சி வங்காளத்தில்தான் ஆரம்பமாயிற்று. அடுத்துத் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் தமிழ் ஒலியை அறபு லிபியில் உருவாக்கி, இஸ்லாமிய இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். இதன் பின்னர்தான் மலையாளத்தில் அறபு – மலையாளம் உருவானதாகக் கருதப்படுகிறது” எனச் சாரணாகை யும் என்பவர் அதே மகாநாட்டிற்குச் சமர்ப்பித்த ‘அறபுத் தமிழ் தோற்றம், வளர்ச்சி, தளர்ச்சி’ என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நூற்றுக்கணக்கான அறபுத் தமிழ் நூல்கள் உள்ளன என்று இஸ்லாமியத் தமிழறிஞர்கள் கூறுவர்.

அறபுத் தமிழின் தோற்றத்துக்கான காரணங்களை அறிந்து கொள்வது அத்தியாவசியமாகும்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியப் பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ் அவர்களின் கருத்துப் பின்வருமாறு:

“அறபிலும் தமிழிலும் வல்ல முஸ்லிம் அறிஞர் இஸ்லாமிய சமயக் கொள்கைகளைச் சிறப்பாக – நுணுக்கமான இஸ்லாமிய சட்டங்களை அறபு

லிபியை உபயோகித்துத் தமிழில் எழுதுவது எளிதெனக் கண்டிருக்கலாம். இஸ்லாம் சமய சம்பந்தமான கலைச் சொற்களைத் தமிழில் உள்ள எழுத்துக்களில் எழுதினால் அச்சொற்சகளின் மூலக் கருத்துகள் வேறுபட்டிருக்கும். அவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பது கடினத்திலும் கடினமாகும். அத்தோடு அவ்வாறு மொழிபெயர்த்தாலுங்கூட அக்கலைச் சொற்கள் உண்மையான கருத்துக்களை உணர்த்தியிருக்கும் என்று கூற முடியாது.”

(இஸ்லாமியத் தென்றல், பதுளை, 1961, ப. 118)

அறபுத் தமிழின் தோற்றமும் தொழிற்பாடும் பற்றி மொழியியல் நோக்கில் ஆராய்ந்த எம்.ஏ. நு.மான் (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக் கருத்தரங்கிற் சமர்ப்பித்த கட்டுரையொன்றில்) அறபுத் தமிழின் தோற்றத்துக்கு எடுத்துச் சொல்லும் காரணங்களில் மூன்று முக்கியமானவை என்று கூறி அவற்றை எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவை பின்வருமாறு:

- (i) “தமிழ் எழுத்தறிவில்லாத பெரும்பாலான பாமர முஸ்லிம்களுக்குச் சமய அறிவை ஊட்டுவதற்கு அது வாய்ப்பாக இருந்தது மதக்கடமை காரணமாக அறபு எழுத்துக்களை வாசிக்கப் பலரும் அறிந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு அறபு மொழி தெரியாது. ஆனால் அறபு எழுத்துத் தெரியும். தமிழ் தெரியும் ஆனால், தமிழ் எழுத்தும் தெரியாது. ஆகவே தெரிந்த மொழியை, தெரிந்த எழுத்துக்களைக் கொண்டு வாசிக்கப் பயிற்றுதல் எளிதானது.”
- (ii) “குர்ஆன் விளக்கவுரைகள் (தப்ஸீக்கள்) அறபு எழுத்தில் மாத்திரமே எழுதப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து சமய அறிஞர்கள் மத்தியில் நெடுங்காலம் நிலவி வந்தது.
- (iii) “அறபுச் சொற்களை ஒலிச்சிதைவும் பொருட் சிதைவுமின்றி எழுதுவதற்கு அறபுத்தமிழ் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

இந்த மூன்று அம்சங்களுடன் பின்வரும் காரணிகளும் தொழிற்பட்டிருக்கலாம். தமிழ்மொழி இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் பலவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாத மதங்களால் தென்னிந்தியச் சூழலில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்ததால், தமது கோட்பாட்டு விடயங்களை அறபுத் தமிழில் எழுதுவதன் மூலம் பிறவற்றை விலக்கிய தமது தனித்துவம் பூரணமாகப் பேணப்படுகிறது என்ற உளநிலை முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். முன்னர் கூறப்பட்டுள்ளது போன்று தமது சமய உணர்வில் அதிக

கவனம் செலுத்தும் ஒரு மதக்குழுவினரிடத்து இது முக்கிய உளநிலைப்பாடாகத் தொழிற்பட்டிருக்கலாம்.

மேலும் அச்ச வசதி இல்லாதும் பின்னர் அச்சப்புழக்கம் அதிகம் இல்லாதுமிருந்த அக்காலச் சூழ்நிலையில் எழுத்தோவியக் கலையை (Calligraphy) ஓர் உயர் கலையாகப் போற்றி வந்தவர்கள் தங்கள் மதத் தொடர்புக்கான விசேஷத் தொடர்பு முறைமை (Special form of Religious Communication)யாக இதனைக் கொண்டிருக்கலாம்.

ஆனால், “1937க்குப் பின்னர் அறபுத் தமிழில் ஒரு தளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது” என்று கூறும் காரணாகையும் அதற்கான காரணத்தையும் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “தமிழில் அதிகமான இஸ்லாமிய சட்ட, சமய, கலாச்சார நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அறபுத் தமிழில் சாதிக்கக் கூடியனவைகளைத் தமிழாற் சாதிக்க முடியுமென்ற காரணத்தாலும் தமிழறிவு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் சிறந்த நிலைமையை ஏற்படுத்தியதாலும் இந்நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாம்.”

தமிழ்ப்பண்பாடு என்ற பெருவட்டத்தினுள் தமிழ் இஸ்லாமிய உப பண்பாட்டுக்கு எத்தகைய ஊறும் இனி ஏற்பட முடியாதென்ற உணர்வு அறபுத் தமிழின் தளர்ச்சியில் தொழிற்பட்டுள்ளது எனலாம்.

இவ்விடத்தில், அறபுத் தமிழ் பற்றி ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் கொண்டிருந்த கருத்து மொழி நிலையிலோ, பொருள் நிலையிலோ ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கதன்று என்பதனைக் கூறுதல் வேண்டும். அறபுத் தமிழினை அவர் பின்வருமாறு விளக்க முனைந்தனர்.

“இலங்கை முஸ்லிம்கள் பேச்சு வழக்கிலும் தென்னிந்திய முஸ்லிம்கள் பேச்சு வழக்கிலும் பல அறபுச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றிற்கான தமிழ்ச் சொற்களிலிருந்தும் அவ்வறபுச் சொற்களே கையாளப்படுவது கவனிக்கற்பாலது. எனவே முஸ்லிம்களின் தமிழ் வழக்கினைக் குறிப்பதற்கு அறபுத் தமிழ் என்ற தொடர்பு கையாளப்பட்டு வருகின்றது. முன்னர் அறபுத் தமிழை அறபிலேயே எழுதினர். அறபு மொழியில் இல்லாத ட, ச, ரு, ப தமிழ் ஒலிகளைக் குறிப்பதற்கு அறபு எழுத்துக்களோடு விசேச புள்ளிகளைச் சேர்த்து எழுதுவர். இக்காலத்தில் அறபுத் தமிழ் அதிகமாக தமிழிலேயே எழுதப்படுகின்றது.” (இலங்கையில் - இஸ்லாம், ப. 15). இக்கருத்தினை உவைஸ் முதல் நு.மான் வரையுள்ள முஸ்லிம் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்களும் மொழியியல் ஆராய்ச்சியாளர்களும் மறுத்துள்ளனர். அறபுத் தமிழின் தன்மை அதன் வரலாற்றுப் பின்னணி ஆகியவற்றைப் பார்த்த நாம் மேலே

தரப்பட்டுள்ள இவ்விவரணம் அறபுத் தமிழுக்குப் பொருந்தாது என்றே கொள்ள வேண்டும்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தினை மற்றைய பரிணமிப்பு மரபு வழித் தமிழிலக்கிய ஆக்கங்களாகும். உண்மையில் இஸ்லாமியரின் தமிழிலக்கியப் பங்களிப்பு என்று பேசப்படும் பொழுது இதுவே கருதப்படுகின்றது.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களை வெளிக்கொணரும் பணியிலீடுபட்டோருள் பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ் அவர்கள் முக்கியமானவர். முஸ்லிம்களிடையே காணப்பெறும் பல்வேறு இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களை வெளிக்கொணர்ந்தும் அவற்றை அவற்றின் இலக்கிய உருவம் பொருளும் தெளிவுற அறிமுகம் செய்தும் வைத்த பெரும் பணி அவருடையது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அந்நாட்டு தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளையின் அகண்ட ஆராய்ச்சி நோக்கும், அசாதாரணமான கருத்தோட்டமும் உவைஸ் அவர்களை ஊக்குவித்தது எனலாம். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வளம் பற்றித் தமது கவனத்தைச் செலுத்திய முஸ்லிம்களல்லாத தமிழறிஞர்களுள் முக்கியமாக எடுத்துக் கூறப்பட வேண்டியவர்கள் பேராசிரியர்கள் வி.ஐ. சுப்பிரமணியம், சு. வித்தியானந்தன் ஆகியோராவர். பேராசிரியர் வி.ஐ. சுப்பிரமணியம் 1955ஆம் ஆண்டில் Tamil Culture (Vol. IV, No.I) இதழில் எழுதிய Muslim Literature in Tamil எனும் கட்டுரை இன்று பின்னோக்காகப் பார்க்கப்படும் பொழுது அணுகுமுறைச் செம்மையும் பொருட்செறிவும் கொண்டதென்பது தெரிகிறது. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் இலக்கியத் தென்றல் (1953) என்ற நூலில் ஒரு கட்டுரையையும் கலையும் பண்பும் எனும் நூலில் இரு அத்தியாயங்களையும் இது பற்றி எழுதியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழர்களிடையே இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஆர்வத்தை வளர்ப்பதற்கு இவை உதவின.

இஸ்லாமியத் தமிழறிஞர்களுள் ஆர்.பி.எம். கனி, பேராசிரியர் நயினா முகம்மது, அப்துர் றஹீம் ஆகியோர் இத்துறையில் முக்கிய பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தினை வற்புறுத்தும் தமிழ்ப் புலமைப் போக்குக்கும் தமிழ் முஸ்லிம்களின் அரசியல் நிலைப்பட்ட இன உணர்வுகளுக்கும் தொடர்பு உண்டு.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வு வளர்ந்துள்ளதெனினும் அவ்வாய்வு முறைகளில் குறிப்பிட்ட செல்நெறியை அவதானிக்கலாம். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது இன்ன இன்ன இலக்கிய வகைகள் முஸ்லிம்களிடையே காணப்படுகின்றன என்றும் அவை தமிழ்ப் பெரும் பாரம்பரியத்தில்

வரும் இன்ன இன்ன நூல்களுக்கு இணையானவை என்று கூறும் மரபு ஒன்று உண்டு. உற்றுப் புலவரையும் கம்பரையும் இவ்வாறு ஒன்றிணைத்து நோக்கும் மரபு உண்டு.

எனவே இவ்வாய்வில் அவ்வணுகு முறையே மீட்டும் கையாண்டு இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தின் உருவ, பொருள் அறிமுகத்தையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொள்ளாது அவ்விலக்கியங்களின் அடிப்படைப் பண்புகள் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம்களினது மத, பண்பாட்டுத் தேவைகள் சிலவற்றை இவை எவ்வாறு பூர்த்தி செய்கின்றன என்று பார்ப்பதிலேயே கவனம் செலுத்தப்படும். இலக்கியங்களின் பெயர், பரப்புப் பற்றிய தகவல்களை மேற்குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்களின் சம்பந்தப்பட்ட நூல்களிற்கண்டு கொள்ளலாம்.

இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் வடிவம், பொருள் பற்றிய தகவல்களை ஒருங்கு சேர்த்து நோக்கும்போது பளிங்கெனப் புலனாகும் முக்கிய இயல்பு, இவ்விலக்கியப் பரப்பில் உயர் இலக்கிய மரபில் வருவனவும் முற்றிலும் நாட்டார் நிலைப்பட்டனவுமாகிய ஆக்கங்கள் இருப்பதைக் காப்பியம் போன்ற பேரிலக்கிய வடிவங்களும் ஆற்றுப்படை, பிள்ளைத் தமிழ், கலம்பகம், கோவை போன்ற சிற்றிலக்கியப் பிரபந்தங்களும் ஒருபுறமாக, மறுபுறத்தில் நாட்டார் நிலைப்பட்ட இலக்கியங்களும் இருப்பதைக் காணலாம். படைப்போர் இலக்கிய வகையின் பாடல் மரபும் மாலை என்னும் வடிவத்தில் இயற்றப்பெற்ற பாடல்களும் இந்துத் தமிழ் மக்களிடையே நாட்டார் நிலையிற் படிக்கப் பெறும் அல்லியரசாணி மாலை, மயில் ராவணன் கதை போன்றவற்றை ஒத்திருப்பதைக் காணலாம்.

பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின், “இஸ்லாமும் இன்பத் தமிழும்” (சென்னை, 1976) என்ற நூலிற் படைப்போர் எனும் இலக்கிய வடிவத்தில் எழுதப் பெற்ற பல பாடல்களைத் தந்துள்ளார். அவற்றை வாசிக்கும் பொழுது கிராம மக்களிடையே இன்றும் நிலவும் பெரிய எழுத்து “தேசிங்கு ராஜன்”, “நல்லதங்காள் கதை” போன்றவற்றை ஒத்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

அக்காலத்துத் தமிழ் முஸ்லிம்களிற் பெரும்பாலானோர் எழுத்தறிவற்றவர்கள் என்று அழுத்தத்துடன் முஸ்லிம் அறிஞர்களாலே எடுத்துரைக்கப்படும் கூற்றின் பின்னணியில் நோக்கும் பொழுது நாட்டாரிலக்கிய வடிவங்களிலமைந்துள்ள கிராமியப் பாடல்கள், உயிரிலக்கியங்களுக்கில்லாத முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றன. தமிழகத்திலும் இலங்கையிலுமுள்ள சாதாரண இந்துக் கிராமவாசிகள் தங்களது ஓய்வு வேளைகளில் எவ்வாறு சுற்றி வர இருந்து ஒருவர் பாட மற்றவர் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்களோ அதேபோன்று தமிழ் முஸ்லிம் கிராம வாசிகளும் கேட்பதற்குத் தோன்றிய இலக்கியங்களாகவே இவற்றைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறாயின்

இவ்விலக்கியங்கள் சாதாரண முஸ்லிம்களின் மத உணர்வுப் போதனைக்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளன என்பது தெரியவரும்.

இத்தகைய உண்மைகள் வெளிக்கிளம்பும் பொழுதுதான் நாம் மத்திய கால இலக்கியங்களிற் சமூகப் பயன்பாடு பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமென்பது தெரியவரும். கம்பராமாயணம் தமிழின் தலைசிறந்த இலக்கியமாகவிருக்கும் அதேவேளையில் வைணவக் கோயிற்களிற் படிக்கப்படுவதற்கான இலக்கியமாகவும் இருந்தது என்பதையும் நாம் மறந்து விடுதல் கூடாது. அதேபோன்று பெரிய புராணம், கந்த புராணம் ஆகியன இலக்கியங்கள் என்ற வகையிலும் பார்க்க, மத நூல்கள் என்ற வகையிற் போற்றப்பட்டமை எமக்குத் தெரிய வரும்.

அப்படியாயின் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களும் அன்றாட வாழ்க்கையில் மத உணர்வுப் போஷிப்புக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டனவா என்று ஆராய்தல் அத்தியாவசியம் ஆகிறது. “இஸ்லாமும் இன்பத்தமிழும்” என்ற நூலில் “ஓசியத்து மாலை, இராஜ மணிமாலை” ஆகிய நூல்களின் சிறப்பு எனும் அத்தியாயத்தில் (பக். 70 – 75) சில இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் ஒருவர் மறைவின் பின்னர் துக்கம் காக்கும் மூன்று இரவுகளிலும் படிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன எனும் உண்மையை உவைஸ் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

மேலும் இவையன்றி சீறாப்புராணம் முதலிய நூல்களும் படிக்கப்படுகின்றன. ஒருவர் சீறாப்புராணச் செய்யுள்களைப் படிக்க இன்னொருவர் அச்செய்யுள்களுக்கு உரை கூறி விளங்கப்படுத்துவார். சிற்சில வேளைகளில் இவ்வாறு உரை கூறுதல் போட்டியிலும் முடிகிறது. இப்போட்டிகளில் உரை கூறி விளங்கப்படுத்தியவர்களுள் சிறந்தவர் கூடியிருந்தவர்களால் தெரிவு செய்யப்படுவார் என்றும் கூறியுள்ளார்.

ஆறுமுகநாவலர் இதனை அறிந்திருப்பின் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார். ஏனெனில் இத்தகைய ஒரு மதப்போதனை மரபைத்தான் அவர் மீண்டும் நிலைநாட்ட விரும்பினார். சைவ மரபில் இதனைப் புராணப்படனம் என்பர். கந்த புராணம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் போன்ற நூல்களுக்கு இவ்வாறு “பயன்” சொல்வது சாதாரண சம்பிரதாயமாகும். சைவர்களிடையே புராணப்படனம் கோயில்களிலே நடைபெறும். அதனால் மேற் குறிப்பிட்டது போன்ற போட்டிகள் நடைபெறுவதில்லை.

நிலவுடைமையமைப்பின் கீழ்வரும் விவசாய நிலையில் புராணப்படனம் மிகச் சிறந்த ஒரு மதத் தொடர்பு முறைமை (Form of Religion Communication) ஆகும். அடிநிலை மக்களை விசுவாசிகளாகக் கொண்டிருந்த இஸ்லாமும் தமிழ் நாட்டில் இத்தகையதொரு தொடர்பு முறைமையைப் பேணி வந்துள்ளமை அதன் சமூகவியற் பண்புகளை வெளிக்கொணருகின்றதெனலாம்.

நோன்பு நோற்கப் பெறும் மாதமாகிய றமழான் மாதத்தில் குர்ஆன் ஒதிக்கொடுக்கும் மாணவர்களுடன் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரினது வீட்டுக்குச் சென்று “அறபுச் சொற்கள் கலக்கப்பட்ட தமிழ் பாக்களைப் பாடுவர். பாடித் தமது ஆசிரியர்களுக்குக் கையுறைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பர்” என்றும் உவைஸ் அவர்கள் எடுத்துக் கூறி (ப. 89) அத்தகைய வேளைகளிற் படிக்கப் பெறுவது “றமளான் மாலை” என்ற உண்மையை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

மேலும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் பல பக்கீர்களால் பாடிக் கொண்டு செல்லப் பெறுவன எனும் உண்மையை நாம் மறந்து விடுதல் கூடாது.

இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது இவ்விலக்கியங்கள் அன்றாட வாழ்வில் எத்தகைய முக்கியமான சமயப் பணியினை நிறைவேற்றுகின்றன என்பது தெரியவருகிறது.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ள பலர் தமிழிலக்கியத்துக்கு இஸ்லாம் செய்த பங்களிப்புகள் என்ற தலைப்பின்கீழ் இஸ்லாத்தின் வழியாக வந்த புதுப் பிரபந்தங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவர். படைப்போர், முனாஜாத் கிஸ்ஸா, மசலா, நாமா என்ற பிரபந்த வகைகள் இவ்வாறு குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. ஆனால், உவைஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுவது போன்று “இப்பிரபந்தங்கள் முஸ்லிம்களுக்கே உரியனவாகத் திகழ்கின்றன” இஸ்லாம் வழியாக வந்து, தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்துனுட் புகுந்து அதன் பின்னர் இஸ்லாத்துக்கு மாத்திரமே உரியதாகக் கொள்ளப்படாது. தமிழிலக்கியத்தின் இன்றியமையாத ஒரு இலக்கிய வடிவமாக அமையும்பொழுதுதான் அதனை நாம் பங்களிப்பு என்று கூறுவது பொருந்தும். உதாரணமாக முற்றிலும் கிறிஸ்தவத்தின் வழியாகவே வந்த வினாவிடை முறைமை ஆறுமுகநாவலராற் சைவத்தைப் போதிப்பதற்கான பாட வடிவமாக்கப்படும் பொழுது அதனை நாம் தமிழுக்குச் செய்யப்பட்ட பங்களிப்பு எனக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவ்வாறில்லாது முற்றிலும் இஸ்லாத்தைப் பற்றிப் பாடுவதற்கோ எழுதுவதற்கோ மாத்திரமே பயன்படும் ஓர் இலக்கிய வடிவத்தையோ, இலக்கிய நெறியையோ தமிழுக்கான பங்களிப்பு எனக்கொள்வது பொருத்தமுடையதோ எனும் வினா எழ இடமுண்டெனினும் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் இவ்விலக்கிய வடிவங்கள் இருக்கின்றமையொன்றே தமிழின் பொதுமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றதெனலாம். அந்த அளவில் இது பெரும் பங்களிப்புத்தான் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

மேலே கூறிய இஸ்லாமியத் தனித்துவ இலக்கியத் தன்மைகளும் புற நடையாக அமைகின்றது. “நொண்டி நாடகம்” எனும் வடிவம் “முஸ்லிம் தமிழர் தமிழில் புதிதாக அமைத்துச் செய்த இலக்கியம் நொண்டி நாடகம் என்பது” என மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்

தமிழிலக்கியம், சென்னை, 1962, ப. 158) நொண்டி நாடகம் எனும் நாடக வடிவம் தமிழ் நாடக வடிவங்களுள் ஒன்றாக இன்று அமைந்துள்ளது. இலங்கையில் அது நாட்டார் நிலை (Folk) நாடகமாகவே கொள்ளப்படுகிறது. நொண்டி நாடக வடிவமூலம் இந்துக் கடவுளரைப் போற்றும் இலக்கிய முறைமையுண்டு. ஊதாரித்தனமாகவும் பிறர்க்கு இன்னல் தரும் முறையிலும் வாழ்ந்த ஒருவன் தன்னுடைய காலொன்றை இழந்தவனாக வருதலும் வந்து அத்தகைய செய்கைகளைச் செய்வதும் பின்னர் கடவுளை மனமுருகி வேண்டுவதின் மூலம் இழந்த காலைப் பெறுவதும் இந்த நாடகத்தின் அமைவுநெறி (Motif)யாகும்.

நொண்டி நாடகம் உண்மையில் தென்னிந்தியப் பாரம்பரியத்தின் வழி வந்த ஒன்றா அன்றேல், அறபு, பாரசீக அல்லது உருது மொழிப் பாரம்பரியங்கள் வழிவந்த ஒன்றா என்பது பற்றி ஆராய்தல் அத்தியாவசியமாகின்றது. அவ்வாறு இஸ்லாமிய மரபு வழியாக வருவதெனின் அதன்மூலம் எம்மொழியிலுள்ள நாடக வடிவத்திலுள்ளது என்பது பற்றிய தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். பேராசிரியர் பறோவும் எமனோவும் “நொண்டி” எனும் சொல் “நொண்டு” எனும் தமிழ்ச் சொல்லின் அடியாக வந்தது என்றும் நொண்டி என்பது “பொய்க்காலால் நடிப்போன்” என்பதையும் குறிக்கும் என்றும் கூறுவர். (Dravidian Etymological Dictionary, 3138) நொண்டி நாடகம் எனும் வடிவம் மலையாளத்திலும் உள்ளதெனும் குறிப்பு தமிழ் லெக்கிகனால் தெளிவாகிறது. தமிழிலுள்ள நொண்டி நாடகங்களுள் சீதக்காதி நொண்டி நாடகமும் ஒன்று என்பார். நொண்டிச் சிந்து என்பது நொண்டி நாடகத்திற் பயிலப்படும் சிந்துவாகும். மஹாராஷ்டிரத்திலிருந்து தஞ்சாவூர் வழியாகத் தமிழுக்குட் செறிந்துள்ள முக்கிய நாட்டார் (Folk) கலை வடிவம் லாவணி ஆகும். “வீரர்களின் ஆற்றலையும் புராண தத்துவ இதிகாசங்களையும் இராவேளையில் பாமர மக்களுக்குக் கானம் மூலமாக வழங்கும் சுவமிக்க கலை லாவணி என்பது. துக்கன்கீர் எனும் துறவியின் மூலம் தஞ்சைக்கு வந்த இக்கலையைப் பிரபலப்படுத்தியவர் ஸையத் உமர் என்பார்” எனப் பி.எம். சுந்தரம் கூறியுள்ளமை கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

இக்கட்டத்தில் தமிழ் முஸ்லிம்களின் நாடகப் பயில்பு பற்றிய ஒரு குறிப்பு அத்தியாவசியமாகிறது. இஸ்லாத்தில் ஒரு பாலினர் இன்னொரு பாலராய் வேடமிட்டு நடிப்பது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது காரணமாக நாடகத்தை மார்க்கத்துக்கு அப்பாலாகக் கொள்ளும் ஒரு மரபுண்டு. ஆயினும், தமிழ் நாட்டின் அடிநிலை மக்களிடத்தே சுவறியிருந்த இஸ்லாம் அந்நிலையின் மத, பண்பாட்டுப் போஷிப்பிற்காகக் கிறிஸ்தவம், இந்துமதம் நாடகங்களைப் பயன்படுத்துவது போன்று தானும் பயன்படுத்தியுள்ளது என்பதை நிரூபிப்பதற்காக அமைந்துள்ளது டாக்டர் ஏ.என். பெருமாள் அவர்களது கட்டுரை. நான்காவது இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மகாநாட்டிற்குத் தாம் சமர்ப்பித்த “முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் படைத்த தமிழ் நாடகங்கள்” எனும் கட்டுரையில் அப்பாசு

நாடகம், அலாவுதீன் நாடகம், அலிபாதுஷா நாடகம், கபுகரகு நாடகம், சாந்தரூபி நாடகம், தையார் சுல்தான் நாடகம், லால்கௌகுஹர் நாடகம் ஆகிய முஸ்லிம்களால் இயற்றப்பெற்ற நாடகங்களின் கதையமைப்பு, நாடகத் தன்மை ஆகியவற்றை அவர் ஆராய்ந்துள்ளார். இந்நாடகங்கள் பற்றிய ஆய்வின் இறுதியில் “நாடக ஆசிரியர்கள் இஸ்லாத்தில் நம்பிக்கையும் திருக்குர்ஆனில் நல்ல பயிற்சியும் உடையவர்கள் என்பதை ஐயத்துக்கிடமின்றித் தங்கள் படைப்புகளிற் காட்டியுள்ளனர். தமிழ்ப் பின்னணியிற் சமய உண்மைகளைத் தூவி உலகியற் கருத்துக்களைப் பரப்பி நாட்டார் நாடக உருவில் அரங்கில் காணவும் அச்சில் படிக்கவும் தகுதியான நிலையில் நாடக இலக்கியங்களைச் சுவைபட முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் படைத்துத் தமிழ் அன்னையின் நாடகத்தைப் பெருக்கியுள்ளார்கள் என்று கூறி மகிழலாம்” எனக் கூறியுள்ளார். இலங்கையில் முஸ்லிம்களின் நாட்டார் நிலை நாடக ஈடுபாட்டிற்கான உதாரணங்களை மன்னார்ப்பகுதி முஸ்லிம்களிடையே காணலாம். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய முயற்சிகளுள் ஒன்றான நாடகம் அதிகம் விதந்தோதப் பெறுவதில்லை என்பதைக் கூற வேண்டியுள்ளது.

இஸ்லாத்தால் ஏற்பட்ட தமிழ் அறபு மொழித் தொடர்பின் தன்மை பற்றியும் குறிப்பொன்றினைக் கூறுதல் அத்தியாவசியமாகின்றது. அறபு மொழி முற்றிலும் இஸ்லாமிய மொழியாகவே தமிழில் அறிமுகமானதாலும் அறபினைத் தங்கள் மதச் சிந்தனைகள், காரணங்களின் தாய் மொழியாகக் கொண்டதனாலும் அறபு மொழியின் இலக்கியச் சீர்மையும் சிறப்பும் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லையென்றே கூறுதல் வேண்டும். ஆங்கிலத்தைப் படிப்பதற்கிருந்த அரசியற் சமூகத் தூண்டுதல்கள் அறபு சம்பந்தமாக அக்காலத்திலே தொழிற்பட்டிருந்தமையால் அறபு இலக்கியத்தின் செம்மைசேர் படைப்புகள் தமிழின் பாற்படுத்தப்படவில்லையெனலாம். இப்பொழுது காணப்படும் மத்திய கிழக்கு தொழிற்பொருள் அறபு இலக்கியத்தின் அறிமுகத்துக்கு வழிவகுக்க இடமுண்டு.

‘அறபிக்கதை’கள் தமிழிற் பயிலப்படுவது பற்றிக் குறிப்பிடுவது அத்தியாவசியமாகின்றது. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் “பாரசீக மொழியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட அறபுக் கதைகள் பேர் போனவை” என முன்னர் குறிப்பிடப் பெற்ற நூலிலே (ப. 158) குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் சுட்டும் நூல் ‘அராபிக் கதை’ என்று பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. சென்னை வேலயரஞ்சனி அச்சுக் கூடத்தில் 1887இல் அச்சிடப்பெற்ற அராபிக் கதை இரண்டாம் பாகத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அது பாரசீக மொழி வழியாக வந்ததா அன்றேல் ஆங்கில மொழி வழியாக வந்ததா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அந்நூலின் பதினோராம் பக்கத்தில் உறுதிமொழிப் பத்திரிகை என்னும் பகுதியிற் பின்வரும் வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன:

“மாட்சிமை தங்கிய ஜீவரட்சாமிந்தக் கலாசாலைத் தலைவராகிய சோடாவ தானம் சொக்கலிங்கம் முதலியாருக்கு பெரும்பாலும் விண்ணப்பம் தாங்கள் அச்சிட்டுக் கொண்டு வருகின்ற முன்னம் சீர்மை இங்கிலாந்து இப்படிப்பட்ட தீவாந்தரங்களில் அரபுப் பாஷையிலும் பிந்தி பாரீஸ் பிரேஞ்சிலும் அச்சிட்ட இங்கிலீசு மொழியைத் தமிழில் அச்சிட்ட பாஷையைக் கொண்டும் இன்னும் சிலர் அச்சிட்ட பாஷையைக் கொண்டும் பாக்குப் பேட்டை முதலியார் அவர்கள் அச்சிட்ட அபுல்காசன் கதையையும் உடனாகச் சேர்ப்பித்து பிரம் கூத்திரிய – வைசிய சூத்திர இந்த நான்கு மதத்தோறும் முசலீமான் கொண்ட காரணத்தோர்க்கும் அருந்தமிழாயிருந்த காதையை என்போலும் புல்லறிவுடைய சிறியோர்க்கெல்லாம் தடமாட்டமின்றி நடமாட்டமோங்கவும் செந்தமிழாய்ச் சிட்ட எனதையனுக்குக் கைமாறின்றி கொடையளிப்பதற்குப் பாத்திரனல்லவே ஆதிசேடனாலும் கட்டுரையில்லையே எனதன்பர் இம்முன்று வாலப்பிரணங்களிற் கூறிய அற்புத விற்பனக் காதையை அச்சிடத் துணிவு கொண்ட எனதாசிரியருக்கு அன்போடு வந்தனம், இன்போடு தந்தனம்.”

இப்படிக்கு,
தங்கள் மாணாக்கன்,
சீர்காழி இராஜலிங்க பண்டிதன்

இதனைக் கொண்டு நோக்கும் பொழுது ஆங்கிலமொழி வாயிலாகவே அராபிக் கதை வந்துள்ளது தெரியவரும். நூலின் முகப்புப் படத்தில் ஆங்கிலத்தில்,

Arabian History Thousand night

என்று எழுதப் பெற்றுள்ளது.

இஸ்லாத்தின் பங்களிப்பு என்றும் அறபு பாரசீக இலக்கியங்களின் உணர்வோட்ட சிந்தனா நெறி விஸ்தரிப்பு என்றும் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிக் “கூறத்தக்கதாய்த் தமிழிலக்கியத்தில் இடம்பெற்றிருப்பது குணங்குடிமஸ்தான் சாகிபு அவர்களின் சூ.பிநிலைச் சரிதையாகும். தமிழிலக்கியம் சுட்டும் ஆன்ம அனுபவ வெளிப்பாடுகளிற் குணங்குடியார் பாடல்களுக்கும் தாயுமானவர் பாடல்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமைகள் பற்றிப் பலர் கூறியுள்ளனர். வெளிப்படையாகத் தெரியும் நந்தீஸ்வரக் கண்ணி, மனோன்மணிக் கண்ணி, ஆதத்துப் பத்துப் போன்றவற்றில் தாயுமானவருக்கும் குணங்குடியாருக்கும் காணப்படும் ஒற்றுமைகளை எடுத்துக் காட்டியோர் பலர் சைவப் பாரம்பரியத்தில் வரும் படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் குணங்குடியார் பயன்படுத்தியுள்ளமை காரணமாகவும் அவரின் பாடல்கள் சிலவற்றின் பொருள் காரணமாகவும் அவரை உண்மையான சூ.பிய மரபினர் எனக் கொள்ளுதல் முடியுமோ என்ற ஐயுறவு கிளப்பப் பெற்றதுண்டு. பேராசிரியர் அப்துல் றகுமானின் பதிப்பாக வந்துள்ள குணங்குடியார் பாடற்கோவையில்

(அகராப், 1980) பதிப்பாசிரியர் 'அறிமுக'க் கட்டுரையிற் குணங்குடியார் சூ.:பிய மரபைச் சார்ந்தவரே என்றும் குணங்குடியார் பயன்படுத்தும் சிவம், சக்தி, உமை, மனோன்மணி, அம்பிகை, வாலை, வரை, கேசரி, சாம்பசி, தட்சணாமூர்த்தி போன்ற சொற்கள் புராண சமயச் சொற்கள் அல்ல என்றும் அவை யோக பரிபாஷைச் சொற்கள் என்றும் நிறுவியுள்ளார்.

உண்மையில், தமிழிலுள்ள சித்தர் பாடல்கள் மிக ஆழமாக அவற்றின் மறைஞானப் பண்பும் மெய்யியல் அடிப்படையும் துலங்கும் வகையில் ஆராயப்படும் பொழுதுதான் இப்பிரச்சினை தெரிவுறும். எனினும் இன்றைய நிலையில் முற்றிலும் இலக்கிய நிலைப்பட்ட ஒரு வரலாற்றுண்மையைக் கூறலாம். இஸ்லாத்தின் ஏகத்துவ இறைக் கொள்கைக்கும் வேறுபாடுண்டு. ஆனால், பல்வேறு தெய்வ மூர்த்தங்களுக்கு அப்பால் நிற்கும் பேரிறையைக் காணும் மெய்யியற்றோடல்கள் சைவ சித்தாந்தத்திலும் சித்தர் பாடல்களிலும் சொல்லப்பட்டதற்குப் பின்னரே தமிழில் இஸ்லாத்தின் ஏக இறைக் கோட்பாட்டைத் தமிழில் வெளிப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய ஓர் இலக்கியத் தயார் நிலையை முந்திய முயற்சிகள் ஏற்படுத்தின என்று கொள்வதில் எவ்விதத் தவறும் இருத்தல் முடியாது. குணங்குடியாரின் பாடல்கள் தமிழிலக்கியத்திற் பெறும் இடத்தினைப் பற்றிய ஆய்வின் குவிமுகம் சற்று அகட்டப் பெறுமானால் அனைத்திந்திய மட்டத்தில் பக்திநெறிக்கும் சூ.:பிநெறிக்கும் இயையும் இணைவும் ஏற்படுவதைக் கபீர், நானக் ஆகியோரிடத்துக் காணலாம். குணங்குடியாரின் பாடல்கள் இச்செயல்நெறியின் தமிழ் நிலை என்றே கொள்ளப்படல் வேண்டும். இத்தகைய ஞானியரை ஆகம பண்டிதரும் உலமாக்களும் தத்தமது கண்ணோட்டத்தில் நின்று கொண்டு கண்டித்துள்ளனரெனினும் இவர்கள் அடிநிலை மக்களிடையே இஸ்லாமும் இந்து மதமும் ஏற்படுத்திய உணர்வொற்றுமையின் தத்துவ இலக்கியப் பிரதிபலிப்புகள் ஆகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

தென்னிந்தியப் பண்பாட்டில் இஸ்லாத்தின் மிக முக்கியமான தாக்கம் எனக் குறிப்பிடத்தக்கது வீர சைவ இயக்கமாகும். சாதியமைப்பைச் சாடி சைவ மக்களின் சைவ மீதுணர்வை (Religiously) வற்புறுத்திய இவ்வியக்கம் கன்னடப் பிரதேசத்தில் ஏற்படுத்தியது போன்ற ஒரு தாக்கத்தினைத் தமிழில் ஏற்படுத்தவில்லை என்றே கூறவேண்டும். மேலும் தமிழ் சூழலில் வீர சைவ மரபு இஸ்லாத்தை எதிர்நோக்கித் தொழிற்பட்ட ஒன்றாகவும் இருக்கவில்லை.

தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் இஸ்லாத்துக்கும் சைவத்துக்குமுள்ள உறவு ஒன்று மற்றொன்றை உள்வாங்கப்படாத இணைவு (Acculturation without Assimilation) நிலைப்பட்டதாகும்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தின் இடத்தையும் பங்கையும் நிர்ணயிப்பதற்கான இலக்கிய இயக்கத்தில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் பங்கு கணிசமானது என்ற குறிப்பினை இக்கட்டுரையின் இறுதியில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

(மதமும் மானிடமும், நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்., 85 – 123: 1983)

தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம்: அதன் மொழியியல் தனித்துவம்

- பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.மான் -

மதமும் இலக்கியமும்

பொதுவாக உலக இலக்கியங்களை மதச்சார்பான இலக்கியங்கள் என்றும் மதச்சார்பற்ற இலக்கியங்கள் என்றும் இருவகைப்படுத்தி விடலாம். உலக இலக்கிய வரலாற்றை எடுத்து நோக்கும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட மொழிச் சமூகத்தின் வரலாற்று நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் அம்மொழிச் சமூகத்தின் இலக்கியத்தில் மதச்சார்பு மேலோங்கியும் பிறிதொரு காலகட்டத்தில் மதச்சார்பு குறைவடைந்தும் இருப்பதை நாம் காணலாம். உதாரணமாகத் தமிழ் இலக்கியத்தை எடுத்துக் கொண்டால், நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழைய இலக்கியங்களில் – சங்க இலக்கியங்களில் – மதச் சார்பு மிகவும் குறைவாக இருப்பதையும் இடைக்கால இலக்கியங்களில் பல்வேறு மதங்களின் செல்வாக்கு மேலோங்கி இருப்பதையும் நாம் காண்கின்றோம். நவீன இலக்கியங்களில் மீண்டும் மதச்சார்பு குறைவடைய அதன் இடத்தில் சமூகச்சார்பு மேலோங்கி இருக்கின்றது. ஆயினும், எல்லாக் காலங்களிலும் இந்த இரு பண்புகளுக்கும் இடம் இருந்தே வந்திருக்கின்றது.

இலக்கியத்தில் மதச்சார்பு அல்லது மதச்சார்பான இலக்கியம் என்று பேசும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள், நம்பிக்கைகள், ஒழுக்க நெறிகள், சடங்காசாரங்கள், ஐதீகங்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட இலக்கியங்களையே நாம் மனம் கொள்கின்றோம்.

தமிழ்மொழி நெடுங்காலமாகவே பல்வேறு மதக் குழுவினருக்கும் உரிய ஒரு பொது மொழியாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. அவ்வகையில் பல்வேறு மதச் சார்பான இலக்கியங்களின் ஒரு தொகுதியை நாம் தமிழில் காண்கின்றோம். சைவம், வைஷ்ணவம், சமணம், பௌத்தம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் ஆகிய மதச் சார்பான இலக்கியங்கள் தமிழில் ஏராளமாக உள்ளன. இவ்வாறு பல்வேறு மதங்களினால் வளமுட்டப்பட்ட இலக்கிய மொழிகள் உலகில் அதிகம் இல்லை எனலாம்.

தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம்

தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது இஸ்லாமிய மதச் சார்பான உள்ளடக்கத்தைக் கொண்ட இலக்கியங்களையே நாம் கருத்தில் கொள்கின்றோம். இஸ்லாம் அரேபியாவில் தோன்றி உலகெங்கும் பரந்த ஒரு பெரு மதம். இஸ்லாம் தோன்றுவதற்கு முன்னரே அராபிய வர்த்தகர்கள் தமிழகத்துடனும் இலங்கையுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இஸ்லாம் தோன்றிய பிறகு அவர்கள் மூலம் இஸ்லாமும் இந்நாடுகளில் பரவியது. கி.பி. 7ஆம், 8ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து இந்நாடுகளில் தமிழ்

பேசும் முஸ்லிம்களின் சமூக உருவாக்கம் (Social formation) படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கின்றது. ஆயினும், கி.பி. 12 அல்லது 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தமது கலாசாரத் தேவைகளை ஈடுசெய்யும் வகையில் தமக்கென்று தனித்துவமான ஓர் இலக்கியத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு இவர்களது சமூக உருவாக்கம் முதிர்நிலை அடைந்திருக்கவில்லை எனலாம்.

கி.பி. 12ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டுகளை ஒட்டியே தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கிய வரலாறு தொடங்குகிறது. உதிரியாகச் சில பாடல்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ள 'பல்சந்தமாலை' என்னும் நூலே இதுவரை நமக்குக் கிடைத்துள்ள காலத்தால் முந்திய இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமாகும். இது 12ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியிருக்கலாம் என உவைஸ் (1948) கருதுகிறார். ஆயினும், 16ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 19ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் பெருமளவு தோன்றி வளர்ச்சியடைந்தது. இக்காலகட்டத்திலேயே தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் ஒரு தனிப்பட்ட சமூகக் குழுவாக (Seperate Ethnic Community) நிலை பேறு அடைந்தனர். 'முஸ்லிம் தமிழ்' தமிழின் ஒரு பிரதான சமூகக் கிளை மொழியாகவும் (Social dialect) இக்காலகட்டத்திலேயே வளர்ச்சியடைந்தது.

முஸ்லிம் தமிழ்

தமிழில் தோன்றிய இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் மொழியியல் தனித்துவம் பற்றி நோக்குமுன் முஸ்லிம் தமிழ் பற்றிய ஒரு பொதுவான விளக்கம் நமக்கு அவசியமாகும். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வழங்கும் தமிழையே நாம் 'முஸ்லிம் தமிழ்' என்று குறிப்பிடுகின்றோம். மொழியியல் ரீதியில் இது தமிழின் பிரதான சமூகக் கிளை மொழிகளுள் ஒன்றாக இனம் காணப்பட்டுள்ளது. [(நு.மான் (1982), சீனிவாசவர்மா (1986)]. முஸ்லிம் தமிழ், முஸ்லிம் அல்லாதார் பேசும் தமிழில் இருந்து ஒலியன் அமைப்பு, இலக்கணம், சொற்றொகுதி முதலிய மொழியின் எல்லா நிலைகளிலும் வேறுபடுகின்றது. பேச்சுவழக்கில் மட்டுமன்றி எழுத்து வழக்கிலும் இந்த வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.

முஸ்லிம் தமிழ், தமிழ் வரிவடிவில் மட்டுமன்றி, இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை அறபு வரிவடிவிலும் எழுதப்பட்டு வந்தது. இவ்வாறு அறபு வரிவடிவில் எழுதப்பட்ட முஸ்லிம் தமிழ் 'அறபுத்தமிழ்' என அழைக்கப்பட்டது. தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் மூலம் அறபு மொழி தமிழ் மொழி மீது ஏற்படுத்திய முக்கியமான விளைவுகளுள் ஒன்றாக அறபுத் தமிழை நாம் கருதலாம். ஹிந்தி மொழியின் ஒரு கிளை மொழியாகக் கருதத்தக்க உருது, அறபு லிபியில் எழுதப்பட்டு, சமூக அரசியல் காரணிகளின் அடிப்படையில் ஒரு தனிமொழி என்ற அந்தஸ்தைப்

பெற்றுக்கொண்டதுபோல் அறபுத்தமிழ் ஒரு தனிமொழியாக மாற்றமடையாமல் மறைந்துவிட்டது.

அறபுக் கடன் சொற்கள் (Arabic Loan Words) முஸ்லிம் தமிழை முஸ்லிம் அல்லாதார் பேசும் தமிழில் இருந்து வேறுபடுத்தும் முக்கிய பண்புக் கூறுகளுள் ஒன்றாக அமைகின்றது. அறபு, முஸ்லிம்களின் சமய மொழியாகும். அவ்வகையில் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரை அறபு மொழி மிகுந்த முக்கியத்துவம் உடையதும் புனிதமானதுமாகும். இஸ்லாத்துக்கும் அறபு மொழிக்கும் இடையே உள்ள பிரிக்க முடியாத உறவு காரணமாக சமய பண்பாட்டுத்துறை சார்ந்த பல நூற்றுக்கணக்கான அறபு மொழிச் சொற்கள் முஸ்லிம் தமிழில் கடன் வாங்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட மிகப் பெரும்பாலான முஸ்லிம்களுக்கு அறபு மொழி தெரியாதெனினும் அவர்களது அன்றாட மொழிப் பயன்பாட்டில் பொருள் உணர்வோடும் பொருள் உணர்வு இன்றியும் அறபு மொழி முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. சமய வழிபாடுகளிலும் இதர சடங்குகளிலும் பெரும்பாலும் அறபு மொழியே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. முஸ்லிம்களின் கலாசாரத் தனித்துவத்தை (Cultural Identity) வெளிக்காட்டும் அடையாளமாக ஆட்களுக்கு மட்டுமன்றி கலாச்சார நிறுவனங்களுக்குப் பெயரிடுவதற்கும் அறபு மொழியே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்வகையில் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களின் மொழிப் பயன்பாட்டில் தமிழும் அறபும் இணைந்து வழங்குவது ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். ஆகவே, முஸ்லிம் தமிழ் என்பது (தேவையைப் பொறுத்து கூடிய அளவிலோ அல்லது குறைந்த அளவிலோ) அறபு மொழிக் கலப்புடைய, தமிழின் ஒரு வகைமொழி (Variety) எனலாம். தமிழின் பிறிதொரு பிரதான சமூகக் கிளைமொழியான 'பிராமணர் தமிழ்' வடமொழிக் கலப்புடைய தமிழாக அமைந்தது போன்ற ஒரு மொழியியல் நிலைமை இது.

இஸ்லாமிய இலக்கியமும் முஸ்லிம் தமிழும்

இலக்கியம் ஒரு மொழிக் கலையாகும். இது மொழியை மட்டுமே ஊடகமாகக் கொண்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் இலக்கிய ஆக்கங்கள் அச்சமூகம் பயன்படுத்தும் மொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டே எழுகின்றன. அவ்வகையில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் முஸ்லிம் தமிழை ஊடகமாகக் கொண்டுள்ளது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மொழிநடையில் தமிழின் பொதுக் கூறுகளும் முஸ்லிம் தமிழின் சிறப்புக் கூறுகளும் இணைந்திருக்கின்றன. ஆகவே, இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் மொழியியல் தனித்துவம் பற்றிப் பேசும்போது அதன் ஊடகமாய் அமையும் முஸ்லிம் தமிழின் சிறப்புக் கூறுகள் பற்றியே நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்த காலம், தமிழ் மொழியில் பிறமொழிக் கலப்பு பெருமளவு ஏற்பட்ட காலமாகும். கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குப்

பிறகு தமிழ்நாட்டை விஜயநகர நாயக்க மன்னர்களும் முஸ்லிம் சுல்தான்களுமே பெரிதும் ஆண்டனர். ஆட்சியாளர்களின் தாய்மொழி தமிழ் அல்ல. தெலுங்கு, கன்னடம், பாரசீகம் ஆகிய அன்னிய மொழிகளைப் பேசியோர் இவர்கள். தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகள் பெருமளவு வடமொழிக் கலப்புடைய மொழிகள். நாயக்க மன்னர்களின் அரசவையில் வடமொழி உயர்வாக மதிக்கப்பட்டது. இவர்களின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே தமிழில் வடமொழிச் செல்வாக்குப் பெரிதும் ஏற்பட்டது. வடமொழியில் புலமை உடையவர்கள் உயர்ந்த கௌரவம் பெற்றனர். இச் சூழ்நிலையிலேயே தமிழில் 'மணிப்பிரவாள நடை' தோன்றி வளர்ந்தது. தமிழில் பெருமளவு வடமொழிச் சொற்கள் கலந்த ஒரு மொழிநடை இது. உச்ச அளவில் வடமொழி கலந்த மணிப்பிரவாள நடையில் சொற்கள் அனைத்தும் வடசொற்களாகவும் விசுவாசமும் வாக்கிய அமைப்பும் மட்டும் தமிழாகவும் இருக்கக் காணலாம் (Annamalai, 1979). வடசொற்களை ஒலிச் சிதைவின்றி எழுத மணிப்பிரவாள நடையில் கிரந்த எழுத்துக்களும் தாராளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

தமிழின் கதவுகள் வடமொழிக்கு விரியத் திறந்து விடப்பட்ட இக்காலகட்டத்திலேயே அறபு மொழிக்கலப்பு மிக்க தமிழ் நடை ஒன்றும் உருவாகி வளர்ந்தது. இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள் இம்மொழிநடையை வளர்த்தனர். இதன் உச்ச நிலையில் முற்றிலும் அறபுமயப்பட்ட - அறபு எழுத்தில் எழுதப்பட்ட - தமிழ்நடை அறபுத் தமிழாயிற்று. தமிழ் எழுத்தில் அமைந்த அறபுக் கலப்புடைய மொழிநடை ஒன்றும் இதற்குச் சமாந்தரமாக வளர்ந்தது.

இவ்வகையில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை அவற்றின் எழுத்து ஊடகத்தின் அடிப்படையில் இருவகைப்படுத்தி நோக்கலாம். ஒன்று, அறபு எழுத்தில் அமைந்த அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள். மற்றது, தமிழ் எழுத்தில் அமைந்த இலக்கியங்கள்.

அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள்

கனி (1963) அவர்களின் கணக்கெடுப்பின்படி செய்யுளிலும் உரைநடையிலும் அமைந்த 200க்கு மேற்பட்ட அறபுத் தமிழ் நூல்கள் இதுவரை நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் முற்றிலும் அறபு வரி வடிவில் அறபும் தமிழும் கலந்து எழுதப்பட்டவை என்ற வகையில், பிற தமிழ் இலக்கியங்களில் இருந்து மொழியியல் ரீதியில் பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. பிராமித் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களை அவ்வெழுத்து முறை அறியாத யாரும் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியாதது போல அறபு வரிவடிவிலும் ஓரளவு அறபு மொழியிலும் பயிற்சி இல்லாத எவரும் அறபுத்தமிழ் நூல்களையும் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. தமிழ் எழுத்து முறைக்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு எழுத்துமுறையில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் என்ற வகையில் இவை தமிழ் அறிஞர்களின் முக்கிய கவனத்துக்குரியவை.

அறபுத்தமிழில் மெய் ஒலிகளுக்கு மட்டுமே எழுத்துக்கள் உண்டு. உயிர் ஒலிகளுக்குத் தனி எழுத்துகள் இல்லை. அவை சில அடையாளங்களினால் சுட்டப்படுகின்றன. தனி மெய்யையும் இரட்டித்த மெய்யையும் குறிப்பதற்கு அம்மெய்களின் மேல் விசேட அடையாளங்கள் இடப்படுகின்றன. ஐ, ஔ ஆகிய உயிர்களுக்குத் தனிக் குறியீடுகள் இல்லை. அவை அய், அவ் என்றே எழுதப்படுகின்றன. அறபுத்தமிழ் தமிழ்போல் இடமிருந்து வலமாக அன்றி, அறபுபோல் வலமிருந்து இடமாக எழுதப்படுவதும் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும்.

அறபுத்தமிழ் இலக்கியங்கள் பெரிதும் அதீத அறபுக் கலப்புடைய மொழி நடையில் அமைந்துள்ளன. ஏராளமான அறபுச் சொற்கள் மட்டுமன்றி முழுமையான அறபுச் சொற்றொடர்களும் வாக்கியங்களும் நிறைய இடம் பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக முஸ்லிம்கள் மத்தியில் நன்கு அறியப்பட்ட 'தலைப்பாத்திகா' என்ற அறபுத் தமிழ்ச் செய்யுள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சில பாடல் வரிகளை இங்கு தமிழ் எழுத்துகளில் தருகின்றேன்.

மவ்லாய ஸல்லிவ சல் லிம்தாயி மன் அபதா
அலா ஹபீபிகஹை றில் ஹல்கி குல்லிஹிமி
அல்லாஹ்வின் நாமம் கொண்டும் அவன்தன் புகழ்ச்சி கொண்டும்
சொல்லும் ஸலவாத்து சலாம் சொல்லி துடங்குகிறேன்
மலயுச்சி தீபமொவ்வா மகுமுது மகள் புகழால்
தலய் பாதிகா ஓத ஷவ்காய் துடங்குகிறேன்
தாஹா தவப் பொருளே சதுமா மறையருளே
வாகா யுமது புகழ் வாயால் துடங்குகிறேன்
கதீஜா தருங்கனியே ஹசன் ஹுசய்னின் தாயகமே
மதியாத மாணிக்கமே மகராசி பாதிமதே
சய்நபு றுகய்யா தாகீர் காசீம் இப்றாகீம்
தய்யிபு உம்மு குல்தாம் சகோதரியே பாதிமதே
வலியோன் வஹியதனால் மங்கள விவாகமுறும்
அலியார் மனய்வியரே அருமயுள்ள பாதிமதே.

மேற்காட்டிய பாடல்கள் அறபு முறையில் 'கசீதா' என அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றின் முதல் இரண்டு அடிகளும் முற்றிலும் அறபு மொழியில் அமைந்திருக்க ஏனைய அடிகளில் அனேக அறபுச் சொற்களும் இயற் பெயர்களும் இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம். இப்பாடலைப் பாடும் போது முதல் இரண்டு அறபு அடிகளும் பல்லவிபோல் திரும்பத் திரும்பப் பாடப்படும். இதனால் இப்பாடலில் அறபு மணம் இன்னும் அதிகரிக்கின்றது.

அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் எழுத்தறிவு குறைந்த வாசகர்களின் மதத் தேவையை நிறைவு செய்ய எழுந்தவை என்ற வகையில் அவை பெரிதும் பேச்சு நடையை ஒட்டியே அமைந்துள்ளன. மேற்காட்டிய பாடல் வரிகள் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன. அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பொதுவாகக் கடின சந்திகள் அற்ற ஓர் எளிய நடையில் அமைந்திருப்பதன் காரணமும் இது என்றே கருதலாம்.

அறபுத் தமிழ் அல்லாத இலக்கியங்கள்

அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்களின் மொழிநடை மட்டுமன்றி அறபுத் தமிழ் அல்லாத இலக்கியங்களின் மொழிநடையும் பெருமளவு அறபு மொழிக் கலப்புடையதாகவே காணப்படுகின்றது. இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்தின் தன்மைக்கேற்ப இம்மொழிக் கலப்பு கூடுதலாக அல்லது குறைவாக உள்ளது. எனினும், அறபுச் சொற்கள் உச்ச அளவில் கலந்த இலக்கியங்கள் ஒப்பீட்டளவில் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. இத்தகைய இலக்கியங்களுக்கு உதாரணமாக குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு அவர்களின் 'ஆனந்தப்பத்'தில் வரும் முதல் விருத்தப்பாவைக் காட்டலாம்.

மகுலியத்தான தாத்துல் கிபுரியாவில்
 மறைந்த கன்சல் மகுபியாம்
 மஸ்குத்து அன்குல் கதீமுல் அமாவான
 மவுஜு தெனுஞ் சிருபுலே
 அகதியத்து உகது ஆதி வாகிதிய்யத்தான
 ஆலம் அறுவாகு ஆனதில்
 ஆலம் மிசால் ஆகி ஆலம் அசீசாம் ஆன
 ஆலம் இன்சான் ஆனபின்
 பகுதியத்து இல்லா ஜலாலொடு ஜமாலும்
 பதீகுல் கமாலு மாகி
 பகுது கபுல் அற்ற லாகுத்து ஜபறுத்தில்
 பகாவான குவியத்தினால்
 நகுசியத் தற்று முன்தாள் நிழல் பெற்றடிமை
 நானினைவு மற்றுய்வனோ
 நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
 நாதன் முகியித் தீனே.

இப்பாடலில் காணப்படும் மொழிநடை அத்தீத மணிப்பிரவாள நடையை ஒத்திருக்கக் காணலாம். இப்பாடலில் மிகச் சில சொற்களைத் தவிர அனைத்தும் அறபுச் சொற்களாகவும் விசுதிகளும் வாக்கிய அமைப்பும் யாப்பும் மட்டும் தமிழாகவும் இருக்கக் காண்கின்றோம்.

குணங்குடியாரின் பாடல்கள் அனைத்தும் இத்தகையன அல்ல. அவரது பெரும்பாலான பாடல்களில் மிகச் சில அறபுச் சொற்களே இடம்பெற்றுள்ளன. அவரது கண்ணிப் பாடல்களில் அறபுச் சொற் கலப்பு மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக 560 அடிகள் கொண்ட 'நிராமயக் கண்ணி'யில் 'ஆலம்' (உலகு) என்ற அறபுச் சொல் ஒன்று மட்டுமே இடம்பெற்றிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இஸ்லாமியப் பெரும் புலவர்களான உமறுப் புலவர், சேகுனாப் புலவர் ஆகியோரின் 'சீறாப்புராணம்', 'புதுகுஷ்ஷாம்' போன்ற பெரிய இலக்கியப் படைப்புகள் பல ஆயிரக் கணக்கான செய்யுள்களால் அமைந்தவை. இவற்றுள்ளும் சில நூற்றுக்கணக்கான அறபுச் சொற்களே இடம் பெற்றிருப்பதும் நம் கவனத்திற்குரியது. ஆயினும், இச் சொற்களின் மீழ்வருகை (frequency) சற்று அதிகமாகவே உள்ளது.

பெருந் தொகையான இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அறபுப் பெயர்களை அல்லது அறபும் தமிழும் இணைந்த பெயர்களைக் கொண்டிருப்பதும் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். 'மிஹ்ராஜ் மாலை', 'தீன் மாலை', 'சீறாப் புராணம்', 'முகியித்தீன் புராணம்', 'குத்பு நாயகம்', 'ஆரிபு நாயகம்', 'சையிதத்துப் படைப்போர்', 'சக்கூன் படைப்போர்', 'சைத்தூன் கிஸ்ஸா', 'கூஷ்மூன் கிஸ்ஸா', 'புதுகுஷ்ஷாம்', 'கஸஸூல் அன்பியா' போன்றவற்றை இப்போக்குக்கு உதாரணங்களாகத் தரலாம். பல காப்பிய நூல்களில் காண்டங்களும் படலங்களும் கூட அறபுப் பெயர்களைக் கொண்டிருப்பதையும் இங்கு சுட்டிக் காட்டலாம். சீறாப் புராணத்தின் மூன்று காண்டங்களும் முறையே 'விலாதத்துக் காண்டம்', 'நுபுவத்துக் காண்டம்', 'ஹிஜ்றத்துக் காண்டம்' எனப் பெயர் கொண்டுள்ளன. புதுகுஷ்ஷாமின் மூன்று காண்டங்களும் 'முகம்மதிய்யா', 'சித்தீக்கிய்யா', 'பாறுாக்கிய்யா' எனப் பெயர் கொண்டுள்ளன. இவையெல்லாம் ஒன்றிணையும்போது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மொழிநடையில் அறபு மணம் முக்கிய பண்பாகிவிடுகின்றது.

முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவங்களில் புதிய பரிசோதனைகளைச் செய்து பார்த்ததாகக் கூறமுடியாது. தங்கள் காலத்தில் வழக்கில் இருந்த யாப்பு வடிவங்களை எல்லாம் அவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படும் செந்நெறி மரபு (Classical Tradition), நாட்டார் மரபு (Folk Tradition) ஆகிய இரு மரபுகளையும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் நாம் காண்கின்றோம். செந்நெறி இலக்கிய மரபு சார்ந்த பேரிலக்கியங்களைப் படைத்த உமறுப் புலவர், சேகுனாப் புலவர் போன்றவர்கள் செந்நெறிப் பாங்கான மொழி நடையையே தங்கள் செய்யுள்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கம்பன் இவர்களின் ஆதர்சமாக இருந்திருக்கலாம் என்று கருதும்படிக்கு இவர்கள் மொழிநடை அமைந்துள்ளது. பழைய சந்தி விதிகளையும் இவர்கள் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடித்துள்ளனர். பெருமளவு நாட்டார்

இலக்கிய மரபு சார்ந்த சிற்றிலக்கிய வடிவங்களான கிஸ்ஸா, அம்மாணை, படைப்போர் போன்ற இலக்கியங்களின் மொழி நடை பெரிதும் பேச்சு நடை தழுவியதாக இருப்பதும் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும்.

உரைநடை இலக்கியம்

இதுவரை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஆராய்ந்தவர் எல்லோரும் பொதுவாகச் செய்யுள் இலக்கியங்களிலேயே தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தியிருக்கின்றனர். உரைநடை இலக்கியங்களைப் பற்றி இவர்கள் அக்கறை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் உரைநடை இலக்கியங்களின் பங்கும் முக்கியமானது.

அறபுத் தமிழிலும் தமிழிலும் எழுதப்பட்ட பழைய உரைநடை நூல்கள் பல நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் குத்பாப் பிரசங்கங்கள், தப்சீர் விளக்கங்கள் போன்றவற்றை இலக்கியம் அல்லாதவை என்று நாம் ஒதுக்கிவிட்டாலும் கூட, இஸ்லாமிய ஐதீகங்களை (Mythology) எடுத்துரைக்கும் புனைகதைப் பாங்கில் அமைந்த உரைநடை நூல்கள் பல உள்ளன. 'கஸஸூல் அன்பியா' இவ்வகையில் அற்புதமான ஓர் இலக்கியமாகும். முற்றிலும் முஸ்லிம் முத்திரை பதிந்த இதன் உரைநடை விரிவான மொழியியல் ஆய்வுக்குரியது. குலாம் காதிரு நாவலரின் 'கன்ஜூல் கறாமாத்து' என்பதும் ஒரு முக்கியமான உரைநடை நூலாகும். 'சைத்தூன் கிஸ்ஸா' போன்ற கிஸ்ஸா நூல்களில் இடையிடையே வரும் வசனப் பகுதிகளும் இலக்கிய ரீதியில் முக்கியமானவை. இங்கு 'கஸஸூல் அன்பியா'வை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பழைய இஸ்லாமிய உரைநடை இலக்கியங்களின் சில மொழிப் பண்புகள் பற்றிச் சுருக்கமாக நோக்கலாம்.

உலகம் படைக்கப்பட்ட வரலாற்றையும் 20 நபிமார்களின் வரலாற்றையும் கூறும் 'கஸஸூல் அன்பியா' சுமார் 550 பக்கங்கள் கொண்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் உரைநடை முயற்சிகளில் இந்நூலுக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. அறபு மொழிக் கலப்புடைய பழைய முஸ்லிம் தமிழ் உரைநடைக்கு இந்நூல் நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

'ஹுது அலைஹிஸ்ஸலாத்துடைய கிஸ்ஸா' என்ற தலைப்புடைய ஆறாவது அத்தியாயத்திலிருந்து பின்வரும் உரைப்பகுதி இங்கு உதாரணமாகத் தரப்படுகின்றது.

ஹுதுடைய தகப்பன் அப்துல்லாவுக்கு குலூ என்றும் பேர் சொல்லப்படும். அவருக்கு அல்லாகுத் த ஆலா சரீரத்தில் குவ்வத்தையும் அழகையும் நாவிலே பசா அத்தையும் மிகுதியாகக் கொடுத்தான். அவரை நீர் உம்முடைய

தகப்பனாரின் வயதை யெத்தினீரே, கலியாண மென்ன சபுக்காக வேண்டி செய்யாமலிருக்கிறீர் யென்று கேட்கப்பட்டது.

அவர் சொன்னார். நான் ஒரு மனாம் கண்டேன். என் முதுகில் இருந்து ஒரு வெள்ளைச் சங்கிலி புறப்பட்டது. அந்தச் சங்கிலிக்குப் பொழுதுடைய ஒளியைப் போலே ஒளியுண்டாயிருக்கிறது. ஒரு மனிதன் சொல்லுகிறார். குலூ தென்கிறவரே அந்த சங்கிலி இன்னமொருதரம் உம்முடைய முதுகில் நின்றுப் புறப்படக் காண்பீரேயானால் உம்மைக் கலியாணஞ் செய்யச் சொல்லி யேவப்படுவீர். ஒரு பெண் பிள்ளையை நீர் கலியாணம் முடித்துக் கொள்ளுமென்று சொல்லக் கேட்டேன்.

இரண்டாவது மனாம் இன்னும் காணவில்லை. இப்போது கலியாணஞ் செய்கிறதளவிலே நாட்டமிருக்கு. புத்துகள் இருக்கிற கோயிலிலே போய் கலியாணஞ் செய்கிறதற்குப் புத்துகாண்களிடத்திலே உதவி தேடப் போனார். அப்போது அந்தக் கோயிலுக்குள்ளே புதுகுகிறதற்கும் அதோடு பேசுகிறதற்கும் அவருக்குச் சக்தியுண்டாகவில்லை. அப்போது ஆகாயமாக ஒரு சத்தங் கேட்டார். குலூதே உம்முடைய முதுகிலிருக்கிறவருக்கும் அந்தப் புத்துகளுக்கும் என்ன நிஸ்பத் துண்டாயிருக்குதென்று. சப்தங் கேட்ட பிறகு கோயிலிற் போகாமல் திரும்பிவிட்டார்.

அந்த ஹாலிலே பேசுவதற்கு நாவு முண்டாயிற்று. அன்றிரவிலே முதுகிலிருந்து வெள்ளைச் சங்கிலி புறப்படவுங் கண்டு ஆகாசமாகச் சப்தங் கேட்டார். “குலூதே உம்முடைய சிறிய தகப்பன் மகளைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும்” யென்று சப்தம் கேட்ட பொழுது பதறி விழித்துச் சிறிய தகப்பன் மகளைப் பெண் பேசிக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டு ஜிமாவு செய்தார். அன்றிரவிலே அப்பெண் ஹுது அலைஹிஸ்ஸலாத்தை ஹமலானாள். (பக். 90 – 1)

மேற்காட்டிய உரைநடையில் அறபுச் சொற்கள் அதிகம் கலந்திருப்பது மட்டுமன்றி, உரைநடை பெரிதும் பேச்சு நடையை ஒட்டி அமைந்திருப்பதையும் காணலாம். இவற்றுடன் இதன் வாக்கிய அமைப்பும் (Syntax) சொற்புணர்ச்சியின் சில விசேட அம்சங்களும் இணைந்து பழைய முஸ்லிம் தமிழ் உரைநடையின் தனித்துவப் பண்பை அடையாளப்படுத்துகின்றன. செய்யாமலிருக்கிறீர் யென்று, முதுகில் யிருந்து, செய்துகொள்ளும் என்று போன்ற தொடர்களில் மெய்யீற்றின் முன் ‘இ’கரம் வரும்போது இயல்பாகப் புணராமல் புதிதாக ‘ய’கரம் மெய் தோன்றி விகாரப்பட்டுப் புணர்ந்திருப்பது ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். இத்தகைய புணர்ச்சிக்கு இந்நூலில் நிறைய உதாரணங்கள்

உண்டு. இது அறபுத் தமிழின் செல்வாக்கு என்று கருதலாம். அறபுத் தமிழ் நூல்களில் இத்தகைய புணர்ச்சியே பெரிதும் காணப்படுகின்றது.

‘கஸஸுல் அன்பியா’வின் உரைநடையின் வாக்கிய அமைப்பில்கூட அறபு மொழியின் செல்வாக்கு ஓரளவு இருப்பதாக அனுமானிக்க முடிகின்றது. அறபு மொழியில் ஒருவருடைய வம்சாவழியை இன்னார் மகன் இன்னார் என்பதாக அடுக்கிச் சொல்வதுண்டு. உதாரணமாகப் பின்வரும் வசனத்தைப் பார்க்கலாம்.

“ஹுதாகிறவர் அவர்களிலே தாய் தகப்பனுடைய வம்மிசத்தால் மிக வரிசையானவர். அவராகிறவர் ஹுதிப்னு அப்துல்லாஹிப்னு ரபாஹிப்னு லூத் இப்னு ஆதிப்னு ஊஸிப்னு இரமிப்னு சாமிபுனு நபியுல்லா நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாம்” (ப. 90). இது தமிழில் எழுதப்பட்ட அறபு வாக்கியம். இதைத் தமிழில் நேர்மொழிபெயர்ப்பாகத் தருவதாயின், “நபி நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாத்தின் மகன் சாமின் மகன் இரமின் மகன் ஊஸிப் பின் மகன், ஆத்தின் மகன் லூத்தின் மகன் ரபாஹின் மகன் அப்துல்லாவின் மகன் ஹுத்” என்று அமையும். இந்த அறபு வாக்கியத்தின் செல்வாக்கினால் அமைந்த தமிழ் வாக்கியங்களை நாம் இந்த நூலில் பரக்கக் காணலாம். பின்வரும் வாக்கியங்களை இதற்கு உதாரணமாகத் தரலாம்.

அந்த கவுமுகளுக்கு ஒரு இராஜா யிருந்தான். அவனுக்கு தறுமசீலென்று பெயர் சொல்லப்படும். அவன் அவீலுடைய மகன், அவன் லாமக்குடைய மகன், அவன் ஜனகுடைய மகன், அவன் காபீலுடைய மகன். (ப. 22)

பின்வருவன போன்ற வாக்கியங்களும் தமிழ் வாக்கிய அமைப்புக்குப் புதுமையானவை.

1. அவர்கள் தண்ணீர்த் தாகமானவர்களாக ஆனார்கள்.
2. அல்லாஹுத் ஆலா ஆதுடைய கவுமுகள் மேல் ஹுக்கும் செய்கிறதாகிறது புத்துகளை வணங்குகிறதற்கு அவர்களுடைய ஆசை மிகைத்த நேரத்திலாயிருக்கும்.
3. ஆதுவுடைய கவுமுகள் தாகத்துடைய கடுமையினாலேயே மவுத்தாய் ஹலாக்காகப் போகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள்.
4. நீங்கள் திடனாகச் சந்தோஷமாக இவ்விடத்தில் உண்கிறதின் மேலேயும் குடிக்கிறதின் மேலேயும் தரிபட்டிருக்கிறீர்கள்.

5. பிறகு மஹாவிடா என்கிறவர் அவர்களைக் கேட்டார், நீங்கள் வந்தீர்களே உங்களுடைய செய்திகள் என்னவென்று.
6. பிறகு அவர் கவுமுகளிடத்தை விட்டு நீங்கிப் போய் றப்புடைய இபாதத்தைக் கொண்டும் பராக்கானார்.

இத்தகைய வாக்கியங்களின் அமைப்பு ஆராயப்பட வேண்டியது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் இஸ்லாமியர் அல்லாதார் கையாண்ட தமிழ் வாக்கிய அமைப்பில் இருந்து இவை எவ்வெவ் வகையில் வேறுபடுகின்றன? அறபு வாக்கிய அமைப்பின் செல்வாக்கு இவற்றில் உண்டா என்பன பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படின் முஸ்லிம் தமிழ் உரைநடையின் தனித்துவத்தின் எல்லைகளை நாம் துல்லியமாக நிர்ணயிக்க முடியும். அதுவரை அந்த அறபு மொழிக் கலப்புடைய ஒரு வகை மணிப்பிரவாள நடை என்ற வகையில் அதன் தனித்துவம் வெளிப்படையானது.

தற்கால இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் உரைநடை

தற்கால முஸ்லிம்களின் தமிழ் உரைநடை பழைய உரைநடையில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இன்று முஸ்லிம்கள் எழுதும் உரைநடைக்கும் முஸ்லிம் அல்லாதார் எழுதும் உரைநடைக்கும் இடையே சொற்றொகுதி (Vocabulary) தவிர்ந்த வேறுபாடுகள் இல்லை எனலாம். சொற்றொகுதியிலும் அறபுச் சொற்கள் முடிந்த அளவு குறைவாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பொருத்தம் கருதி இங்கு ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் நாம் காணலாம். 'கஸஸுல் அன்பியா'வைத் தழுவி அப்துற் - றஹீம் (1988) 'நபிமார்கள் வரலாறு' என்னும் நூலை எழுதியுள்ளார். 'நபிமார்கள் வரலாறு' என்பது 'கஸஸுல் அன்பியா' என்னும் அறபுத் தொடரின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்நூலின் 5ஆம் அத்தியாயம் 'ஆதுகளின் திரு நபி உஹுத் அலைஹிஸ்ஸலாம்' என்ற தலைப்புடையது. 'கஸஸுல் அன்பியா'வில் இருந்து மேலே உதாரணமாகத் தந்துள்ள நான்கு பத்திகளிலும் கூறப்படும் விவரங்களை அப்துற் - றஹீம் ஐந்து பத்திகளில் இக்கால உரைநடையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

நூஹ் (அலை) அவர்களின் அருமைத் திருமகன் ஸாமின் வழிப்பேரனாகிய அப்துல்லாஹ் என்பவர் ஓர் இரவு அயர்ந்து தூங்கும்போது ஒரு கனவு கண்டார். பேரொளி மிக்க சங்கிலி ஒன்று அவருடைய முதுகிலிருந்தும் வெளிவந்தது. அப்பொழுது ஒருவர் அங்கு திடீரெனத் தோன்றி 'அப்துல்லாஹ்வே' மீண்டும் ஒரு முறை நீர் இவ்விதம் காணின் நீர் மணமுடித்துக் கொள்ளுமாறு கூறப்படும் பெண்ணை மணமுடித்து இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வருவீராக என்று மொழிந்துவிட்டு மறைந்தார்.

திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்த அப்துல்லாஹ் தாம் கண்டது எல்லாம் கனவு என்று தெரிந்து கொண்டார். மீண்டும் அத்தகைய கனவை எப்பொழுது காண்போம் என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார் அவர். நாட்கள் உருண்டோடி அவை மாதங்களாக மாறி ஆண்டுகளாக உருப்பெற்றன. எனினும் அவர் மீண்டும் அந்தக் கனவைக் காணவே இல்லை.

ஒரு நாள் அவருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. கோயிலுக்குச் சென்று அங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் தொழு உருவங்களின் முன் விழுந்தெழுந்து தம் திருமணம் பற்றி அவற்றின் உதவியை வேண்டலாமென்று எண்ணினார். அந்த எண்ணத்தோடு அவர் கோயிலின் வாயிலையும் நெருங்கி விட்டார். திடீரென அவருடைய உள்ளத்தில் என்னவோ தோன்றியது. கோயிலின் உள்ளே செல்லாது மீண்டும் தாம் வந்த வழியே திரும்பி விட்டார்.

அன்றிரவு அவர் ஒரு கனவு கண்டார். தாம் முன்பொருநாள் கண்ட அதே கனவாக அது இருந்தது. போரொளி மிக்க சங்கிலியொன்று அவருடைய முதுகிலிருந்து வெளியே வந்தது. அப்பொழுது ஒரு குரல் “அப்துல்லாஹ்வே உம்முடைய சிறிய தந்தையின் மகளை மணமுடித்து மங்களமாய் வாழ்வீராக!” என்று வாழ்த்தியது.

திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்த அப்துல்லாஹ் அக்கனவில் கூறப்பட்ட அறிவுரையின்படி தம் தந்தையுடன் பிறந்தவரின் அருமைத் திருமகளைக் கடிமணம் செய்து நல்வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார். அவரின் குலம் தழைக்க வந்த பெருமகனாக, அவரின் குடி தழைக்க வந்த திருமகனாக ஹுத் (அலை) அவர்கள் ஒரு வெள்ளி இரவில் இவ்வுலகில் தோன்றினார்கள். (பக். 258 – 9).

ஒரே விஷயத்தை விவரிக்கும் ‘கஸஸுல் அன்பியாவின் உரைநடையும் அப்துற் - றஹீமின் உரைநடையும் வாக்கிய அமைப்பு, சொற்றொகுதி என்பனவற்றில் முற்றிலும் வேறுபட்டவை என்பது வெளிப்படை. சொற்றொகுதியைப் பொறுத்த வரை அறபுச் சொற்களின் எண்ணிக்கையும் மீழ்வருகையும் ‘கஸஸுல் அன்பியா’வில் அதிகமாகவும் அப்துற் - றஹீமில் மிகக் குறைவாகவும் காணப்படுகின்றன. ‘கஸஸுல் அன்பியா’வில் ஹுது, அப்துல்லாஹ், குலூது, அல்லாஹுத் ஆலா ஆகிய அறபுப் பெயர்களும் குவ்வத், பசா அத், சபு, மனாம், நிஸ்பத், ஹால், ஜிமாவு, ஹதல் ஆகிய அறபுச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆயின் அப்துற் - றஹீமின் உரைநடையில் நூஹ் (அலை), அப்துல்லாஹ், ஹுத் (அலை) ஆகிய மூன்று இயற்பெயர்கள் மட்டுமே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இது ஒரு முக்கியமான வேறுபாடாகும்.

நவீன இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்கள் இயன்றளவு அறபுச் சொற்களைக் குறைத்துக் கொள்ளவே விரும்புகின்றனர். முஸ்லிம் சமூகத்தவர் மத்தியில் மட்டுமன்றிப் பிற தமிழ்ப் பேசும் சமூகத்தவர் மத்தியிலும் தங்கள் படைப்புக்கள் போய்ச் சேர வேண்டுமென்ற உள் ஆர்வம் அவர்களுக்கு இருக்கின்றது. இது காலத்தினால் ஏற்பட்ட ஒரு வளர்ச்சி நிலையாகும். முஸ்லிம்கள் நவீன கல்வித்துறையில் வளர்ச்சியடைந்ததும் பிற சமூகத்தினருடன் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நெருங்கிய தொடர்பும் இந்த நூற்றாண்டில் தமிழ் மொழி இலக்கியத்துறையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியும் இதற்கு வித்திட்டிருக்கிறது எனலாம்.

நவீன இலக்கியமும் மதச் சார்பும்

இன்று தமிழில் நவீன படைப்பிலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் முக்கியமான முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களில் பலரது படைப்புகளில் மத அடையாளத்தைவிட நவீன தமிழ் இலக்கியம் என்ற பொது அடையாளமே முதன்மை பெற்றுத் தெரிகின்றது. அப்துல் ரகுமான், மு. மேத்தா, இன்குலாப் போன்ற முஸ்லிம் கவிஞர்களதும் வைரமுத்து, சிற்பி, மீரா போன்ற முஸ்லிம் அல்லாத கவிஞர்களதும் கவிதைகளை வேறுபடுத்துவது இவர்களின் தனிப்பட்ட ஆளுமைக் கூறுகளே தவிர மதக் கூறுகள் என்று கூற முடியாது. நவீன தமிழ்ப் புதுக்கவிஞர் என்ற பரந்த வட்டத்துள் இவர்கள் நிலை கொண்டுள்ளனர். அவ்வகையில் இவர்களின் கவிதைப் பொருளிலும் மொழி நடையிலும் மத அடையாளங்களை மிக அபூர்வமாகவே நம்மால் இனங் காண முடிகிறது.

நவீன புனைகதை எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் சமூக வாழ்வைப் பின்னணியாக வைத்தே இலக்கியம் படைப்பதனால் பாத்திரங்களின் கலாச்சாரமும் மொழியும் இலக்கியத்துள் வருவது தவிர்க்க முடியாதது. ஆயினும், இன்று சமய நெறியை வலியுறுத்துவதற்காகப் புனைகதை படைப்போர் மிகச் சிலரே. வெவ்வேறு அளவில் சமூகப் பிரச்சினைகளே இன்றைய புனைகதைகளின் உள்ளடக்கமாக அமைகின்றது. இவ்வகையில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் முஸ்லிம் அல்லாத எழுத்தாளர்களில் இருந்து அதிகம் வேறுபடவில்லை. எனினும் யதார்த்த நெறிப் புனைகதைகளின் அடிப்படைப் பண்புக்கூறு என்ற வகையில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் முஸ்லிம் தமிழ் இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. இன்றைய புனைகதை இலக்கியங்கள் மூலமே முஸ்லிம் தமிழின் பிரதேச ரீதியான துணைக் கிளைமொழிகள் (Regional Sub dialects) இலக்கிய வெளிப்பாடு பெற்றுள்ளன. தமிழக முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் இந்திய முஸ்லிம் தமிழின் தனித்துவக் கூறுகளையும் இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் இலங்கை முஸ்லிம் தமிழின் தனித்துவக் கூறுகளையும் நாம் இனங்காண முடிகின்றது. இலங்கைக்குள்ளேயே கிழக்கிலங்கை, தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் வேறுபட்ட மொழி வழக்காறுகள் அவ்வப் பிரதேச முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் நன்கு வெளிப்பாடு பெற்றுள்ளன.

ஆயினும், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் நவீன இலக்கிய முயற்சிகளையெல்லாம் இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்ற பிரிவுள் அடக்க முடியுமா என்பது விவாதத்துக்குரியது. வைக்கம் முகம்மது பஷீரை அல்லது தோப்பில் முகம்மது மீராளை ஒரு இஸ்லாமிய நாவலாசிரியராக அடையாளப்படுத்துவது அபத்தமாகவே அமையும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

01. அறபுத் தமிழ் பற்றிய விரிவான விளக்கங்களுக்குப் பார்க்கவும்: நு.:மான், எம்.ஏ., (1981, 1986).
02. முஸ்லிம் தமிழில் அறபுக் கடன் சொற்கள் பற்றிய மேலதிக விளக்கங்களுக்குப் பார்க்கவும்: நு.:மான், எம்.ஏ., (1989).
03. தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அறபு மொழிப் பயன்பாடு பற்றிய விபரங்களுக்குப் பார்க்கவும்: நு.:மான், எம்.ஏ., (1986).
04. அறபுத் தமிழ் அறபு எழுத்துக்களிலேயே எழுதப்படுவதால், அறபுத் தமிழில் எழுதப்படும் அறபுச் சொற்கள், இயற்பெயர்கள் என்பன மூலமொழியின் உச்சரிப்புக்கு இயைய ஒலிச்சிதைவின்றி அமைகின்றன. தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதப்படும்போது அவை பெருமளவு தன்மயமாதலுக்கு (Nativization) உள்ளாகின்றன.
05. தற்காலத்தில் இத்தகைய உயர் இலக்கிய மரபு சார்ந்த இஸ்லாமிய இலக்கியங்களைப் பதிப்பிப்பவர்கள் முடிந்த அளவு சந்திப்பிரித்து எளிமைப்படுத்திப் பதிப்பிப்பது விரும்பத்தக்கது. தற்கால வாசகர்களும் இவற்றைப் படித்து இலகுவில் புரிந்துகொள்ள இது உதவும். கம்பனுகே இத்தகைய எளிமைப்படுத்திய பதிப்புகள் வந்திருப்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்வது நல்லது.
06. உரைநடை இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது நாவல், சிறுகதை போன்ற நவீன இலக்கியங்களை நான் இங்கு கருத்தில் கொள்ளவில்லை. இவற்றில் சமய நிலைப்பட்ட தன்மைகளைவிட சமூக நிலைப்பட்ட தன்மைகளே முதன்மை பெறுகின்றன. எனினும், சித்திலெவ்வையின் 'அசன்பே கதை' போன்ற ஆரம்பகாலப் படைப்புகளில் மதச்சார்பு முதன்மை பெற்றிருப்பதாகக் கூறலாம். 'அசன்பே கதை' அன்றாட வாழ்வில் இஸ்லாமிய ஒழுக்க நெறியையும் இறைவிசுவாசத்தையும் வலியுறுத்தும் ஒரு புனைகதையாகும்.

07. அப்துற் – றஹீமின் ‘நபிமார்கள் வரலாறு’, ‘கஸஸூல் அன்பியா’வைத் தழுவித் தற்கால நடையில் விரிவாக எழுதப்பட்ட நூல் எனினும் ஆசிரியர் தன் முன்னுரையில் கஸஸூல் அன்பியா பற்றி ஒரு குறிப்பும் தரவில்லை என்பது வியப்பூட்டுகின்றது.

(டிசம்பர் 1990இல் கீழ்க்கரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரை. மாநாட்டு கருத்தரங்குக் கோவையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.)

உசாத்துணை:

01. அப்துல் றகுமான், (பதிப். ஆ), (1980), ‘குணங்குடியார் பாடற் கோவை’, அகரம், சிவகங்கை.
02. அப்துற் – றஹீம், (1988), ‘நபிமார்கள் வரலாறு’, சுலைமானியா பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை.
03. உவைஸ், ம.மு., (1984), ‘இஸ்லாம் வளர்த்த தமிழ்’, உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
04. கனி, ஆர்.பி.எம்., (1963), ‘இஸ்லாமிய இலக்கியக் கருவூலம்’, அருள் நூல் பதிப்பகம், தென்காசி.
05. சீனிவாசவர்மா, கோ., (1986), ‘கிளைமொழியியல்’, அனைத்திந்திய தமிழ் மொழியியல் கழகம், அண்ணாமலை நகர்.
06. நயினா முகம்மதுப் புலவர், (1969), ‘கஸஸூல் அன்பியா’ (மூன்று பாகங்கள் சேர்ந்தது – ஏழாம் பதிப்பு), ஷாஹூல் ஹமீதியா பிரஸ், சென்னை.
07. நு.மான், எம்.ஏ., (1981), ‘அறபுத் தமிழ் – ஒரு விபரண ஆய்வு’, ‘இன்கிலாப்’ தொகுதி 4, முஸ்லிம் மஜ்லிஸ், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
08. நு.மான், எம்.ஏ., (1982), ‘மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் தமிழ் – ஒரு சொற் தொகை ஆய்வு’, எம்.ஏ. பட்டத்துக்கான ஆய்வேடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
09. நு.மான், எம்.ஏ., (1984), ‘மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் தமிழில் அறபுக் கடன் சொற்கள்’, ஆய்வேடு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் (வெளியிடப்படாதது).
10. நு.மான், எம்.ஏ., (1986), ‘தமிழ்ப் பேசும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் மத்தியில் அறபு மொழிப் பயன்பாடு’, ‘இன்கிலாப்’ தொகுதி 5, முஸ்லிம் மஜ்லிஸ், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
11. Annamalai, E., (1979), ‘Movement for Linguistic Purism: the Case of Tamil in Language, Movements in India. CIIL, Mysore.

(மொழியும் இலக்கியமும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 132 – 148: 2006)

இஸ்லாம் தந்த இலக்கியம்

- பேராசிரியர் மு. வரதராசன் -

இஸ்லாம் சமய நூல்கள்:

இஸ்லாம் தமிழ் நாட்டில் பரவிய பிறகு, அந்தச் சமயத்தைச் சார்ந்த பலர் தமிழ் கற்றுத் தமிழராகவே வாழ்ந்தனர். பழைய தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்று வல்லவராய்ப் புலவர்களாய்ப் புகழ் பெற்றவர் சிலர். அவர்களில் ஒரு சிலர் புதிய நூல்கள் பலவற்றைப் படைத்துத் தரவும் முற்பட்டார்கள். இஸ்லாமியச் சமயம் தொடர்பான நூல்கள் அவை. சீறாப்புராணம், முகைய்தீன் புராணம், நாயகர் புராணம் முதலான புராண நூல்கள் படைக்கப்பட்டன. தமிழ் இலக்கிய வகைகளாகிய அந்தாதி, உலா, பரணி, கலம்பகம், கோவை, தூது, பிள்ளைத் தமிழ், சதகம், வண்ணம் முதலியவற்றுள் ஒவ்வொரு வகையிலும் முஸ்லிம் புலவர்கள் நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர். சைவம், வைணவம், சமணம் முதலிய சமயங்களுக்கு என்னென்ன வகையான இலக்கியங்கள் உண்டோ, அத்தனையும் இஸ்லாமியச் சமயத்திற்கும் ஏற்பட்டன. தாயுமானவரைப் பின்பற்றி அழகான தத்துவக் கருத்துக்களை உடைய பாடல்கள் பாடப்பட்டன. அருணகிரி நாதரைப் போல் அழகான சந்தம் உடைய திருப்புகழ் பாடல்களும் இயற்றப்பட்டன.

இந்த நூற்றாண்டில் உரைநடையிலும் பல நூல்கள் இஸ்லாமியப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டவை உள்ளன. நமயச் சார்பான நூல்களில் அரபுச் சொற்கள் பல கலந்துள்ளன. சமயக் கருத்துகளை விளக்குவதற்கு அவை தேவைப்படுகின்றன. சமயச் சார்பு இல்லாத சிறுகதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் முஸ்லிம் குடும்பத்து உரையாடல்கள் வரும்போது, அரபுச் சொற்கள் கலந்திருக்கக் காண்கிறோம். பொதுவான கட்டுரைகளிலும் நூல்களிலும் தமிழ் நடையில் வேறுபாடு ஒன்றும் காணப்படவில்லை. உணர்ச்சியும் ஓட்டமும் அழகும் நிறைந்த நடையில் இயற்றப்பட்டுள்ள நூல்கள் பல உள்ளன.

சீறாப்புராணம்

சீதக்காதி (சையத் காதர்) என்ற முஸ்லிம் தமிழர் ஒருவர் பெயரி செல்வராய்ச் சிறந்த கொடையாளியாய்ப் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து வந்தார். வறியவர்களுக்கு வாரிக்கொடுத்து வாழ்வு அளித்துப் புகழ்பெற்றவர். அவர் பெற்ற பெரும்புகழ் இன்றும் படிக்காசுப் புலவரின் பாடல்களால் ஒளிவீசி நிற்கிறது. “சீதக்காதி மறுபடியும் வந்து மண்ணுலகத்தில் பிறந்தால்தான் புலவர்களின் வாழ்வு சீர்ப்பட முடியும்” என்ற கருத்தோடு அவர் ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார்.

சீதக்காதி என்று புகழ்பெற்ற அந்த வள்ளலுக்கு நீண்ட நாளாக ஓர் ஆசை இருந்தது. தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம் மக்கள் இஸ்லாமியக் கருத்துக்களைப் படித்து அறிவதற்குத் தமிழ் நூல் இல்லையே. அந்தக் குறையைப் போக்க வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டிருந்தார். இஸ்லாமியச் சமயக்

கருத்துக்களையும் முகம்மது நபியின் வரலாற்றையும் அறிந்து கொள்வதற்காக அரபுமொழியைப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. தமிழில் ஒரு நூல் இருந்தால் முஸ்லிம் தமிழர் பலரும் அதை எளிதில் படித்து அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாகும் என்று அதற்காக முயன்று வந்தார். அரபு மொழியில் நல்ல பயிற்சி உடைய தமிழர் ஒருவர் இருந்தார். ஆனால், தமிழில் புலமையும் செய்யுள் இயற்றும் திறமையும் உடைய முஸ்லிம் புலவர் ஒருவர் கிடைக்கவில்லை: உமறுப் புலவர் என்ற முஸ்லிம் புலவர் வேறு இடத்தில் அரசவைப் புலவராக இருப்பது அறிந்தார். அவரை வரவழைத்துத் தம் வேண்டுகோளைத் தெரிவித்தார். உமறுப் புலவர் அவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் தொடங்கினார். இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் சீறாப்புராணம் பாடத் தொடங்கினார். நூல் முற்றுப் பெறுவதற்கு முன்னமே சீதக்காதி இறந்து விட்டார். மற்றொரு செல்வர் அபுல்காசீம் மரக்காயர் என்பவர் அப்போது பொருளுதவி செய்ய முன்வந்தார் நூல் நிறைவேறுவதற்கு வேண்டிய ஆதவு தந்தார். கம்பர் தம் காப்பியத்தில் சடையப்ப வள்ளலை ஆயிரம் செய்யுளுக்கு ஒரு முறை புகழ்ந்து பாடியதுபோல் உமறுப் புலவர் இந்தச் செல்வரின் உதவியைச் சீறாப்புராணத்தில் நூறு செய்யுளுக்கு ஒரு முறை புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். நூல் 5027 செய்யுளில் முற்றுப்பெற்றது. முகம்மது நபியின் வரலாற்றைச் சிறப்பாக அமைத்துப் பாடினார். ஆனால், வரலாற்றை முழுதும் அமைக்கவில்லை. அவர் பாடாமல் விட்ட வரலாற்றுப் பகுதியைப் பிற்காலத்தில் பனி அகமது மரக்காயர் என்னும் புலவர் 'சின்னச் சீறா' என்ற பெயரால் பாடி முடித்தார். சீறா என்பது ஸீரத் என்ற அரபுச் சொல்லின் திரிபு: வாழ்க்கை வரலாறு என்பது அதன் பொருள்.

முகம்மது நபியின் வரலாறு கூறும் இந்தப் புராணத்தில் காப்பிய மரபின்படி நாட்டுப் படலமும் நகரப் படலமும் அமைத்துள்ளார். நபியின் நாடாகிய அரபு நாட்டை வருணிக்கும் புலவர், தமிழ்நாட்டில் உள்ள மரம் செடிகொடிகளும் பறவை விலங்குகளும் விளங்க வருணனை அமைத்துள்ளார். நான்கு நிலங்களாகப் பகுத்து இயற்கை வளத்தை விளக்கி உள்ளார். அரபு நாடு பாலைவனம் மிகுந்தது. ஆறுகள் இல்லாதது என்ற எண்ணமே தோன்றாதவாறு வருணனை உள்ளது. வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடும் தமிழ்நாட்டின் காட்சியே காப்பியத்தில் உள்ளது. தமிழ் நாட்டு மலைகளில் வாழும் குறவர் குறத்தியர், பரண்கள், திணைப்புனம், யாழ். பறை, மா, பலா, வாழை ஆகிய முக்கனிகள். ஒலியோடு வீழும் அருவிகள் எல்லாவற்றையும் அரபு நாட்டில் காண்கிறோம். நகரப் படலத்தில் மெக்கா நகரம் வருணிக்கப்படுகிறது. மெக்கா நகரம் மதுரை போலவே காட்சியளிக்கிறது. மெக்கா நகரக் கடைத்தெருக்களில் சந்தனம், அகில், தந்தம் முதலிய தமிழ்நாட்டுப் பொருள்களே மலிந்துள்ளன. இவ்வாறு சீறாப்புராணத்தில் புலவரின் தமிழ்நாட்டுப் பற்று விளங்குவதோடு, பழைய தமிழ் நூல்களில் தோய்ந்த தமிழுள்ளமும் விளங்குகிறது. உவமைகளும் உருவகங்களும் அழகுற அமைந்துள்ளன. பாடல்கள் இனிய ஓசை உடையனவாய்க் கற்பவர் நெஞ்சில் இனிக்கின்றன. அரபு மொழிச் சொற்கள் பல கலந்துள்ளமையால், இஸ்லாமியச் சமயப் பழக்கம் இல்லாதவர்களுக்குச்

சிறிது தயக்கம் ஏற்படுவது உண்டு. இலங்கையில் உள்ள தமிழ் முஸ்லிம்கள் இந்நூலைத் தம் சமய வாழ்வுக்கு மிக முக்கியமான நூலாகக் கொண்டு போற்றிப் படித்து வருகிறார்கள்.

உமறுப் புலவர் சீறாப்புராணத்தில் கடவுள் வாழ்த்தாகப் பாடி அமைத்த முதல் பாட்டு, ஆழ்ந்த கருத்தும் பொதுவான நோக்கும் உடையது.

திருவினும் திருவாய்ப் பொருளினும் பொருளாய்த்
 தெளிவினும் தெளிவதாய்ச் சிறந்த
 மருவினும் மருவாய் அணுவினுக்கு அணுவாய்
 மதித்திடாப் பேரொளி அனைத்தும்
 பொருளினும் பொருவா வடிவினும் வடிவாய்ப்
 பூதலத் துறைந்தபல் உயிரின்
 கருவினும் கருவாய்ப் பெருந்தவம் புரிந்த
 கருத்தனைப் பொருந்துதல் கருத்தே.

மஸ்தான் பாடல்கள்

குணங்குடி மஸ்தான் (1788 – 1835) எனப் புகழ்பெற்றவரின் இயற்பெயர் சுல்தான் அப்துல் காதிர். அவர் துறவறம் பூண்டார். அவருடைய பாடல்கள் இஸ்லாமியக் கருத்துகளைக் கொண்டவை ஆயினும், சமசர நோக்கம் உடையவை. பல பாடல்கள் தாயுமானவரின் பாடல்களைப் போலவே செய்யுள் அமைப்பும் தத்துவக் கொள்கையும் உடையவை. முஸ்லிம் அல்லாதவர்களும் அந்தப் பாடல்களை விரும்பிப் படிப்பது உண்டு. அவரைப் போற்றித் துதித்துச் சில நூல்கள் எழுதப்பட்டன. ஐயாசாமி முதலியார் ‘குணங்குடி நாதர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி’ என நூறு பாடலும் பெரும்புலவராகிய சரவணப் பெருமானையர் நான்மணிமாலையாக நாற்பது பாடலும் பாடினார்கள். அவருடைய பாடல்களில் பேச்சுத் தமிழின் நடையைப் பல இடங்களில் காணலாம்.

மற்றப் புலவர்கள்

செய்க் அப்துல் காதர் நயினார் லப்பை (- 1848) என்பவர் பல மொழிகளில் கற்ற புலவர். இரண்டு புராணங்களும் மக்கா நகர்பற்றிய கலம்பகமும் அந்தாதி முதலியனவும் இயற்றினார்.

திருப்புகழ், கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், அந்தாதி முதலிய பலவகைச் செய்யுள் நூல்களைச் சமயக் கருத்துகள் அமைத்துப் பாடியவர் பிச்சை இபுராகிம் புலவர் (1863 – 1908). ஏறக்குறையப் பதினான்கு செய்யுள் நூல்கள் அவர் இயற்றியவை.

பொருள்நயம் மிகுந்த தனிப்பாடல் பல பாடியவர் சவ்வாதுப் புலவர். சிந்துக் களஞ்சியம் எனப் புகழ் பெற்றவர் முகம்மது கான் என்ற இஸ்லாமியப் புலவர். நபிகள் நாயகத்தின் மேல் கீர்த்தனைகள் பல பாடியவர் அப்துல் மஜீது என்னும் புலவர்.

வண்ணம் என்னும் சந்தச் செய்யுள் பாடுவதில் வல்லவராகப் பெயர் பெற்ற முஸ்லிம் புலவர் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் என்பவர். அவர் முகையதீன் புராணம் இயற்றினார். அதில் நாகூர் தர்க்காவின் சாதுவைப் போற்றி அவருடைய வரலாற்றை விளக்கினார். அந்த நூலுக்காகப் புலவர்க்கு ஒரு செல்வர் தம் மகளையே பரிசாகத் தந்து திருமணம் செய்வித்தார்.

பெண் புத்திமாலை என்ற பெயரால் பெண்களுக்கு உரிய அறிவுரைகளை இரண்டு அடிகளில் குறள் வெண்பாக்களாக இயற்றித் தந்தவர் முகம்மது உசேன் என்ற புலவர்.

‘கவிப் பூஞ்சோலை’, ‘இலக்கியப் பூங்கா’, ‘தமிழ் நாட்டு இஸ்லாமியப் புலவர்கள்’ என்னும் நூல்களை இயற்றியவர் இக்காலத்துப் புலவர் வணைக்குளம் அப்துல் மஜீது. அவர் நூல்கள் பலவற்றிலும் இலக்கியத் தரம் உண்டு. உண்மை விளக்கும் ஆர்வம் உண்டு. வளமான தமிழ்நடை உண்டு, ‘நாயக வெண்பா’ என்னும் செய்யுள் நூலிலும் அந்தச் சிறப்பைக் காணலாம். புகழேந்தியின் வெண்பாக்கள்போல் செம்மையாகப் பாட்டுகள் அமைந்துள்ளன. நபிநாயகத்தின் வரலாற்றில் உள்ள நிகழ்ச்சிகளைச் சிறந்த பாடல்களுடனும் நயமான உவமைகளுடனும் விளக்கும் நூல் அது. தமிழ்க் காப்பிய மரபின்படியே நாட்டுப் படலம் முதலியவற்றை வருணனைச் சிறப்புடன் அமைத்துள்ளார்.

‘நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி’ என்பது இந்த நூற்றாண்டின் பெரிய நூல் எனலாம். 3663 கண்ணிகளால் (இரண்டு அடிகள் உடைய இனிய செய்யுள்வகையால்) பிறமொழிச் சொற்கள் குறைந்த தமிழில் நபிநாயகத்தின் வரலாற்றையும் அறிவுரைகளையும் எடுத்து உரைப்பது அது பாடல்களின் நடை, இனிமையும் உருக்கமும் வாய்ந்தது. கா.மு. ஷெரீப் இயற்றிய ‘நபியே எங்கள் நாயகமே’ என்ற நூலின் பாடல்கள் உருக்கமானவை.

இன்று உரைநடையில் நல்ல தமிழ் நூல்கள் ஆக்கி அளித்து வரும் இஸ்லாமிய எழுத்தாளர் பலர் உள்ளனர்.

(தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சாகித்திய அகாதெமி, புதுதில்லி, 263 – 267: 2006)

இசலாம் தந்த இலக்கியம்

- பேராசிரியர் ச.வே. சுப்பிரமணியன் -

இசலாம் என்னும் மதம் அரபு நாட்டில் ஏழாம் நூற்றாண்டில் நபிகள் நாயகம் அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பெற்றது. அராபியர்களுக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் சங்க காலத்திலிருந்தே தொடர்பிருந்தது. அராபிநாட்டுக் குதிரைகள் கப்பல் வழி வந்ததை 'நீரின் வந்த நிமிர்பரிப்புரவியும்' எனப் பட்டினப்பாலைப் பகருகிறது. பழங்கால இலக்கியத்தில் சோனகர், துருக்கர் போன்ற சொற்கள் அராபியர்களைக் குறித்தன. தூரகம் - குதிரை குதிரை வணிகன், குதிரையோட்டி, குதிரை வீரன் என்று முஸ்லிம்கள் குதிரையோடு தொடர்புடைய காரணத்தால் துருகர், துருக்கர், துலுக்கர் என்று இச்சொல் வழங்கப்பட்டது என்பர்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பும் அதற்குப் பின்பு தமிழகத்தில் அரைநூற்றாண்டு நடந்த மொகலாயர் ஆட்சியும் தமிழகத்தில் இசலாம் பரவ வழிவகுத்தன. இசலாமியர்கள் நபிகள் நாயகம் பற்றிய செய்திகளைத் திறம்படக் கவிதைகளாக்கித் தமிழில் தந்தனர். அரபு, பாரசீக, இந்துஸ்தானிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்தன. சபா, சலாம் போன்ற சொற்களை அருணகிரியார், குமரகுருபரர் போன்றோர் பயன்படுத்தினர்.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் முதல் நூலாகக் கருதப்பெறுவது பல்சந்த மாலை, அந்நூல் முழுவதும் கிடைக்கவில்லை. சில பாடல்கள் களவியற் காரிகை உரையாசிரியரால் மேற்கோள் பாடல்களாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

காப்பியங்கள்

தமிழில் பெருங்காப்பியங்கள், சிறுகாப்பியங்கள் என்று பகுத்துக் கொண்டதுபோல் இசலாமியக் காப்பியங்களையும் பகுத்துள்ளனர். பெருங்காப்பியங்களாகச் சீறாப்புராணம், கனகாபிஷேக மாலை, முகையத்தீன் புராணம், புதுகுஷ்ஷாம், திருக்காரணப் புராணம், ஆரிபு நாயகம், இராஜநாயகம், நவமணிமாலை, திருமணிமாலை, குத்பு நாயகம், சின்னச் சீறா போன்ற 16 காப்பியங்கள் உள்ளன. சிறுகாப்பியங்களாக ஆயிரம் மசலா, வேதபுராணம், பொன்னரியாமலை, யூசுபு நபி காவியம், சாதுலி நாயகம் போன்ற 9 நூல்கள் உள்ளன.

அனைவரும் அறிந்த நூல் சீறாப்புராணம். இதை இயற்றியவர் உமறுப்புலவர். எழுதச் செய்தவர் சீதக்காதி என்னும் பெருவள்ளல். இவர் காலம் 1642 - 1703ஆக இருக்கலாம் என்பது பொதுக்கருத்து. பதினேழாம் நூற்றாண்டு. முகம்மது நபியின் வரலாறு கூறும் இப்புராணத்தில் காப்பிய மரபின்படி நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம்

போன்றவை உள்ளன. நபிகள் நாடாகிய அரபு நாட்டை வருணிக்கும் புலவர், தமிழ்நாட்டிலுள்ள மரம், செடி, கொடிகளையும் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் கூறுகிறார். நான்கு நிலங்களாகப் பகுத்து நிலவருணனைகளும் தருவார். அரபு நாடு பாலைவனம். ஆனால், சீறாப்புராணத்தில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடும். தமிழ்நாட்டு மலைகளில் வாழும் குறவர், குறத்தியர் உள்ளனர். பரண்கள், தினைப்புளம், யாழ், பறை, மா, பலா, வாழை ஆகிய முக்கனிகள் எல்லாம் உள்ளன. தமிழ்நாட்டையே அரபுநாடாகக் காண்போம்.

மெக்கா நகர வருணனை மதுரை நகர வருணனையாக அமையும். மெக்கா நகரக் கடைகளில் சந்தனம், அகில், தந்தம் முதலிய தமிழ் நாட்டுப் பொருள்களே மலிந்துள்ளன. சீறாப்புராணத்தில் உமறுப்புலவரின் தமிழ்நாட்டுப் பற்றையும் பழைய தமிழ் இலக்கியங்களில் தோய்ந்த தமிழுள்ளத்தையும் காணலாம். பாடல்கள் இனிய ஓசை உடையனவாய், உவமை, உருவகங்களுடன், கற்போர் உள்ளத்தைக் கவரும். உமறுப்புலவர் பாடியுள்ள கடவுள் வாழ்த்து, ஆழ்ந்த கருத்தும், பொதுவான நோக்கமும் உடையது.

திருவினும் திருவாய்ப் பொருளினும் பொருளாய்த்
 தெளிவினும் தெளிவதாய்ச் சிறந்த
 மருவினும் மருவாய் அணுவினுக்கு அணுவாய்
 மதித்திடாப் பேரொளி அனைத்தும்
 பொருவினும் பொருவா வடிவினும் வாவடிய்ப்
 பூதலத் துறைந்தபல் உயிரின்
 கருவினும் கருவாய்ப் பெருந்தவம் புரிந்த
 கருத்தைப் பொருந்துதல் கருத்தே.

சீறாப்புராணம் 3 காண்டங்களையும் 92 படலங்களையும் 5027 பாடல்களையும் உடையது.

“அறுநூறுக்கும் மேற்பட்ட முஸ்லிம் புலவர் பெருமக்கள் தண்தமிழுக்கும் மேற்பட்ட முஸ்லிம் புலவர் பெருமக்கள் தண்தமிழுக்குத் தனிப்பெருந் தொண்டாற்றியுள்ளனர். பேரிலக்கியங்களாகப் பிறங்கும் காப்பியங்கள் படைத்தளித்துள்ளனர். கலம்பகங்கள், கோவைகள், பிள்ளைத் தமிழ்ப் பனுவல்கள், புலவர்கள் புராணங்கள், அந்தாதிகள், அம்மாணைகள் முதலிய சிற்றிலக்கியங்கள் பலவும் இயற்றியுள்ளனர். இவையேயன்றி முனாஜாத்து, கிஸ்ஸா, மஸ்அலா, நாமா, படைப்போர், நொண்டி நாடகம் முதலிய புதிய இலக்கிய வகைகளையும் தமிழ் மொழிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளனர்” என்பது சி. நயினார் முகம்மது கருத்து.

சேகனாப் புலவர்

செய்க்ப்துல் காதிர் நெயினார் லெப்பை என்ற பெயரைச் சுருக்கிச் சேகனாலெப்பை என்றழைத்தனர். சேகனாப் புலவர் காயல் பட்டினத்து இரத்தின வணிகரின் மகன். இளமையில் அறிவு விரிவடையாமல் மந்த புத்தி உடையவராக இருந்தபோது, எருக்கஞ் செடியின் கீழ்ப் படுத்திருந்தபோது கருநாகம் ஒன்று இவர் நாவைத் தீண்டியதால் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றார் என்பது அவரைப் பற்றிய செய்தி. புகழ் பெற்ற குணங்குடி மஸ்தானின் பள்ளித்தோழர். இரத்தின வணிகமும் செய்து கொண்டு, தமிழ் மீது பற்றுக் கொண்டு பல இலக்கியங்களைப் பாடியுள்ளார். குத்பு நாயகம் என்னும் புராணம் 1340 பாக்கங்களைக் கொண்டது. இதில் முகய்யித்தீன் வரலாற்றைக் கூறியுள்ளார். திருமணிமாலை என்ற காப்பியம் 2044 பாடல்களில் நபி இபுராஹிம் அவர்களின் வரலாற்றைக் கூறுகிறது. தோத்திரமாலை, சொர்க்க நீதி ஆகிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். திருமணிமாலையில் ஒரு மணி:

பொறிகாவல புலன்காவல புகழ்காவல பிசகா
நெறிகாவல செயல்காவல ரினைகாவல வைத்த
குறிகாவல மனைகாவல குடிகாவல என்றன்
அறிகாவல அபயம்பல துயரின்றிய அறிவே

காசிம் புலவர்

இவர் தருவடிக் கவிராயரிடம் தமிழிலக்கியங்கள் கற்றார். அவர் கற்பித்தவற்றுள் அருணகிரியாரின் திருப்புகழ் மிகவும் பிடித்தது. திருப்புகழால் நபிகளைப் பாட வேண்டும் என நினைத்து, நபிகளிடம் மன்றாடினார். நபிகள் 'பகரும்' என அடி எடுத்துக் கொடுக்கத் திருப்புகழ் பாடல்கள் பாடத் தொடங்கினார். சவ்வாதுப் புலவர் இவரை மதுரகவி என்றழைப்பார். இவர் பாடியவை 'திருப்புகழ்' என வழங்கப்பெறுகின்றன.

ஜவ்வாதுப் புலவர்

'வண்தமிழின் எண்ணோ, எழுத்தோ, இசையோ, இயற்புலவர் கண்ணோ எனச் சவ்வாதுக் கவியை ஒரு தமிழ்ப்புலவர் பாராட்டுகிறாரென்றால், அவரின் பெருமையை நாம் தெளிவாக உணர்கிறோம். கவிபாடுவதில் காளமேகத்தைப் போன்றவர். வசை பாடுவதில் வல்லவர். அவர் சொன்னால் சொன்னபடி நடக்கும் நிலைக்கும் உயர்ந்தவர். நிறைமொழி மாந்தர் எனத் தெரிகிறது. அவர் நாகைக் கலம்பகம் 'மதீனத்தந்தாதி, முகய்யதீன் ஆண்டவர் பிள்ளைத் தமிழ் போன்றவற்றைப் பாடியுள்ளார்.

முகய்யித்தீன் ஆண்டவர் பதினெட்டு ஆண்டுகள் காட்டில் சருகுகளைத் தின்று, வேறெதையும் உண்ணாது, உறங்காது, கடுந்தவம் செய்தார். இதனைத் தாம் பாடிய பிள்ளைத் தமிழில் அழகாகக் கூறுகிறார் புலவர்.

தேனும் கனியும் முப்பழமும் திரட்டுப் பாகும் சர்க்கரையும்
தெள்ளி வடித்த தெள்ளமுதும் திருவாய் கசப்ப மறுத்தோடும்
பானும் மதியும் ஒவ்வாத பனிமா ளிகைவிட் டெழுந்தருளி
பசும்பாசடைத் தீந்தெரியழற் பைங்காட்டில் சருகுண்டு இனித்து மனம்
தானும் தனிமைத்துணையாக்கித் தனியாய்ப் பெருந்தாகம் படைத்து
சயனம் ஒழித்துக் கண்முடிச் சடத்தை மறந்து தவம் செய்த
கானம் புகுந்து தவம் செய்த களிறே தாலோ தாலேலோ
கருணைக்கடலே செய்யி பதுல் காதிர் தாலோ தாலேலோ

சையது முகிய்யித்தீன் கவிராஜர்

கோட்டாற்று முஸ்லிம் குடும்பத்தில் தோன்றிய கவிராஜர் சேர மன்னனின்
அவைக்களப் புலவராயிருந்தார். அரசனுக்கும் கவிஞனுக்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட
நெல்லை நகர் வந்து வாழ்ந்தார். பின்பு முஸ்லிம்கள் மிகுதியாக வாழும்
மேலப்பாளையம் சென்று தங்கினர். புலவர் 'முகிய்யித்தீன் ஆண்டவர் திருப்புகழ்'
'முகிய்யித்தீன் பிள்ளைத் தமிழ்' 'மாணிக்க மாலை' ஆகிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர்

நாகூர் என்னும் நன்னகரில் தோன்றிய கவிஞர், புலவர். அவர் இயற்பெயர் ஹமீது
இப்ராஹிம். அவர் வண்ணம் பாடுவதில் வல்லவராக இருந்ததால் வண்ணக்களஞ்சியப்
புலவர் என அழைத்தனர். சுலைமான் நபியின் கதையைக் கூறும் இனிக்கும்
'இராஜநாயகம்' என்ற 2240 பாக்களமைந்த காப்பியத்தையும் 1714 பாடல்களுள்ள 'தீன்
விளக்கம்' என்ற நூலையும் 1707 பாக்களமைந்த 'குத்புநாயகம்' என்ற காப்பியத்தையும்
இயற்றியுள்ளார்.

குணங்குடி மஸ்தான்

'மாசிலாமணியே, முனிவர்கள் இறையே' 'வள்ளலாய் வந்த கண்மணியே',
'குருவாய் அடுத்தோர்க்கு அருள் சுரக்கும் சோதிக் குணஞ்சேர் குணங் குடியான்',
'மாதசஞ்சேர் மேலோர் வழத்துங் குணங்குடியான்' என்று புலவர்களால்
போற்றப்பெறுபவர் ஞானி குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு. இயற்பெயர் சுல்தான் அப்துல்
காதிறு. குணங்குடி என்ற ஊரில் 1790இல் தோன்றினார். திருமணம் செய்து கொள்ளாது
துறவியாய் வாழ்ந்தவர். கற்க வேண்டியதைக் கற்றுச் சித்தர் நிலையில் சதுரகிரி,
புறாமலை நாகலைக் காடுகளில் தனித்து வாழ்ந்து மோனத்தில் முற்றிய நிலையில்
ஞானத்தைப் பெற்றார். இயற்பெயர் மறைந்து குணங்குடி மஸ்தான் என்ற பெயர்
நிலைபெற்றது.

நாகூர், காரைக்கால் போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்த பின்பு சென்னையில் எண்ணற்ற அற்புதங்களைச் செய்து, திரிந்து தம் நாற்பத்தேழாம் வயதில் முக்தியடைந்தார்.

தாயுமானவர், பட்டினத்தார் போன்றோர் பாடல்களை முற்றக் கற்றதால் அவர்களைப் போன்றே தம் பாடல்களை அமைத்தார். இவர் குருநிலை, தவநிலை, காட்சி நிலை, தியான நிலை, சமாநிலை முதலியவற்றைக் குறித்துப் பராபரக்கண்ணி, எக்காலக் கண்ணி, ரஹ்மான் கண்ணி, மனோன்மணிக் கண்ணி போன்றவற்றைப் பாடியுள்ளார்.

எப்போதும் உன்பதத்தில் என் கருத்தே எண்தலுக்
கிப்பொழுதே கைப்பிடித்தேன் இறையே பராபரமே (19)

ஆதியின் மேல்ஆசை யடந்தெரிந்த அக்கினியின்
சோதியினால் வெந்து சுகம்பெறுவ தெக்காலம்

துள்ளும் துடியிடையும் தோகை மயில்நடையும்
பவள இதழுமென்று பார்ப்பேன் மனோன்மணியே (16)

ஈறும் முதலுமற்ற இயங்குகின்ற முச்சுடராய்க்
காரணிக்கும் பூரணமே கண்ணே ரஹ்மானே.

மஸ்தான் பாடிய கீர்த்தனைகளுள் பல பாராட்டத்தகும் நிலையில் உள்ளன. இவர் பாடியுள்ள பாடல்களைக் குணங்குடி மஸ்தான் திருப்பாடல் திரட்டு என வெளியிட்டுள்ளார். திருத்திணிகை விசாகப் பெருமாளையர் இவர் மீது நாம்மணிமாலை பாடியுள்ளார். அதில் கடல் சூழ் புவியில் உளத்திருளைக் கருணை ஒளியினால் களைந்து விடல் சூழ்பவரின் குணங்குடியான், மிக்கோன் எனற்கோர் தடையுளதோ? எனப்பாடுகின்றார்.

செய்குத் தம்பிப் பாவலர்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இணையற்ற பாவலர்களுள் ஒருவர் செய்குத் தம்பிப் பாவலர். இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அவதானக் கலை (நினைவுக் கலை) வல்லுநருள் ஒருவர். சதாவதானி என்று அழைக்கப்பெற்றார். 100 பொருள்களை ஒரே நேரத்தில் நினைவு வைத்துக்கொண்டு செயலாற்றுதல் சதாவதானம். அவ்வாறு செயலாற்றுபவர்கள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய நிலையில் ஒரு சிலரே இருந்தனர். இன்று சதாவதானி ஒருவர் கூட இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 1907ஆம் ஆண்டு சென்னை விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் அவர் சதாவதானம் செய்து காட்டினார். திரு. வி.க., டி.கே.சி. போன்ற பெரியோர்கள் கண்டு வியந்த மகிழ்ந்தனர்.

நாஞ்சில் நாட்டுக் கோட்டாற்றுக் கருகிலுள்ள இடலாக்குடி என்ற சிற்றூரில் 1874ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 31ஆம் நாள் (31.07.1874) தோன்றினார். சங்கர நாராயணன் என்னும் புலவரிடம் கற்றுத் தேர்ந்தார். தமிழ், மலையாளம். அரபு ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் புலமை மிக்கவர். கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் விரும்பும் வகையில் பேசும் நாவலர் தேவாமிர்தப் பிரசங்கக் களஞ்சியம், மகாமதி போன்ற சிறப்புப் பட்டங்களைப் பெற்றார்.

வடலூர் வள்ளலால் எழுதிய அருட்பாவை மருட்பா என மறுத்த யாழ்ப்பாணத்துக் கதிரை வேற்பிள்ளை, ஆறுமுக நாவலர் போன்றோரை எதிர்த்து, மறுப்புக்கு மறுப்புத் தந்து அருட்பா என நிறுவியவர் செய்குத் தம்பிப் பாவலர்.

அவர் எழுதியவை மிகுதி. நமக்கு இன்று கிடைப்பவை, நபிகள் நாயக மான்மிய மஞ்சரி, ஷம்சுத்தாசின் கோவை, திருக்கோட்டாற்றுப் பதிற்றுப்பத்தாந்தி திருநாகூர்த் திரிபந்தாதி, கல்வத்து நாயகம், இன்னிசைப் பாமாலை, நீதி வெண்பா போன்ற நூல்களும் சீறா நாடகம், நபிகள் நாயகத்தின் ஜீவிய சரித்திரம், தேவலோகத்துக் கிரிமினல் கேசு, வேதாந்த விவகாரக் கிரிமினல் கேசு ஆகிய உரைநடை நூல்களும் உமறுப்புலவர் எழுதிய சீறாப்புராணத்திற்கு எழுதிய சிறந்த உரையும் ஆகும்.

ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்ற கொள்கையை எல்லாச் சமயங்களும் கூறுகின்றன, எழுதுகின்றன. செயல்பாட்டில் இல்லை என்பது தெளிவு. பாவலர் தம் கொள்கை வழி வாழ்ந்து காட்டியவர். வாழ்நாள் முழுவதும் கதர் ஆடை உடுத்தினார். இந்திய நாட்டு உரிமைக்காகப் போராடியவர்களிலும் ஒருவர்.

ஒன்று தெய்வம் ஒன்று மதம் ஒன்று மக்கள் சாதியென
நன்று பெறக்கூறி அவை நாட்டி நவில் நான்மறையும்
குன்று பெறு தீபமெனக் கோத்தளித்துக் காத்தவுங்கள்
துன்று முயர் மாபெருமை சொல்லற் கெளிதேயோ?
சோதி நபி நாயகமே சொல்லற் கெளிதேயோ (2)

அவருடைய நீதி வெண்பா என்ற நூல் நூறு வெண்பாக்களைக் கொண்டது. கல்வி பற்றிய அவர் கருத்து.

அருளைப் பெருக்கி அறிவைத் திருத்தி
மருளை அகற்றி மதிக்கும் – தெருளை
அருத்துவதும் ஆவிக்கு அருந்துணையாய் இன்பம்
பொருத்துவதும் கல்வி என்றே போற்று.

பீர்முகம்மது

இஸ்லாமியப் புலவர்களில் மெய்ஞ்ஞானக் கவிஞர்கள் (சூஃபிக் கவிஞர்கள்) பலர். அவருள் குறிப்பிடத்தக்கவர் தக்கலையில் தோன்றிய மெய்ஞ்ஞான மேதை பீர்முகம்மது அப்பா அவர்கள். அவரைப் பீர்ப்பா என்றும் அழைப்பர். அவர் இயற்றியவையாக, ஞானப் புகழ்ச்சி, ஞானமணிமாலை, ஞானப்பால், ஞானக்கட்டு, ஞானக்குறும், ஞானக் குறவஞ்சி, ஞான ஆனந்தக் களிப்பு, திருமெய்ஞ்ஞானச் சாரநூல், ஞானமுச்சுடர்ப் பதிகங்கள், ஞானசித்தி, ஞானத்திறவுகோல், திருநெறிநீதம் போன்றவை உள்ளன. இவரும் தமிழ், மலையாளம், அரபி மூன்று மொழிகளிலும் வல்லவர். சித்தர்களுள் ஒருவராகக் கருதப் பெறுபவர். இஸ்லாமும் தமிழும் கலந்த இயக்கமாய் வாழ்ந்தவர்.

தந்தையிலி தாரமிலி தானவனும் நீயே
தண்மைகொ டேவர்க்கும்ஒரு தாபரமும் நீயே
மைந்தரிலி, அன்னையிலி, மன்னவனும் நீயே
மண்ணிலடி யார்க்கிரணம் வழங்குவதும் நீயே.

(ஞானப் புகழ்ச்சி - 58)

சத்தியாய்ச் சிவனாயிந்தத் தரணி தன்னிலாக்கி சீவனும் சிவனும் கூடி (5)
சீதேவி யானபலன் கேட்டுன் னோடிரப்பன் (46)
சிவனென் நிறம்ப வரமளித்த தேவே (359)
அறைதனிலுருகி நின்று அருவமோடுருவினைந்
தரி ஹரி சிவ நமவென்று (383)

என்று பாடுகிறார் பீர்ப்பா. இசுலாமிய இலக்கிய வரலாற்றில் சூஃபிகள் பங்கு நினைத்தற்குரிய ஒன்று. இதுவரை 2000 தமிழ் நூல்களுக்கு மேலாக இசுலாமியர் இயற்றி உள்ளனர் என்பது மு.மு. உவைசு அவர்களின் கருத்து.

இந்த நூற்றாண்டில் வந்த நூல்களுள் நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி என்ற 3663 கண்ணிகளால் இயற்றப்பெற்ற, பிறமொழிச் சொற்கள் குறைந்த நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்றையும் அறிவுரைகளையும் எடுத்துரைக்கும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. நடை, இனிமையும், எளிமையும் உருக்கம் வாய்ந்தது.

கவிஞர் கா.மு. சொஃப் இயற்றிய நபியே எங்கள் நாயகமே என்ற நூலின் பாடல்கள் உருக்கமானவை. மு. சாயப்பு மரைக்காயர் போன்றோர் இசுலாமியத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தொண்டாற்றி வருகின்றனர். அவருடைய நபிமொழி நானூறு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. சிறுகதை எழுத்தாளர்கள், புதின எழுத்தாளர்கள் பலர் இசுலாமியத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு உரமூட்டுகின்றனர்.

(தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 263 - 271: 2003)

அறபுத்தமிழ் எங்கள் அன்புத்தமிழ்

- அறிஞர் எ.எம்.எ. அஸ்ஸீஸ் -

கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் இந்நாட்டு முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே இடைவிடாத நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்திருக்கின்றது. கப்பல் ஓட்டிகளாக இலங்கைக்கு வந்த அதே அறபியர்கள் உங்கள் நாட்டிற்கும் வந்தார்கள். வர்த்தக நிமித்தமாக ஏற்பட்ட அவர்களின் வருகை எங்கள் நாடுகளில் இஸ்லாம் மதத்தையும் உடன் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. இங்கே இஸ்லாம் மதம் ஓர் ஆளும் வர்க்கத்தினரால் எம்மீது திணிக்கப்பட்டதொன்றாய் இல்லாமல் நேர்மையாக வர்த்தக நிமித்தம் எம்மிடை வந்தவர்களிடமிருந்து எம் நாடு பெற்ற பெரும் பேறாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை நாம் நன்குணர்தல் வேண்டும்.

நம்மிருவருக்கும் பொதுவாய் அமைந்துள்ள இந்தப் பண்டைச் செல்வம், பூகோள ரீதியாய் எம்மிரு நாட்டிற்குமிடையுள்ள அண்மையின் காரணமாய் வாணிபத்துறையில் மாத்திரமின்றி சமூக கலாசாரத் துறைகளிலும் எமது உறவை அபிவிருத்தி செய்துள்ளது. இந்த உறவு இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் தென்னிந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் பெரும்பாலும் பொதுமொழியாயமைந்துள்ள தமிழின் காரணமாயும் வேலூர் பாக்கியாத்துஸ் ஸாலிகாத்துப் போன்ற அறபுக் கல்லூரிகளாலும் வலுவடைந்து வந்திருக்கின்றது. பல தலைமுறைகளாக இலங்கை முஸ்லிம்கள் தென்னிந்திய மதரஸாக்களிலே இஸ்லாமியக் கல்வி பயின்று தங்கள் நாடாகிய இலங்கையிலே அவ்வறிவைப் பரப்பி வந்துள்ளனர். வர்த்தகத்துறையில் தென்னிந்தியாவின் கீழ்க்கரையிலுள்ள நாகபட்டினம், அதிராம் பட்டினம், கீழ்க்கரை, காயல் நகர் ஆகிய துறைமுகங்களுக்கும் இலங்கையிலுள்ள கல்பிட்டி, வேருவளை, காலி, மட்டக்களப்பு, யாழ்நகர் ஆகிய பட்டினங்களுக்குமிடையே நடந்து வந்த வாணிபத்தின் மூலமாயும் இவ்வுறவு பெருகி வந்துள்ளது. இத்தகைய நெருங்கிய உறவுகளின் விளைவாக சதக்கத்துல்லா அப்பா, மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம், கொழும்பு ஆலிம் சாகிப் போன்ற பெரியார்கள் நம் இரு நாட்டு முஸ்லிம்களாலும் சமமாகப் போற்றப்பட்டு வருவதுடன், இங்குள்ள நாகூரும் எங்கள் நாட்டிலுள்ள பாவா ஆதமலையும் எம் இரு நாட்டவர்க்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை வளர்த்து வருகின்றன. இலங்கை உங்கள் நாட்டிற்கு இணையில்லா இரத்தினங்களையும் ஆழ்கடல் முத்துக்களையும் அள்ளிக்கொடுத்து வந்திருப்பதுபோல் நீங்கள் எங்கள் நாட்டிற்கு விலைமதிக்கவொண்ணாத இஸ்லாமிய இலக்கியப் பெருநிதியை வாரி வழங்கி வந்துள்ளீரெனக் கூறலாம். எம்மிடையே இருந்து வந்துள்ள தொடர்பும் அதன் விளைவுகளும் தக்க முறையில் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு துறையாகும். இத்துறையில், ஈடுபடும் மாணவர்களை தென்னிந்திய முஸ்லிம் கல்விச் சங்கமோ, அல்லது இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியோ அல்லது இவ்விரு ஸ்தாபனங்களும் கூட்டாகவோ ஊக்குவித்தல் அவசியமாகும். இன்னும் சில

ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே இம்முயற்சியில் கொழும்பு ஸாஹிதா கல்லூரி மாணவன் ஒருவன் ஈடுபடுவானேயானால் அதை விட எனக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதொன்று இருக்க முடியாது. தென்னிந்திய முஸ்லிம்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ்மொழி பேசுவோர். அதேபோல் இலங்கை முஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையினரும் தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள். இவ்விதமாகச் சமூகக் கலாசார மொழித் துறைகளிலே ஒற்றுமைப்பட்டுள்ள நமக்கு, நம்மை எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சினைகளிற் பலவும் பொதுவானவையாகவே அமைந்துள்ளன. இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு காண்பதில் இருவரும் ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் பல கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாயிருக்கின்றோம். உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் சம்பந்தில் ஏககாலத்தில் விடுதலையடைந்த எம்மிரு நாடுகளிலும் முஸ்லிம்களாகிய நாம் சிறுபான்மையினராய் இருந்து கொண்டிருக்கின்றோம். எமது சொந்த கலாசாரத்தைப் புறக்கணித்து விடாது அதனைப் போற்றி வளர்ப்பதே இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாங்கள் எங்கள் நாட்டிற்குச் செய்யக் கூடிய பெருஞ்சேவை என்று கருதுகின்றோம். உங்களுடைய கருத்தும் இந்நாட்டைப் பொறுத்தவரை அவ்வாறாகவே இருக்குமென நான் நினைக்கிறேன். பலதாரப்பட்ட கலாசாரங்கள் நிலவும் ஒரு நாட்டில் அரசியல் ஒற்றுமையை எவ்வாறு நிலைபெறச் செய்வதென்பதும் அரசியல் ஒற்றுமையைக் குலைத்துவிடாமல் தனிப்பட்ட சமூகங்களின் கலாசாரங்களைப் பேணுவது எவ்விதம் என்பதும் நான் மேற்சொன்ன முயற்சியில் இருந்து எழும் பிரச்சினைகளாகும். இரு நாட்டு முஸ்லிம்களிடையேயும் மொழிப் பிரச்சினையிலும் பல ஒற்றுமைகள் காணக்கூடியனவாய் இருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் ஹிந்திக்கும், இலங்கையில் சிங்களத்துக்கும் உள்ள அந்தஸ்தினால் எழுந்துள்ள பிரச்சினைகளைச் சமாளிப்பதற்கு இந்நாட்டு முஸ்லிம் தலைவர்களும் எம் முஸ்லிம் தலைவர்களும் நிதானத்தையும் தீர்க்கதரிசனத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். நாட்டின் எதிர்காலக் குடிமக்களாகிய சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு வேண்டிய கல்வியையூட்டும் பொறுப்பை தம்முடையதாகவே அரசாங்கங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் இந்தக்காலத்தில் முஸ்லிம் மாணவ மாணவிகளுக்கு இஸ்லாமிய அடிப்படையில் கல்வி போதிக்க வேண்டிய பிரச்சினை எம் முழுக்கவனத்தையும் பெறவேண்டியதொன்றாகும். நம் இரு நாட்டு முஸ்லிம்களும் அறபுக் கலாசாரப் பொக்கிஷத்திற்கு வாரிசுகளாக இருந்த போதிலும் இன்று நாம் அறபு மொழி பேசுபவர்களாய் இல்லை. இருந்தாலும் கூட மார்க்க சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அறபு மொழி வகித்து வரும் முக்கியத்துவத்தை உத்தேசித்து அதனை நாம் புறக்கணித்து விடுவதற்கில்லை. ஆகவே முஸ்லிம் பிள்ளைகளின் பாடத்திட்டத்தில் அறபு மொழிக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய அந்தஸ்து என்ன என்பதும் தீர்க்கமாக ஆலோசிக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். பண்டைக்காலத் தொடர்புகளையிட்டும் எம்மிடையுள்ள பல பொதுவான பிரச்சினைகளையிட்டும் நீங்கள் பேசுகின்ற அதே தமிழ்மொழியைப் பேசுகின்றவன் என்ற காரணத்தையிட்டும் எனக்கு உங்கள் விழாவிலே பங்கு கொள்ள அளித்த வாய்ப்பு பொருத்தமற்றதல்ல என்பதில் பெருமிதம் அடைகிறேன். நான் இன்று உங்கள் மத்தியில் வந்திருப்பது மூத்த சகோதரர்களாகிய நீங்கள் இளைய

சகோதரர்களாகிய இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குக் காட்டியுள்ள அன்பையும் ஆதரவையும் சகோதரத்துவ உணர்ச்சியையும் பிரதிபலிப்பதாயிருக்கின்றது. இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்க இலங்கை முஸ்லிம் ஒருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பது வேறு எக்காரணங்களைப் பற்றிப் பொருத்தமுடையதாக இருப்பினும் தனிப்பட்ட முறையில் எனக்களிக்கப்பட்டுள்ள கௌரவத்திற்காக என் சொந்த முறையில் தென்னிந்திய முஸ்லிம் கல்விச் சங்கத்திற்கு எனது ஆழ்ந்த நன்றியை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். என்னுடைய நன்றியறிதலை எந்த முறையில் தெரிவித்துக் கொள்வது என்பது எனக்கே தெரியவில்லை. இருந்தாலும் எனக்கு அளித்திருக்கும் இந்த கௌரவம் கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்வாரிக்கும் இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதிக்கும் நான் இன்னும் கூடிய ஊக்கத்தோடு உழைப்பதற்கு ஒரு தூண்டுகோலாய் அமைந்திருக்கிறது என்று மாத்திரம் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் 53 ஆண்டுகளிலும் உங்கள் சங்கம் இத்தகைய உயர்நிலை அடைவதற்காக சலியாது உழைத்து காலத்திற்கேற்றவாறு அனுபவ சாத்தியமான முறையில் தீர்க்கதரிசனத்துடனும் ஒழுங்காகவும் அதனைக் கொண்டு நடத்திய உங்கள் தலைவர்களின் தொண்டை எனக்கு ஒரு சிறந்த முன்மாதிரியாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பமாக இதை நான் கருதுகிறேன். தென்னிந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே உள்ள கலாசாரத் தொடர்பை வளர்ப்பதற்கு என்னால் ஆன முயற்சிகள் அத்தனையையும் செய்ய முயல்வேன் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் உங்களுக்கு உறுதி கூற விரும்புகிறேன். இந்த முயற்சியில் தற்காலத் துரிதப் போக்குவரத்து முறைகளும் ஏனைய தொடர்புக்கான சாதனங்களும் மிகவும் உதவியாக அமையும். இத்துறையில் எம்மிருநாடுகளிலுமுள்ள முஸ்லிம்களிடையே நிலவி வரும் பல்வேறு வகையான தொடர்புகளையும் பலப்படுத்துவதற்கு அறபுத்தமிழ் இலக்கியத்தை விட சிறந்ததோர் மார்க்கம் இருக்கமுடியாது. இன்றைய நிகழ்ச்சிகளில் பெரும் பகுதியை இத்தகைய இஸ்லாமிய இலக்கியத்தைப் பற்றி அறிவதில் நாம் செலவிடப் போகிறோம். தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த முஸ்லிம் கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் எமக்களித்துச் சென்றுள்ள இலக்கியச் செல்வங்களைப் பற்றி எனக்குப் பின்னால் பேச விரும்புகின்ற அறிவாற்றல் மிக்க பேச்சாளர்கள் உங்களுக்கு எடுத்து உரைப்பார்கள். அறபுத்தமிழ் இலக்கியம் போதிய அளவு போற்றப்படாமலும் மக்கள் மத்தியில் பரப்பப்படாமலும் இருந்து வருவது மிகவும் வருந்தத்தக்கதொன்றாகும். இதன் காரணமாக முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் கூட அறபுத்தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிய அறிவு மிகக் குறைவாகவே இருந்து வருகிறது. இந்த அவல நிலைக்குக் காரணம் நாமே தாம். ஏனெனில் எமது இலக்கியத்தை நாமே தக்கவாறு போற்றாதிருக்கும்போது முஸ்லிம் அல்லாதார் அதனைப் போற்றுவர் என்று எதிர்பார்ப்பது எங்ஙனம்? முஸ்லிம் புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் கடந்த காலங்களில் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மகத்தான தொண்டு புரிந்திருக்கின்றனராயினும் ஆரம்ப காலத்தில் அவர்கள் அறபு எழுத்திலேயே அவற்றை எழுதி வந்த காரணத்தால் முஸ்லிம் அல்லாதார் அவ்விலக்கியத்தைப் பற்றி அறியாதிருந்தனர்.

முஸ்லிம் இலக்கிய நூல்கள் தமிழ் எழுத்துக்களில் ஆக்கப்பட்ட காலத்திலும் கூட அவற்றுள் பெருவாரியான அறப்புப் பதங்களும் பார்ஸிப் பதங்களும் இடம்பெற்றமையால் முஸ்லிம் அல்லாதார் மத்தியிலே அவை செல்வாக்கைப் பெறவில்லை. மேலும், பெரும்பாலான இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்கள் மதத்தை முற்றிலும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தமையால் முஸ்லிம் அல்லாதாருக்கு அதில் சிரத்தை ஏற்படவில்லை. எனவே, இந்த சூழ்நிலையில் அவர்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தில் கவனம் செலுத்தியிருக்க வேண்டும் என்றோ அல்லது விரிந்த தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் எம் இலக்கியத்திற்கு தக்கதோர் அந்தஸ்து அளித்திருக்க வேண்டுமென்றோ நாம் எதிர்பார்ப்பது பொருத்தமுடையதாகாது. எமது இலக்கியத்தை நாமும் போற்றி பிறரும் அறியச் செய்யும் பொறுப்பு எம்முடையதே ஆகும். இவ்வகையில் முஸ்லிம்களாகிய நாம் - நானும் நீங்களும் உட்பட பெரியதோர் தவறை இழைத்துவிட்டோம் என்று மீண்டும் குறிப்பிடுவதைப் பற்றி நீங்கள் வருத்தப்பட மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நாமே இழைத்துவிட்ட இத்தவறின் காரணமாகத் தமிழகராதியில் இடம்பெற வேண்டிய சில சொற்கள் இன்று அங்கு காணப்படவில்லை. தமிழிலக்கிய சரிதையில் காணப்பட வேண்டிய பல பெரியார்களின் பெயர்கள் அங்கில்லை. முஸ்லிம்களுக்கே சிறப்பாகவும் ஆனால் பொதுத்தன்மையுடையனவாகவும் அமைந்துள்ள பல அரிய கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் தமிழிலக்கிய அரங்கிலே அவற்றுக்குரிய இடம்பெறாது போயின. இப்படிப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நம்முடைய நிலைமையைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்து எம்மிடையுள்ள குறைகளை நீக்குவதற்கு வழி காணுதல் அவசியமாகும்.

இங்கு நாம் சில கேள்விகளை எம்மிடையே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இதுகாறும் நாம் நமது சரித்திர சம்பந்தமான உண்மைகளை நுட்பமாக ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளோமா? முஸ்லிம்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ள நூல்களைத் தகுந்த முறையில் விரிவுரைகளுடன் பிரசுரித்துள்ளோமா? எமது பெரியார்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களைச் சாஸ்திர ரீதியாக ஆராய்ச்சியுடனும் ஆதாரத்துடனும் வழங்கி உள்ளோமா? ஆராய்ச்சிக்கூடங்கள் அமைத்துள்ளோமா? எமது கலைஞர்களின் - இலக்கிய மேதைகளின் பிறந்த தினங்களை ஞாபகப்படுத்தித் தக்கவாறு கொண்டாடியிருக்கிறோமா? இவற்றுள் எதையும் செவ்வனே நாம் இதுவரை செய்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இந்த நிலை மாற நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய முயற்சிகள் என்ன என்பதைப்பற்றி நான் பின்னர் சில வார்த்தைகள் கூறுவேன். இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் பள்ளிக்குச் செல்லும் நமது மாணவர்கள் உமறு தந்த உயர் காவியமாம் சீறாப்புராணத்தை, காசீம் புலவர் தந்த கருத்துக்கினிய திருப்புகழை, இராசநாயகத்தை, முதுமொழி மாலையை, நாகையந்தாதியைக் கூடப் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்யப்பட்டில்லை என்பதனைச் சிந்திக்கும் பொழுது நம்முடைய கவனயீனம் எவ்வளவு பெரும் தீங்கு நமக்கு விளைவித்து விட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் உணர்கிறோம்.

இன்று கலாசாலைகளில் பயின்றுவரும் மாணவர்களில் இறுதி வகுப்பில் உள்ளவர்களாகிய முஸ்லிம் சிறார்கள் – அதிலும் தமிழில் நல்ல பாண்டித்தியம் உடையவர்களுக்கும் கூட அறபுத்தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, தமிழுக்கு முஸ்லிம்கள் ஆற்றியுள்ள தொண்டைப் பற்றியோ, தமிழ் இலக்கியம் அறபுப் பதங்களின் கலப்பினாலும் இஸ்லாமியக் கருத்துக்களினாலும் எவ்வாறு மேம்பாடடைந்திருக்கிற தென்பதைப் பற்றியோ ஞானமில்லாதவர்களாகவே இருந்துவருவதைக் காண்கின்றோம் என்றால் அது நாம் இழைத்துவிட்ட தவறின் தன்மையையே எடுத்துக்காட்டுவதாய் இருக்கின்றது.

எனவே, இந்த அவலநிலை மாற்றப்பட வேண்டுமென இந்த மேடையிலிருந்து நான் வலியுறுத்திக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இந்தத் திருப்பணியை உங்கள் கல்விச் சங்கமும் நான் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதியும் கொழும்பு ஸாஹிபாக்க கல்லூரியும் எடுத்து நடத்துதல் பொருத்தமுடையதாகும். இவ்வழியில் நம்முடைய இந்த ஸ்தாபனங்கள் தங்களுடைய நோக்கங்களை விசாலப்படுத்திப் பள்ளி மாணவர்களுக்கெனப் புத்தகங்களைப் பிரசுரித்தல், இஸ்லாமிய அடிப்படையில் பாடப் புத்தகங்களை ஆக்குதல் அதற்குச் சாதகமாகத் தமிழுக்கு நல்ல தொண்டாற்றியிருக்கும் பழங்கால அறபுத்தமிழ் இலக்கியத்தையும் இன்று பெருகிவரும் நவீன முஸ்லிம் இலக்கியத்தையும் தகுந்த முறையில் உபயோகித்துக் கொள்ளல் ஆகிய காரியங்களில் ஈடுபடுவது அவசியத்திலும் அவசியமாகும். இத்துறையில் சென்னை சர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த டாக்டர் நெயினார் அவர்கள் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தி வருவதாக நான் அறிகிறேன். மேலும், திருச்சி ஜமால் முஹம்மது கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் இன்று உங்கள் மத்தியில் பேச இருப்பவருமான எனது நண்பர் ஜனாப் கா. அப்துல் கபூர் அவர்களும் முயற்சிகள் பல செய்து வருவதை அறிந்து மகிழ்வடைகிறேன். என்றாலும் இந்த வகையில் இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாங்கள் ஒருபடி முன்னேறி விட்டோம் என்பதையும் பெருமிதத்துடன் உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது, எங்களது இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியின் ஆதரவு பெற்று முஹம்மது உவைஸ் என்ற முஸ்லிம் மாணவர் ஒருவர் அறபுத்தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு “முஸ்லிம் கொன்றிபியூசன் ரு தமிழ் விற்பைச்சர்” என்ற ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதி அதன் காரணமாக இலங்கை சர்வகலாசாலையிடமிருந்து எம்.ஏ. பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு விட்டார். புத்தக வடிவில் தற்போது வெளிவந்திருக்கும் அந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை பரிபூரணமான ஒன்று என நான் சொல்லத் துணியாவிட்டாலும் இத்துறையில் செய்யப்பட்ட முதல் முயற்சியும் வழிகாட்டியுமாகும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் மத்தியில் ஆதரவு பெறத்தக்க பல பெருநூல்கள் தகுதியுடையோரால் இயற்றப்பட்டு வெளிவரல் வேண்டும் என நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அறபுத்தமிழ் இலக்கியம் என்றால் அது பழங்காலத்தைச் சேர்ந்தது; முஸ்லிம் கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் பழங்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; அவை சரித்திர ஆசிரியர்களினதும் ஆராய்ச்சியாளர்களினதும் கவனத்திற்கே உரித்தானதென்று என்று எண்ணிவிடுதல் கூடாது. அறபுத்தமிழ் இலக்கியம் பழங்காலத்தை மாத்திரம் சார்ந்ததாய் இல்லாமல் நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் பொறுத்ததாகும் என்பதுடன் அது ஜீவனோடு கூடி வளர்ந்துவரும் ஒன்றாகவும் சென்ற காலங்களில் இஸ்லாமியத் தத்துவங்கள், எண்ணங்கள், வாழ்க்கை வழிகள் ஆகிய இரத்தினங்களைத் தமிழ் உலகிற்கு வாரி வழங்கி இருப்பதே போன்று வருங்காலங்களில் இன்னும் பன்மடங்காக அச்சேவையில் ஈடுபட்டு முன்னேற வேண்டிய ஒன்றாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை நன்கு ஞாபகத்தில் இருத்திக்கொள்ளுதல் வேண்டும். விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் காரணமாய் இன்று உலகம் அடைந்துள்ள கல்வியறிவூட்டும் படக்காட்சிகள், ஒலிபரப்புச் சாதனங்கள், பத்திரிகைகள், இலக்கிய மறுமலர்ச்சி நடை, குழந்தை உள்ளங்களைப் பக்குவப்படுத்தும் துறையில் கையாளப்படும் முறைகள் ஆகிய சகல சாதனங்களையும் முஸ்லிம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சாதாரணமாக நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

அறபுத்தமிழ் இலக்கியம் ஜீவனோடு கூடி வளர்ந்துவருமொன்று என்று நாம் பெருமிதத்தோடு உணர வேண்டுமென முன்னமேயே நான் கூறினேன். அதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒன்றை மாத்திரம் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பெருமானார் நபியே கரீம் சல்லல்லாஹு அவைஹிவசல்லம் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு “இரத்தின முகம்மது காரணச் சரித்திரமாய்” தோன்றி, பெரியார் தாவுத்ஷா அவர்களின் “நாயக மான்மிய”மாய் மாறி இன்று மீண்டும் கபூர் அவர்களின் “நாயகமே” என்ற வெளியீட்டில் தாலாட்டு ரூபத்தில் வெளிவந்திருப்பதொன்றை மாத்திரம் நோக்குமிடத்து, காலப்போக்கின் காரணமாய் ஏற்பட்டு வந்திருக்கும் மாறுதல்களையும் மறுமலர்ச்சியையும் நாம் முற்றாகப் புறக்கணித்து விடவில்லை என்பது புலனாகும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தற்கால அறபுத்தமிழ் இலக்கிய உலகில் உரைநடை எழுத்தக்குத் தந்தையேபோல் விளங்கும் சென்னை தாருல் இஸ்லாம் பத்திரிகையாசிரியரான ஜனாப் பா. தாவுத்ஷா அவர்கள் பொதுவாக இலக்கிய உலகிலும் குறிப்பாக பத்திரிகை உலகிலும் ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கும் மறுமலர்ச்சியைப் பற்றிக் குறிப்பிடாதிருக்க முடியாது. அவர்களின் சாதனையும் அடைந்துள்ள வெற்றியும் போற்றுதற்குரியதாகும்.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் சுப்பிரமணிய பாரதியார், நாமக்கல் கவிஞர், தேசிகவி நாயகம்பிள்ளை, கல்கி, ஆர்.பி. சேதுப்பிள்ளை, பாரதிதாசன் போன்ற பிரபல தமிழர்களாகிய கவிஞர்களும் உரைநடை எழுத்தாளர்களும் உண்டுபண்ணிவிட்டிருக்கும் மறுமலர்ச்சியும் புதுமையும் முஸ்லிம்களையும் ஓரளவிற்கு கவர்ந்து விட்டதென்றே

சுறலாம். அந்த நற்பயன் காரணமாக இன்று நம் மத்தியிலே ஆர்.பி.எம். கனி, அப்துல் ரஹீம், அப்துஸ் ஸமத், அப்துல் வஹாப் போன்ற இளம் எழுத்தாளர்களையும் எண்ணற்ற இளம் கவிஞர்கள் பலரையும் காண்கின்றோம்.

இவ்விடத்தில் சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற மகாமதி சதாவதானி முத்தமிழ்ச் சாகரம் கா.ப. செய்குத்தம்பி பாவலர், மன்னார்குடி யூசுப் பாவலர், மதுரை நூறுல் ஹக் ஆசிரியர் வித்துவான் ம.கா.மு. காதிர் முஹ்யித்தீன் மரைக்காயர் போன்றவர்களையும் குறிப்பிடாதிருக்க முடியாது. இவர்கள் அறபுத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆற்றிய, இன்றும் ஆற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற சேவை மகத்தானது. செய்குத்தம்பி பாவலர் அவர்களைப் பற்றி அரிய கருத்துரை ஒன்றை இன்று நீங்கள் விரைவிலேயே கேட்க இருக்கின்றீர்கள். இப்பெரியார்களின் தொண்டுகள் இஸ்லாமிய அடிப்படையின் மீதுள்ள ஆர்வத்தின் காரணமாய் எழுந்ததாயிருப்பினும் அவர்களின் பாக்களும் உரைநடை எழுத்துக்களும் முஸ்லிம்களும் முஸ்லிம் அல்லாதாரும் படித்துணரக்கூடியவையாய் அமைந்து இருப்பது நோக்கற்பாலது.

சமீப காலத்தில் வெளிவந்துள்ள ஜனாப் அப்துல் ஹமீத் பாகவியவர்களின் திருக்குர்ஆன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகில் ஒரு புத்துணர்ச்சியை எழுப்பியிருப்பதுடன் முஸ்லிம் அல்லாதார் மத்தியிலே, அவர்களுக்கும் திருக்குர்ஆனுக்கும் இடையே, நேரடித் தொடர்பை ஏற்படுத்தி வைக்க ஒரு சிறந்த சாதனமாகவும் அமைந்திருக்கும் தன்மையால் மிகமிகப் போற்றுதற்குரியதொன்றாகும்.

நான் மேலே எடுத்துக்காட்டியுள்ள முஸ்லிம் பெரியார்கள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியவர்களின் கைங்கரியங்கள் இந்நாட்டு முஸ்லிம்களோடு இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குள்ள தொடர்பை மேலும் பலப்படுத்துவனவாய் அமைந்திருக்கின்றன. தமிழ் இலக்கியம் சிறப்பும் தொன்மையும் வாய்ந்ததாய் இருப்பதுடன் புதுமையும் புருந்ததாய் உள்ளது. அந்தச் சீரும் சிறப்பும் செழுமையும் வாய்ந்துள்ள தமிழுக்கு முஸ்லிம்களாகிய நாமும் நம்முடைய பங்கைக் கொடுத்து இன்னும் பன்மடங்கு சிறப்படையச் செய்ய முயல்வது நமக்கே பெருமை அளிப்பதாகும். நம்முடைய இந்தப் பணியை முஸ்லிம் அல்லாதாரும் வரவேற்று ஆதரவளிப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், நம்முடைய உதவியால் அறபு, பார்ஸி மொழிகளில் உள்ள அரும்பதங்கள் பலவற்றால் தமிழை வளம் பெறச் செய்வதோடு கடந்த காலங்களில் ஏனையோரால் கவனிக்கப்படாமலும் தற்பொழுது பலரும் ஏற்றுக்கொண்டும் வருவதுமான, உலக நாகரிகத்தையே வளப்படுத்தி உருவாக்கிய உயர்ந்த இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் கூட தமிழுக்கு நாம் வழங்க முடியும்.

இங்கே ஒரு விஷயத்தை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதாவது நாம் வாழ்ந்து வரும் இக்காலம், நூற்றுக்கு நூறு பங்கு இலக்கியத்

துறையில், நவீனங்கள், சிறுகதைகள், சரிதைகள், மக்கள் மனதைக் கவரும் எளிய பாடல்கள், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் போன்றவைகளைக் கொண்ட சஞ்சிகைகள் வடிவில் மக்களையாட் கொண்டிருக்கும் காலமாக இருந்து வருவதேயாகும். இத்துறையிலும் நாம் சந்தர்ப்பத்தை நமுவவிட்டு விடாது தகுந்தவாறு முயன்று இஸ்லாமிய கலாசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு மக்கள் பயன்பெற உதவவேண்டும். இத்துறையில் மணிவிளக்குச் செய்துவரும் மதிப்புக்குரிய சேவையைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும். இவ்வகையில் எவ்விதத் தங்குதடையுமின்றியும் சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாமலும் இந்நாட்டு முஸ்லிம்களும் இலங்கை முஸ்லிம்களும் ஈடுபடுதல் வேண்டும் என்று மட்டும் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இவ்வாறு செய்வதால் அறபுத்தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதோடு மாத்திரமின்றி பொதுவாக தமிழ் இலக்கியச் செல்வத்தைப் பெருக்கியவர்களாகவும் ஆவோம். உமறுப் புலவருக்கு கொடை வள்ளல் சீதக்காதி உறுதுணையாய் அமைந்திருந்தது போன்ற காலம் அன்று இது. அரசர்களும் தனவந்தர்களும் தனிப்பட்ட முறையில் புலவர் பெருமக்களைப் போற்றி ஆதரித்து வந்த காலம் மாறிவிட்டது. சனநாயக தத்துவம் மேலோங்கி ஏழை, பணக்காரன் என்ற பாகுபாடுகள் குறைந்து, வருமான வரியும் அதற்கு மேற்பட்ட வரியும் தலைதூக்கி நிற்கின்ற இந்தக் காலத்தில் அத்தகைய வள்ளல்களை நாம் எதிர்பார்ப்பதும் பொருத்தமுடையதாகாது. புலவோரைப் போற்றிப் பேணும் தொண்டு முன்னர் தனிமனிதர்களைச் சார்ந்திருந்த நிலை மாறி இன்ற பொதுமக்களின் பொறுப்பாக இருந்து வருகிறது. அது மாத்திரமல்ல, தற்கால இலக்கியமும் கூட மக்கள் இலக்கியமாகவே வளர்ந்து வருகிறது.

பொதுவாக தனிப்பட்ட புத்தகப் பதிப்பாளர்கள் தங்கள் சொந்த வருமானத்தைக் கருதியும் மக்களாதரவை நம்பியும் எழுத்தாளர்களுக்கு ஆதரவளிக்க முன்வரலாமென எதிர்பார்க்கலாம். இருந்தாலும் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அதுவும் கூடச் சாத்தியம் அற்றதாகவே காணப்படுகிறது. ஏனெனில் அறபுத் தமிழிலக்கியத்திற்கு ஆதரவளிக்கும் முஸ்லிம் பொதுமக்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானது என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள சற்றேறக்குறைய முப்பது இலட்சம் முஸ்லிம்களும் இலங்கையிலுள்ள ஐந்து இலட்சம் முஸ்லிம்களுமே முஸ்லிம் தமிழிலக்கியத்திற்கு ஆதரவளிக்க வேண்டியவர்களாய் உள்ளனர். இவர்களும் கூட பொருளாதாரத்துறையில் மிகுந்த சபீட்ச நிலையில் இல்லை. இந்த நிலைதான் தனிப்பட்ட புத்தகப் பதிப்பாளர்கள் இம்முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கு தடையாக இருந்து வருகிறது. எனினும் அறபுத்தமிழ் இலக்கிய நூல்களைப் பதிப்பிக்காமலும் நாம் இருக்க முடியாது. அவ்வாறு அயர்ந்து இருப்பது நம்முடைய கலாச்சார வளர்ச்சிக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் இடையூறு விளைவிப்பதோடு எமது தனிப்பட்ட பண்பாட்டை நாம் இளக்கவும் காரணமாய் இருக்கும். ஆகவேதான் உறுதியான முறையில் அமைக்கப்பட்டு, ஒழுங்காகவும் முன்னோக்குடனும் நடத்தப்பட்டுவரும் நமது சங்கங்கள் இத்துறையில் ஈடுபட்டு சிறுவர்

முதல் வாலிபர் வயோதிபர் வரை சகலருக்கும் தேவையான முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவ முன்வர வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

உங்கள் சங்கத்தின் சட்டதிட்டங்கள் இத்தகைய முயற்சிக்கு இடந்தராவிடில் அதற்கெனப் பிரத்தியேகமான சங்கத்தையோ அல்லது சங்கங்களையோ உடனடியாக நிறுவ வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாங்கள் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைவானவர்கள். ஆகையினால் இத்துறையில் தென்னிந்திய முஸ்லிம் சகோதரர்களாகிய நீங்கள் எங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டுகிறேன். இந்த மகத்தான சேவைக்கு இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாங்கள் எங்களால் ஆன ஒத்துழைப்பைத் தர முயல்வோம் எனத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நம் இரு நாட்டு முஸ்லிம்களுக்கிடையேயுள்ள உறவுக்கும் நட்புக்கும் ஒற்றுமைக்கு சின்னமாய் அமையக்கூடிய பொதுப்பணி இதை விட வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. இப்பணி நம் இருதரத்தாருக்கும் பரஸ்பர நன்மைகளை இன்றும் என்றும் தந்து எமது சொந்த கலாசாரத்தைப் பேணுவதற்கும் உதவுவதாய் இருக்கும்.

(1955ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 6ஆம் திகதி தென் இந்திய முஸ்லிம் கல்விக் கழகத்தின் பொன் விழாவில் சென்னையில் இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிக் கூட்டத்திற்குத் தலைமைதாங்கி ஆற்றிய தலைமையுரை)

(இலங்கையில் இஸ்லாம், கலைவாணி புத்தக நிலையம், யாழ்ப்பாணம், 147 - 167: 1963)

இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு - I

- பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் -

உலகத்திலேயுள்ள தலைசிறந்த சமயங்கள் யாவும் தமிழ் இலக்கியத்தை வளம்படுத்தியுள்ளன. ஒல்கப் புகழ் படைத்த தொல்காப்பியம், உலகப் பொதுறையாம் திருக்குறள், பெண்ணின் பெருமையை நிலைநாட்டிய சிலப்பதிகாரம், பெருங்காப்பியமாகிய சீவகசிந்தாமணி போன்றவை சமணர் தமிழிற் பாடியவை. புத்த சமயத்தைத் தமிழ் நாட்டிலே நிலைநாட்டப் பாடப்பட்ட மணிமேகலை, ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் குண்டலகேசி, ஐந்திலக்கணமும் கூறும் வீரசோழியம் முதலியன பௌத்தர் தமிழில் இயற்றிய நூல்கள், பத்திச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடப்பட்ட தேவார திருவாசகம், நாயன்மார் வரலாற்றைக் கூறும் பெரியபுராணம் போன்றவை சைவத் தமிழ் இலக்கியங்கள், ஆழ்வார்கள் பாடிய நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம், உலகத்துக் காவியங்களோடு ஒத்த சிறப்பினதாக விளங்கும் கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் அருளிய பாரதம் முதலியவை வைணவர் அளித்த செல்வங்கள். தலைசிறந்த காவியங்களுள் ஒன்றாக விளங்கும் தேம்பாவணி, கலம்பகங்களுள் ஒன்றாகிய திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் போன்றவை கிறித்தவர் படைத்த இலக்கியங்கள்.

இவர்கள் போலவே, எண்ணிறைந்த இஸ்லாமியப் புலவர்கள் மிகச் சிறந்த தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைச் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழில் இயற்றியிருக்கின்றனர். நூல் அமைப்பு முறையிலும் நடையிலும் போக்கிலும் இந்நூல்களுக்கும் பேர் பெற்ற தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும் அடிப்படையான வேறுபாடு அதிகம் இல்லை. இந்நூல்களுக்குத் தலைவராக அமைவோர் வேறு வேறாக இருப்பினும் தமிழ் மரபுக்கு ஒத்தனவாக இவை அமைந்திருக்கின்றன. கற்பனை ஆற்றலிலும் பொருட் சிறப்பிலும் சொல்லழகிலும் கவி அமைப்பிலும் இஸ்லாமியப் புலவரின் நூல்களும் அதிக சிறப்புடன் விளங்குகின்றன.

இந்நூல்கள் இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இஸ்லாமிய மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய முறையில் அமைந்துள்ளன. இவை பெரும்பாலும் அறபு மொழியிலுள்ள இஸ்லாமியரின் முதல் நூல்களைப் பின்பற்றியே எழுதப்பட்டன. இத்தகைய நூல்களிலே தலைசிறந்து விளங்குவது சீறாப்புராணம் என்னும் காப்பியமே. முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைக் கூறும் இந்நூல், தமிழ் இலக்கிய மரபுகளைத் தன்னிடத்தே கொண்டு திகழ்கின்றது. நாட்டு நகர வருணனை யாவும் தமிழ் நாட்டைப் பற்றியவையே. இதை இயற்றிய உமறுப் புலவர் எட்டயபுரத்துச் சமத்தான வித்துவான்களுள் ஒருவர். அச்சமத்தானத்தில் பெயர்பெற்ற கடிகைமுத்துப் புலவரின் மாணாக்கனாகக் கொள்ளப்படித்துக்கு வந்த வலைவாரிதி என்ற

பண்டித சிகாமணியோடு வாக்குவாதம் செய்து, புகழ் ஈட்டினார். செத்துங் கொடை கொடுத்த வள்ளலாகிய சீதக்காதி என்னும் சேகப்துல் காதர் மரைக்காயருடன் அடுத்துப் பழகி நட்புக்கொண்டு, அவரைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்ற கந்தசுவாமிப் புலவர், படிக்காசுப் புலவர் முதலிய புலவர் கூட்டத்திற் புலமை மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார்.

சீறா என்ற அறபுச் சொல்லிற்கு வாழ்க்கை வரலாறு என்பது பொருள். ஆகவே, இது நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைக் கூறும் புராணமாகும். 5027 பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல், 92 படலங்களை உடையது மூன்று காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் காண்டமாகிய விலாதத்துக் காண்டம் கடவுள் வாழ்த்து உட்பட 24 படலங்களையும் 1240 விருத்தங்களையும் கொண்டது. இரண்டாவது காண்டமாகிய நுபுல்வத்துக் காண்டம் 21 படலங்களையும் 1104 விருத்தங்களையும் கொண்டது. மூன்றாவது காண்டமாகிய ஹிஜ்றத்துக் காண்டத்தில் 47 படலங்களும் 2683 விருத்தங்களும் உண்டு. இப்புராணத்தின் கவிநயம், நடை முதலியன கம்பராமாயணம் போன்றவற்றோடு பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன.

முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை முழுவதையும் சீறாப்புராணம் குறிப்பிட வில்லை. அவர்களின் மறைவைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் அதில் இல்லை. நபிகளாரின் இறுதிக்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறும் நூல் புதுகுஷ்ஷாம் என்னும் காப்பியமாகும். புதுகுஷ்ஷாம் என்ற சொற்றொடர் 'புதுஹ்' 'ஷாம்' என்ற இரு அறபுச் சொற்களாலானது. புதுஹ் என்றால் பிரவேசம் அல்லது வெற்றிப் பிரவேசம் எனப் பொருள்படும். ஷாம் என்பது சீறியா நாட்டை வெற்றிகொண்ட வரலாற்றைக் கூறுவதே புதுகுஷ்ஷாம் என்னும் காப்பியம். காயற்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த மகாவித்துவான் செய்கு அப்துல் காதிரு நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் இயற்றிய இந்நூல் முகம்மதிய்யா, ஸித்தீக்கிய்யா, பாறுக்கிய்யா என்ற மூன்று காண்டங்களைக் கொண்டது. முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை இறுதிப் பகுதியைக் கூறுகின்றது முகம்மதிய்யா காண்டம். ஸித்தீக்கிய்யா என்ற காண்டம் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களுக்குப் பின் இஸ்லாமிய அரசை நடத்திய அபூபக்கர் (றலி) என்பவரைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. சீறியா நாடு முஸ்லிம் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக மாற்றப்பட்ட வரலாற்றை மூன்றாவது காண்டமாகிய பாறுக்கிய்யா கூறுகின்றது.

புதுகுஷ்ஷாம் ஆசிரியர் திருமணிமாலை என்னும் நூலையும் இயற்றியுள்ளார். இப்பூறும் நபி (அலை) என்பவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்நூல் கூறுகின்றது. இக்காப்பியத்திலுள்ள நாட்டு நகர வருணனைகளிற் பல உயரிய போதனைகளை ஆசிரியர் புகுத்தியுள்ளார். இவ்வாசிரியர் பாடிய இன்னொரு நூல் குத்பு நாயகம் என்னும் முகியித்தீன் புராணம். இஸ்லாத்துக்குப் புத்துயிர் அளித்த பெரியார் முகியித்தீன் ஆண்டவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டது இந்நூல். முகியித்தீன் ஆண்டவர் தலைசிறந்த ஞானியாக மக்களாற் கருதப்பட்டவர். நாசூரிற் கல்லறையை உடைய சாகுல்

ஹமீது ஆண்டவரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது நாகூர்ப்புராணம். நாகூரைச் சேர்ந்த குலாம் காதிரு நாவலர் இதனை இயற்றினார். இந்நூலுக்கு யாழ்ப்பாணத்து சு. அசனா லெப்பை என்ற புலவர் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்துள்ளார். குலாம் காதிரு நாவலர் இயற்றிய ஆரிபுநாயகம் என்னும் நூலும் குறிப்பிடற்குரியது.

தமிழில் இஸ்லாமியரால் இயற்றப்பட்ட வேறு பல பிரபந்த நூல்களும் உள. இவர்கள் செய்த ஆற்றுப்படை நூல்களிற் சிறந்தது மதுரைச் சங்கத்துப் புலவராற்றுப்படை. பரிசில் பெற்ற புலவன் ஒருவனால் இன்னொரு புலவன் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டுள்ளான். நூலை இயற்றியவர் குலாம் காதிரு நாவலர். இந்நூலிலே தமிழ்நாட்டின் பழமையும் மதுரையின் பெருமையும் மதுரைக்குச் செல்லும் வழியும் இடையிடையே கிடைக்கும் ஊர்திகளும் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சிறப்பும் ஆங்கு அமரும் புலவரின் பெருமையும் பாண்டித்துரைத் தேவரின் புகழும் கற்பனை நயத்துடன் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களையும் இஸ்லாமியர் இயற்றினர். அவை பெரும்பாலும் ஆண் பாற் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களாகவே இருக்கின்றன. அவற்றுள்ளே தலைசிறந்தது நபிகள் நாயகம் பிள்ளைத்தமிழ். இது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ளது நபிகள் நாயகத்தைக் குழந்தையாகக் கொண்டு, பத்துப் பருவங்களிற் பாடப்பட்டது. செய்யிது அன்பியா சாகிபு என்பவர் இதன் ஆசிரியர். இவர் தென்காசியைச் சேர்ந்த வடகரையூர் செய்யிது மீறா லெப்பையின் மகன். இப்பிள்ளைத் தமிழ் அல்லாஹ் ஒருவனையே புகழ்ந்து அவனது அருளையே நாடுகின்றது. மக்கா நகரின் இயற்கைக் காட்சிகளை ஆசிரியர் அழகுற வருணித்துள்ளார்.

இன்னொரு பிள்ளைத்தமிழ் நூல் முகியித்தீன் ஆண்டவர் பிள்ளைத்தமிழ். முகியித்தீன் ஆண்டவரைக் குழந்தையாக வைத்துப் பாடப்பட்டது இந்நூல். நூலை இயற்றியவர் செய்யிது முகியித்தீன் கவிராயர். இப்பிள்ளைத் தமிழில் அல்லாஹ், நபிநாயகம், கலீபாக்கள், வலிமார் முதலிய பலர் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களின் அருள் இந்நூலிற் பாடப்பட்டுள்ள குழந்தைக்குக் கிடைக்கும்படியாக வேண்டப்பட்டுள்ளது. குலாம் காதிரு நாவலரின் மகன் ஆரிபு நாவலர் இயற்றியது நாகூர் பிள்ளைத்தமிழ். இது, நாகூர் ஆண்டவர் எனப் புகழ்பெற்ற சாகுல் ஹமீது ஆண்டவரைக் குழந்தையாகக் கொண்டு பாடப்பட்டது. பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கணங்கள் ஒருங்கே அமைந்த நூல் பாத்திமா நாயகி பிள்ளைத்தமிழ். நபிகள் நாயகத்தின் மகள் பாத்திமா நாயகியைக் குழந்தையாகக் கொண்டு இந்நூல் பாடப்பட்டது.

தமிழ்ப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று கலம்பகம். இது ஒரு கலவைப் பிரபந்தம். கலம்பகம் என்ற சொல் கலப்பு, அகம் என்ற இரு சொற்களால் ஆனது. பல பாக்களும் துறைகளும் தொடர்பின்றிக் கலத்தலை இப்பிரபந்தம் தன்னகத்துடையது. கலம்பக

நூலிலே ஒரு போகு கொச்சகக்கலிப்பாவும் வெண்பாவும் கலித்துறையும் முதற் கவியுறுப்பாக அமைய, இடையிடையே மருட்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, ஆசிரியவிருத்தம், கலிவிருத்தம், கலித்தாழிசை, வஞ்சித்துறை முதலியனவும் விரவிவரும். இது பெரும்பான்மை அகத்திணைச் செய்திகளையும் சிறுபான்மை புறத்திணைச் செய்திகளையும் அவற்றின் துறைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு நிகழும். இப்பிரபந்தத்திற் புயவகுப்பு, மதங்கு, அம்மாணை, காலம், சம்பிரதம், கார், தவம், குறம், கைக்கிளை, தூது, ஊசல் முதலிய உறுப்புக்கள் மருவி வரும். கலம்பக இலக்கணம் அமைய இஸ்லாமிய அடிப்படையில் எழுந்த நூல்கள் முஸ்லிம்களிடையே பல வழங்குகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று மக்காக் கலம்பகம். முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த தலமாகிய திரு மக்கா மாநகரின் பெயரால் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டது இக்கலம்பகம். இதனைச் செய்க்ப்துல் காதிரு நயினார் லெவ்வை ஆலிம் என்னும் புலவர் இயற்றினார். பாதாயிசு கலம்பகம், குவைலீர் கலம்பகம், பகுதாதுக் கலம்பகம் என்ற கலம்பகங்களும் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் இயற்றப்பட்டன. கண்டிக் கலம்பகம் என்ற ஒன்றும் பாடப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ப் பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று அம்மாணை. அம்மாணையிலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுளின் இறுதியிலும் அம்மாணை என்ற சொற்றொடரைப் பெரும்பாலும் காணலாம். அம்மாணை என்னும் விளையாட்டிலிருந்தே இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றது. இவ்விளையாட்டு பெண்களுக்கே உரியது. அம்மாணை என்பது சிலம்புகள் என்னும் இருகாய்களை வைத்து, ஒன்றைமேலே செலுத்திக் கீழே விழாமற் கையிற் பிடித்துக் கொள்ளும் விளையாட்டு, இஸ்லாமியரின் தமிழ் நூல்களில் அம்மாணைப் பாக்களும் பல இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, நபி அவதார அம்மாணை. நபிகள் நாயகம் முகம்மது (ஸல்) அவர்களின் பிறப்பை இந்நூல் கூறுகின்றது. சீறாப்புராணத்தை இயற்றிய உமறுப் புலவரின் மகன் கவிக்களஞ்சியப் புலவர், சீறாப்புராணத்திலுள்ள நபி அவதாரப் படலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இவ் அம்மாணையை யாத்தனர். இந்நூலில் முதற் செய்யுள் வெண்பாவாலானது; ஏனையன கண்ணிகளாய் அமைந்துள்ளன. அம்மாணை இலக்கணத்திற்கமையப் பாடப்பட்ட இன்னொரு நூல் பப்பரத்தியார் அம்மாணை. முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் மருமகனாகிய அலி றலியல்லாஹு அன்ஹுவின் வலிமையை இந்நூல் கூறுகின்றது. மதுரை உசை நயினாரின் மகன் செய்யிது மீறாப்புலவர் பாடிய இந்நூலில், தமிழ் நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆளப்பட்டுள்ளன.

இஸ்லாமியரின் தமிழ் நூல்களில் அந்தாதி இனத்தைச் சேர்ந்த நூல்கள் பல இருக்கின்றன. மதீன மாநகரைப் பொருளாகக் கொண்ட திருமதீனத்தந்தாதி அவற்றுள்ளே தலை சிறந்தது. இஸ்லாமிய அரசரின் முதலாவது தலைநகராய்த் திகழ்ந்தது மதீன மாநகர். இந்நகரிலிருந்தே இஸ்லாம் உலகெங்கும் பரவியது. இவ்வந்தாதியை இயற்றியவர் திருச்சிராப்பள்ளியைச் சேர்ந்தவரும் இலக்கண வித்துவான் என்ற புகழ்ப்

பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய பிச்சை இபுறாகிம் புலவர். நாட்டு நகரக் காட்சிகள் விரிவாக வருணிக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலில் அறபுச் சொற்கள் மிகவும் குறைவு.

புலவராற்றுப்படை ஆசிரியராகிய நாகூர் வித்துவான் குலாம் காதிரு நாவலர் இயற்றியது திருமக்காத் திரிபந்தாதியாகும். திரிபந்தாதி, அந்தாதி இனத்தில் ஒன்று. முதல் எழுத்தொழிய இரண்டு முதலாகிய எழுத்துக்கள் ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒத்திருக்கையிற் பொருள் வேறுபட அமைந்த அந்தாதி, திரிபந்தாதி எனப்படும். திருமக்கா நரைப் போற்றிப் பாடும் இந்நூல், யாழ்ப்பாணத்தில் வச்சிர அச்சகத்தில் 1895ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. பெரும்பான்மையான செய்யுட்களில் நபிகள் நாயகத்தின் திருப்போதனைகள் பொதிந்திருக்கின்றன. ஏனைய அந்தாதி நூல்களுக்கு உரை உண்டு இதற்கு இல்லை. முஸ்லிம் திருத்தலங்களுள் நாகூரும் ஒன்று நாகூர் நாகை எனவும் வழங்கும். ஒவ்வோர் ஆண்டும் பல நாடுகளிலிருந்தும் இஸ்லாமியர் இவ்விடம் வந்து இங்கு நடைபெறும் கந்தாரித் திருவிழாவிற் கலந்துகொள்வர். இவ்விழாவிற் கலந்து கொண்டால் தமது எண்ணங்கள் நிறைவேறும் என்பது பலர் நம்பிக்கை. நாகூர்ப்பள்ளியில் நாகூர் ஆண்டவர் என்றும், சாகுல் ஹமீது வலியுல்லா என்றும் மீறான் சாஹிபு வலியுல்லா என்றும் பலவாறு அழைக்கப்படும் பெரியார் அடங்கியிருக்கின்றார். நாகூர் ஆண்டவரைப் பற்றியும் நாகூரைப் பற்றியும் செய்கு அப்துல் காதிரு நயினார் ஆலிம் என்பவர் நாகையந்தாதியைப் பாடினர். மஸ்தான் சாஹிபு பாடலுக்கு ஒருபாவொருபு. தும் வாயுறை வாழ்த்தும் தோத்திரப்பாவும் இயற்றியவர் இவரே. மடக்கு என்னும் சொல்லணி வகைகள் பல இந்நூலில் அமைந்துள்ளன.

இசைத்தமிழின் தொடர்புடைய பிரபந்தங்களையும் இஸ்லாமியர் பாடினர். இலகுவான நடையில் அமைந்துள்ள இப்பிரபந்தங்களை மக்கள் எளிதிற் படித்து இன்புற்றனர். அவற்றுட் சில திருப்புகழ், மாலை, கும்மி, தாலாட்டு, சிந்து, ஏசல், கீர்த்தனை, ஆனந்தக்களிப்பு முதலியன. கடவுளைப் புகழ்ந்து பாடப்படும் பாக்களைத் திருப்புகழ் என்பர். திருப்புகழிலமைந்த பாக்கள் பண்ணமைந்தவை. ஒவ்வொரு பாவும் ஒரு குறிப்பிடப்பட்ட சந்தத்திற் பாடற்குரியது. முருகக் கடவுளைப் புகழ்ந்து அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழே பொதுவாகத் திருப்புகழ் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால், முஸ்லிம்களால் இயற்றப்பட்ட திருப்புகழ் நூல்களும் உள. அவை நபிகள் நாயகத்தின் மேற் பாடப்பட்டவை. சொல்லாட்சி பொருட்செறிவு முதலியவற்றில் எல்லாத் திருப்புகழ் நூல்களும் ஒத்திருக்கின்றன. நபிகள் நாயகத்தைப் போற்றிப் பாடிய திருப்புகழ் ஆசிரியர் காயற்பட்டணத்துக் காசீம் புலவர். இவருடைய கவித்திறன், சொல்லாட்சி, பொருட்செறிவு, சந்தப்பாவன்மை முதலியனவற்றை இத்திருப் புகழிலிருந்து அறியலாம். பெரும்பான்மையான பாடல்கள் திருமக்கா மாநகரையும் திருமதீனா மாநகரையும் திருத்தலங்களாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளன. ஏனைய பாடல்களிற் புனித க.பா, பாவா ஆதமலை (Adam's Peak), தவுறுமலை முதலிய இஸ்லாமியத்

திருத்தலங்கள் புகழ்ந்து பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் இலங்கையிலுள்ள ஆதமலை, ஆதம் நபி (அலை) அவர்கள் அங்கு வந்ததனால் அப்பெயர் பெற்றது. அருணகிரி நாதரின் திருப்புகழுக்கும் காசீம் புலவரின் திருப்புகழுக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) மீது பாடப்பட்ட இன்னொரு திருப்புகழ் நூல் நவரத்தினத் திருப்புகழ். ஈழத்து முஸ்லிம் புலவர்களுள் தலைசிறந்த ஒருவராகிய யாழ்ப்பாணத்து அசனா லெப்பை இந்நூலை இயற்றினார். இவர் தமிழ், அறபு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) திருமக்காவிற் பிறந்து திருமதீனாவுக்குச் சென்று உலகெல்லாம் இஸ்லாத்தைப் பரப்பி, உலகனைத்தையும் ஒரு குடைக்குக் கீழ்க் காப்பாற்றிய பெருமையையும் திருமக்கா, திருமதீனா ஆகிய தலங்களின் புகழையும் பாராட்டியுள்ளார். இயற்கையே மாறுபட்டாலும் மாறுபடாத உவமைகளால் வருணிக்க முடியாத, நபி பெருமானின் பண்புகளை ஓசைநயம் பொதிந்த சந்தப் பாக்களினாலே திறம்படப் பாடியுள்ளார். இப்பாடல்களில் ஒவ்வொரு அடியிலும் இறுதியில் ஒரே வகையான இரு சீர்கள் இருக்கின்றன. இவை இரண்டும் ஒரு வகையான ஓசையை உடையனவாயினும் இரு வெவ்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன சிற்சில சமயங்களில் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்ட இரு வெவ்வேறு கருத்துக்களை உடையன. முகியித்தீன் ஆண்டவர் பெயரிலும் முகியித்தீன் கவிராயர் என்பவர் ஒரு திருப்புகழ் பாடியிருக்கின்றார்.

பண்ணமைந்த பாடல்களுட் கும்மியும் ஒன்று. கை குவித்துக் கொட்டுதல் கொம்மை எனப்படும். கொம்மை என்பது கிராமிய வழக்கு. கொம்மை என்ற சொல்லிலிருந்தே கும்மி என்ற சொல் வந்ததென்பர். பெண்கள் வட்டமாக நின்று விளையாடும்போது கை குவித்துக் கொட்டிப் பாடியாடுவர். இது கும்மியாடல் எனப்படும். இந்தக் கும்மியாடலுக்கு ஏற்ற முறையில் பாடப்படும் பாட்டே கும்மிப்பாடல். இப்பாடல்கள் தாளம், சந்தம் முதலியவற்றுடன் பாடப்படும். முஸ்லிம் ஞானிகள் ஞானத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு பல கும்மிப் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். இவையேயன்றிப் பெண்கள் பாடும் கும்மிப்பாடல்களும் உள. பெண்கள் தாம் செய்யும் வேலையைக் களைப்புத் தோற்றமற் செய்வதற்காகக் கும்மிப்பாடல்கள் பாடுவர். நெல்லுக் குத்தும் பொழுது இருவர் மாறி மாறிப் படிக்கும் பாடல்களும் அவ்வகையில் அடங்கும். இவற்றுடன் நில்லாது முஸ்லிம் பெரியாரின் வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்டும் கும்மிப்பாடல்கள் பாடினர். சீவியச் சரித்திரக் கும்மி என அவை வழங்கும்.

அவற்றுள் முகியித்தீன் நாவலர் இயற்றிய மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம் சீவிய சரித்திரக் கும்மியும் ஒன்று. கீழ்க் கரையைச் சேர்ந்த செய்யிது லெப்பை ஆலிம் என்பவரே மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம் என்பவர். மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம், தமிழ், பாளி, சங்கதம், இந்துஸ்தானி, பாரசீகம் முதலிய மொழிகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர் அறபு மொழியிலுள்ள பல நூல்களைத் தழுவித் தமிழிற் பல நூல்களை

எழுதியவர். இத்தகைய பெரியாரின் தொண்டினை எடுத்துக் கூறுவதே மேலே குறித்த கும்மிப்பாடல். இலங்கை வேர்விலையைச் சேர்ந்த செய்கு முஸ்தபா வலியுல்லாவின் வாழ்க்கையையும் அரும்பெருஞ் சேவைகளையும் பொருளாகக் கொண்டு காலி நகர் முகம்மது காசீம் புலவர் செய்கு முஸ்தபா வலியுல்லாக் காரண அலங்காரக் கும்மி என்னும் நூலைப் பாடினர்.

குழந்தைகளைத் தொட்டிலிலிட்டு உறங்கச் செய்யத் தாலேலோ என்று முடியும் பாக்களை மக்கள் பாடுவர். இவை தாலாட்டுப் பாடல்கள் என வழங்கும். இத்தகைய பாக்கள் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் அடங்கும். இவை ஒருவகைப் பிரபந்தமாகவும் வழங்கும். தாலாட்டுதற்கு ஏற்றதாய் அமைந்த பல கண்ணிகளைக் கொண்டது இப்பிரபந்தம். பிரபந்தத் தலைவனுடைய அல்லது தலைவியினுடைய சிறந்த செயல்களையும் புகழையும் இப்பிரபந்தம் பாடும். இஸ்லாமியத் தாய்மார் தமது குழந்தைகள் உறங்குவதற்குத் தமிழ்த் தாலாட்டுப் பாட்டுப் பாடுவர். இத்தகைய இஸ்லாமியத் தாலாட்டுப் பாடல்களுள், ஐந்து தாலாட்டுப் பாடல்களைக் கொண்ட பஞ்சரத்தினத் தாலாட்டும் ஒன்று. இதை இயற்றியவர் மேலைப்பாளையத்துக் காளை அசனலிப் புலவர். இந்நூலில் அடங்கியுள்ள தாலாட்டுப் பாடல்கள் உடற் கூறியும் ஞானத் தாலாட்டு, சகானந்தத் தாலாட்டு, மணிமந்திரத் தாலாட்டு, மீறான் தாலாட்டு, பாலகர் தாலாட்டு என்பன.

உடலின் கூறுகளை அறியும் ஞானத்தினைக் கூறுவது உடற் கூறியும் ஞானத் தாலாட்டு. இத்தாலாட்டு இஸ்லாமியரல்லாத சித்தராற் பாடப்பட்ட பாடல்களை ஒத்திருக்கின்றது. பட்டினத்தடிகள் பாடிய உடற்கூற்று வண்ணம் என்ற பாடலுடன் இது ஒற்றுமை உடையது. பாத்திமா நாயகியைப் போற்றிப் புகழ்கின்றது சகானந்தத் தாலாட்டு. அம்மாணைக் கண்ணிகளாலான இத்தாலாட்டு ஒவ்வொரு கண்ணியின் இறுதியிலும் அம்மாணை என்பதற்குப் பதிலாகப் பாத்திமத்தே என்ற சொல்லைக் கொண்டுள்ளது. மணிமந்திரத் தாலாட்டு முகியித்தீன் அப்துல் காதிரு (றலி) பேரிற் பாடப்பட்டது. மீறான் தாலாட்டு சாகுல் ஹமீது ஆண்டகையைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டது. பாலகர் தாலாட்டு என்பது குழந்தைகளைப் போற்றி இயற்றப் பெற்றது. இதிலுள்ள கண்ணிகள் உறங்கி முழி என்ற சொற்றொடரைக் கொண்டு முடிகின்றன. அறபு எழுத்திலும் சில தாலாட்டுப் பாடல்கள் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று செய்கு அப்துல் காதிரு லெப்பை ஆலிம் சாகிபு இயற்றிய மஅரிபத்தின் தாலாட்டு. தென்காசியைச் சேர்ந்த இப்புலவர் செய்த இத்தாலாட்டும் ஞானத்தையே பொருளாகக் கொண்டது. பிள்ளைத் தாலாட்டு என ஒரு தாலாட்டும் உண்டு. அதனை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை.

பாக்கள் மாலைபோற் கோக்கப்பட்டுள்ள நூல் மாலைப் பிரபந்தம் எனப்படும். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மாலை இனத்தைச் சேர்ந்த நூல்கள் பல உள. அவற்றைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதுமொழி மாலை போன்ற நூல்கள் நபிகள்

பெருமானின் புகழைப் பாடுபவை. இறகூல் மாலை போன்றவை இஸ்லாமிய விழாக்களில் ஓதப்படுபவை. சில முஸ்லிம் மக்களின் சமய அறிவை வளர்ப்பதற்கு எழுதப்பட்டவை. இன்னும் சில, முஸ்லிம் மக்கள் கைக்கொள்ள வேண்டிய நன்னெறிகளைப் போதிப்பன. அவர்களின் பொழுதுபோக்குக்காகப் பயன்படுகின்ற நூல்களும் உள. மற்றும் சில, முஸ்லிம் பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுபவை. இழவு வீடு போன்ற இடங்களிற் குழுமி இருப்போர் முன்னிலையிற் படிக்கப்படும் மாலை நூல்களும் உள.

மாலை நூல்களுள் தலை சிறந்தது முதுமொழிமாலை. சீறாப்புராணம் இயற்றிய உமறுப் புலவரே அதனைப் பாடமுன் இதனைப் பாடினார். இதிலுள்ள ஒவ்வொரு பாட்டிலும் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆழ்ந்த கருத்துடன் சொற்களை பொருந்த விளக்கி வைப்பர்.

இழவு வீட்டினை முஸ்லிம்கள் மையத்து வீடு என அழைப்பர். மொளத்தான முஸ்லிம் ஒருவர் அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட பின் அன்றிரவு தொடங்கி மூன்றிரவு வரை அவரது வீட்டில் உற்றார் உறவினர் அயலார் முதலியோர் கூடுவர். இவ்வாறு கூடுதல் துக்கங் கொண்டாடுதல் அல்லது துக்கங் காத்தல் எனப்படும். இவ்வாறு மையத்து வீட்டில் விடியற்காலையரை கூடியிருப்போர் பொழுதை வீணாகக் கழிக்காதிருக்கும் பொருட்டுச் சமய போதனைகள் நடைபெறும் நன்னெறி புகட்டப்படும் முஸ்லிம் பெரியாரின் சீரிய வாழ்க்கை வரலாறுகள் எடுத்துக் காட்டப்படும் சீறாப்புராணம் முதலிய நூல்களும் படிக்கப்படும் புராண உரையும் கூறப்படும்.

இவ்விழவு வீடுகளில் மாலை நூல்களைப் படிப்பதும் உண்டு. அம்மாலை நூல்களுட் பெரும்பாலும் படிக்கப்பட்டுப் பயின்றுவருவது ஓசியத்து மாலை என்பதே. இறக்குந் தறுவாயிலிருக்கும் ஒருவன் தனது உறவினர் முதலியோருக்குக் கடைசியாகக் கூறுவதே ஓசியத்து எனப்படும். தான் இறந்த பின் தனது பொருட்களை எவ்வாறு பிரித்துக் கொடுத்தல் வேண்டும், பிள்ளைகள் எவ்வாறு நடத்தல் வேண்டும் என்பவற்றைக் கூறுதல் ஓசியத்துச் சொல்லல் எனப்படும். அறபு எழுத்திலுள்ள இந்த ஓசியத்து மாலையை இயற்றியவர் யார் எனத் தெரியாது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) தமது மகள் பாத்திமா நாயகியிடம் கூறிய ஓசியத்துக்களே இதில் அடங்கியுள்ளன. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) இறப்பதற்கு முன் அவர்களின் மகள் கட்டிலின் தலைமாட்டில் இருந்து கேள்வி கேட்க, அவற்றிற்கு அவர்கள் அளித்த மறுமொழிகளை இம்மாலை கூறுகின்றது.

பக்கீர் மதாறுப்புலவராற் பாடப்பட்டது இராஜமணிமாலை. இவர் இயற்றிய இன்னொரு நூல் முகியித்தீன் மாலை. பக்தாதைச் சேர்ந்த ஜெயிலானியிற் பிறந்த முகியித்தீன் ஆண்டவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இஸ்லாத்தைப் பரப்பி அதனை

நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவர அவர் செய்த அரும்பெருஞ் செயல்களையும் இந்நூல் கூறுகின்றது.

இசைத்தமிழில் அடங்கும் இன்னொரு நூல்வகை ஏசல். ஏசல் என்பது ஒருவரை ஒருவர் ஏசிக்கூறும் பாட்டாகும். எட்டிசுடி ஏசல், வள்ளி தெய்வயானை ஏசல் போன்ற ஏசற் பாட்டுக்கள் காதலையே பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், இஸ்லாமியரின் தமிழ் ஏசற் பாட்டுக்கள் காதலைப் பற்றியனவல்ல; இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. காயற்பட்டணத்து நெய்னா லெப்பை ஆலிம் சாகிபுவின் மகன் அகமுது லெப்பை ஆலிம் சாகிபு என்பவர், தாய்மகளேசல் ஒன்றை இயற்றியுள்ளார். தாய்க்கும் மகளுக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்தை இவ்வேசல் கூறுகின்றது. முகியித்தீன் கவிராயரின் பேரர் சாகுல் ஹமீது புலவர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) பேரில் ஏசற் கண்ணிகள் இயற்றியுள்ளார். இவ்வேசற் பாட்டில் இரண்டு பெண்களுக்கிடையே பேச்சு நடைபெறுகின்றது. அவர்கள் இருவரும் நபிகள் நாயகத்தின் (ஸல்) சிறந்த குணங்களைப் புகழ்கின்றனர். இவ்வாசிரியர் முகியித்தீன் ஆண்டவர் பேரில் தாய் மகள் ஏசல் என்று இன்னுமோர் ஏசற்பாட்டை இயற்றியுள்ளார். முகியித்தீன் ஆண்டவரின் சிறந்த குணமும் புகழும் இந்நூலிற் போற்றப்படுகின்றன.

இசைத் தமிழில் அடங்கும் இன்னொரு பாவினம் சிந்து. சிந்துப் பாடல்களைக் கொண்ட பல நூல்கள் முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று தொண்டி நகரத்துச் சீனிக்காதிரு முகியித்தீன் பாடிய நவந்தரத்நாலங்காரச் சிந்தாகும். இந்நூல் பாசிப்பட்டணத்தில் அடங்கியிருக்கும் நயினா முகம்மது வலியுல்லாவைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது. நாசூர் வித்துவான் குலாம் காதிரு நாவலர் உட்படப் பலர் பாடிய சாற்று கவிகளை உடையது. இந்நூலிற் பல மெட்டுக்களிற் பாடக்கூடிய பாடல்கள் உள. அவற்றுள் ஒரு மெட்டு ஒட்டநாடக மெட்டு. ஓரிஸ்ஸாவிலிருந்து தெலுங்கு நாடு வந்து வாழும் ஒட்டர் அல்லது வொட்டர், கள் முதலியன குடித்து மகிழ்வுற்றுப் பாடும்பொழுது பாடும் மெட்டில் ஒட்ட நாடகப் பாக்கள் பாடப்படல் வேண்டும். நொண்டிச் சிந்தும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. நொண்டிச் சிந்து நொண்டி நாடகத்தில் இடம்பெறும். படையிலுள்ள குதிரையொன்றைக் கள்வன் ஒருவன் திருட முயலும் போது, அவன் கால் தறியுண்டு, பின் நல்வழி பெறுவதைச் சிந்துச் செய்யுளாற் புனைந்து கூறுவதே நொண்டி நாடகம்.

நவந்தரத்நாலங்காரத்திலுள்ள நொண்டிச் சிந்து பாசிப்பட்டணத்து அவுலியாவின் செயல்களைக் கூறுகின்றது. சிங்காரக் கும்மி, கண்ணி, கும்மி, சோபனப் பதம், ஆனந்தக் களிப்பு முதலியனவும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. பல விருத்தங்களும் இந்நூலில் உண்டு. இசையுடன் பாடப்பட்டுக் கேட்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் ஓசை நயம் பொருந்திய பாக்களைக் கொண்ட இன்னொரு நூல் பூவடிச்சிந்து, மேலைப் பாளையத்துக் காளை ஹசனலிப்புலவர் பாடிய இந்நூலில் நபிபெருமான் பேரிற் பாடிய

பூவடிச் சிந்தும், முகியித்தீன் ஆண்டவர் பேரிற் பாடிய பூவடிச் சிந்தும், மீறான் சாகிபு ஆண்டவர் பேரிற் பாடிய பூவடிச் சிந்தும் உள. இப்பெரியார்கள் உலகிற்கு ஆற்றிய தொண்டு இச்சிந்துகளுக்குப் பொருளாய் அமைந்துள்ளன. இவர் தமது குருவாகிய செய்கு செய்யிது முகம்மது வலியுல்லா பேரிலும் சிந்து பாடியுள்ளார். இந்து சமயத்தவரிடையே வழங்கிய காவடிச் சிந்தைப் படித்து, முஸ்லிம் மக்களுக்கென அத்தகைய சிந்து நூல் பாட வேண்டுமெனக் கொண்டே பூவடிச் சிந்து பாடினர். பூவடிச் சிந்திலுள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் வெவ்வேறான மெட்டைக் கொண்டது. இம்மெட்டுக்கள் காவடிச் சிந்திலுள்ள மெட்டுக்களைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு பாட்டுக்குரிய மெட்டைக் காவடிச் சிந்திலுள்ள சிந்துக்களின் முதலடியை எடுத்தாண்டு காட்டி, அம்மெட்டிலேயே பாட வேண்டுமென ஆசிரியரே குறிப்பிட்டுள்ளார். மகாவித்துவானும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவருள் ஒருவருமாகிய கா.ப. செய்குத்தம்பிப் பாவலர் இதற்குச் சாற்றுகவி அளித்துள்ளார். வரகவி சுப்பிரமணிய பாரதியும் பூவடிச் சிந்தைப் புகழ்ந்து பாடிய வெண்பா ஒன்று உண்டு.

(கலையும் பண்பும், கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 136 – 151: 1961)

இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு - II

- பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் -

சைவரும் வைணவரும் தமிழிற் பாடிய பிரபந்த வகைகள் பாடுவதோடு இஸ்லாமியர் நிற்கவில்லை பல புதிய பிரபந்த வகைகளையும் தமிழிற் புகுத்தித் தமிழ் அன்னையைப் பொலிவுடன் வாழச் செய்தனர். இத்தகைய புதிய பிரபந்த வகைகளுட் குறிப்பிடத்தக்கவை படைப்போர், முனாஜாத், கிஸ்ஸா, மஸ்'அலா, நாமா என்பவை. இப்பிரபந்தங்கள் முஸ்லிம் அல்லாத தமிழ்ப் புலவராற் பாடப்படவில்லை.

படைப்போர் போரைப் பற்றிய பிரபந்தம். இவ்வினப் பிரபந்த நூல்களுள் தலைசிறந்தது இறவுசுல்கூல் படைப்போர். சல்கா என்னும் பெண்மணி, முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களுடைய இயற்கை ஆற்றலை அறிந்து, ஈமான் கொண்டு, இஸ்லாத்தைத் தழுவிய வரலாற்றை இந்நூலிற் குஞ்சுமுக லெப்பை ஹாஜி ஆலிம் புலவர் எடுத்துக் கூறுகின்றார். ஐந்து படைப்போர் என்பது இன்னொரு படைப்போர் நூல். இஸ்லாமியருக்கும் இஸ்லாமியரல்லாதோருக்குமிடையே நடைபெற்ற ஐந்து போர்களை இந்நூல் கூறுகிறது. இபுனியன் படைப்போர், உச்சிப்படைப்போர், வடோச்சிப் படைப்போர், தாகிப் படைப்போர், இந்திராயன் படைப்போர் என்பன இவ்வைந்து படைப்போரும்.

பூவாறு என்னும் நகரில் வாழ்ந்த செய்யிது முகம்மது என்பவரின் மகன் குஞ்சுமுக லெப்பை ஹாஜி ஆலிம் புலவராற் பாடப்பட்ட இறவுசுல்கூல் படைப்போர் காப்பிய இலக்கணங்கள் பல அமையப் பாடப்பட்டது. மற்றைய காப்பியங்களிற் போல இப்படைப்போரிலும் நாட்டுப்படலம், நகர்ப்படலம் முதலிய படலங்கள் அமைந்துள்ளன. இந்நூல் சல்காப் படைப்போர் எனவும் வழங்கும். முஸ்லிம் மக்களுக்கும் முஸ்லிம் அல்லாதோருக்குமிடையே நடந்த போரில் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களுக்கு இறவுசுல்கூல் தலைமை தாங்கினான். முஸ்லிம்கள் சார்பாக அலி (றலி) கன்னி சல்கா முதலியோர் படைத் தலைவராகப் போர் செய்தனர். இதனையே இந்நூல் கூறுகின்றது. ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய ஐந்து போர்களைப் பற்றிக் கூறுவது ஐந்து படைப்போர். ஐந்து போரிலும் முஸ்லிம் அல்லாதோருக்குத் தலைமை தாங்கிய இபுனியன், உச்சி, தாகி, வடோச்சி, இந்திராயன் என்பவர்களின் பெயர்களே, இப்படைப்போர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. பூவை மாநகரைச் சேர்ந்த அசன் அலிப்புலவர் இவற்றைப் பாடினர். இப்படைப்போர்கள் அம்மானைக் கண்ணிகளாற் பாடப்பட்டுள்ளன. ஐந்தாவது படைப்போராகிய இந்திராயன் படைப்போரில் முஸ்லிம் அல்லாத ஒருவரை இஸ்லாத்தைப் பற்றிக் கேட்கக் கூடிய கேள்விகளை இந்திராயன் மூலமாகவும் அவற்றிற்கு ஒரு முஸ்லிம் இறுக்கக் கூடிய பதிலை அலி (றலி) வாயிலாகவும் அசன் அலிப்புலவர் கூறுகின்றார்.

முனாஜாத்து என்பது அறபு மொழியில் இரகசியம் பேசுதல் எனப் பொருள்படும். வழிபாட்டுப் பிரார்த்தனை என்பதின்மீதும் இது குறிக்கும். அல்லாஹ்வை இரந்து பாடுதலையும் முனாஜாத்து என்பர். பிற்கால வழக்கில் அல்லாஹ்வின்மீதிலும் அவனது திருவருளைப் பெற்ற மகான் ஒருவரிடத்திலும் மன்றாடி வேண்டி நின்றற் பொருளிற் பாடப்படும் எண் வரையறுக்கப்படாத செய்யுளாக வழங்கியது. இத்தகைய முனாஜாத்துப் பாடல்கள் பலவற்றை இஸ்லாமியப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்கும் நூல்களுள் மிகப்பல, முனாஜாத்து நூல்களே. இவை பொதுமக்கள் எளிதில் விளங்கக் கூடிய வகையில் அமைந்துள்ளன. வெவ்வேறு பிரபந்தங்கள் பாடிய புலவர்களும் முனாஜாத்துப் பாடல்களையும் தமது நூலிற் சேர்த்துள்ளனர்.

மேலைப் பாளையத்தைச் சேர்ந்த மீரான் சாகிபுப் புலவரின் மகன் சாகுல் ஹமீதுப் புலவர் பாடிய ஆனந்த சாஹித்தியம் என்னும் நூலிற் பல முனாஜாத்துப் பாக்கள் உள. அவற்றுள் ஒன்று றகுமான் பேரில் முனாஜாத்து. றகுமான் என்ற சொல் அல்லாஹ்வையே குறிக்கும். இம்முனாஜாத்திற் புலவர் முதலில் அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்து தம் குறைகளைக் கூறி இரக்கின்றார். முதல் இருபத்தொன்பது பாடலும் அறபு அரிச்சுவடியிலுள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தையும் முறையே ஒவ்வொரு பாடலிலும் முதல் எழுத்தாய்க் கொண்டுள்ளன. இந்நூலிலுள்ள அடுத்த முனாஜாத்துப் பாடல்களாக நபி நாயகத்தின் (ஸல்) பேரில் முனாஜாத்துப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சீறாப்புராணத்திற் படலங்கள் அமையப்பெற்ற முறையில் இப்பாடல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆற்றங்கரை நாச்சியார் தோத்திர முனாஜாத்து, செய்குதுமான் லெப்பை சாகிபு பேரில் முனாஜாத்து, உதுமான் முகியித்தீன் ஆலிம் பேரில் முனாஜாத்து முதலியனவும் ஆனந்த சாஹித்தியத்தில் அடங்கியுள்ளன.

நபிகள் நாயகம் முகம்மது (ஸல்) அவர்களுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த நபிமார் இருவர் கிலுறு நபி (அலை) அவர்களும், இல்யாசு நபி (அலை) அவர்களும். இவ்விருவரையும் ஹயாத்து நபி என அழைப்பர். இவர்கள் பேரிற் கிலுறில்யாசு நபிபேரில் முனாஜாத்துப் பாடப்பட்டது. இது, மீரான் சாகிபுப் புலவரின் மகன் சாகுல் கமீதுப் புலவர் பாடிய சங்கீத சிந்தாமணி என்ற நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. மற்றைய முனாஜாத்துக்களில் முனாஜாத்தில் பாடப்பட்ட பெரியார் ஏதாவதொரு சொற்றொடரால் ஒவ்வொரு செய்யுளின் இறுதியிலும் குறிப்பிடப்படுவர். பாடப்பட்ட பெரியாருடன் உரையாடுவதுபோல அவை அமைந்திருக்கும். இம்முனாஜாத்து அப்படி அமையவில்லை. காஜாமுகினுத்தீன் அவர்கள் பேரில் முனாஜாத்தும் சங்கீத சிந்தாமணியில் இடம்பெற்றுள்ளது.

செய்யிது முகியித்தீன் கவிராஜர் பாடிய நவநீத புஞ்சம் என்னும் நூலிற் பல முனாஜாத்துப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் முனாஜாத்துப் பதிகங்களாகவே அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் முதலாவது றகுமான் பேரில் முனாஜாத்துப் பதிகம். இதில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் இரட்டை ஆசிரிய விருத்தமாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

றகுலுல்லாஹ் பேரில் முனாஜாத்து, முகியித்தீனாண்டகையவர்கள் பேரிற் பாடப்பட்ட முனாஜாத்து, நாகூர் மீறான் சாஹிபாண்டகையவர்கள் பேரில் முனாஜாத்துப் போன்றவையும் நவநீத புஞ்சத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கீழ்க்கரையைச் சேர்ந்த செ.மு. செய்யிது முகம்மது ஆலிம் புலவரும் பல முனாஜாத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வித்துவானாக விளங்கியவர். இவர் பாடிய பன்னிரு முனாஜாத்துக்கள் முனாஜாத்து மாலிகை என வழங்கும். மாலிகை என்றால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை என்பது பொருள். இப்பாக்கள் யாவும் சமய அறிவு புகட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக, முகம்மது முஸ்தபா றகுல் (சல்) அவர்களின் பேரில் பாடப்பட்ட முனாஜாத்தில் நபிகள் பெருமானின் பொறுமைக் குணம் பெரிதும் போற்றப்படுகின்றது.

அறபு மொழியிலிருந்து தமிழிற் புகுத்தப்பட்ட அடுத்த பிரபந்தம் கிஸ்ஸா. அறபு மொழியில் இச்சொல் 'கதை சொல்லுதல்' என்னும் பொருள்படும். ஓய்வு நேரத்தைக் கதை அல்லது கிஸ்ஸா சொல்லிக் கழிப்பது அறபு நாட்டு இஸ்லாமியரின் வழக்கமாகும். இத்தகைய கதைகள் பெரும்பாலும் சமயத் தொடர்புடையனவாய் இருந்தன கேட்பதற்கு ஏற்ற முறையில் நகைச்சுவை பொதிந்திருந்தன. எனவே, பொதுமக்களும் இவற்றை விரும்பிக் கேட்டனர் பாதுகாத்தும் வந்தனர். இக்கிஸ்ஸாக்கள் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்த இஸ்லாமியரிடையேயும் பரவி, அவர்கள் உள்ளத்தையும் கவர்ந்தன. இதன் பயனாகக் கிஸ்ஸாப் பிரபந்தம் தமிழ் மொழியிலும் கையாளப்பட்டது. பல நூல்கள் இவ்வகையில் ஆக்கப்பட்டன. யூசுபுநபி கிஸ்ஸா, சைத்தூன் கிஸ்ஸா என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

யூசுபு நபி கிஸ்ஸா வழக்கிற் பெரிதும் பயிலப்பட்டு வருகின்றது. பல் கலைகளில் வல்லுனராகிய மதாறு சாகிபுப் புலவர் இதனை இயற்றினார். முதலாம் நபியாகிய ஆதம் நபி (அலை) அவர்களின் வழித்தோன்றலாகப் பிறந்த யாகூபு நபி (அலை) அவர்களின் பிள்ளைகளுள் ஒருவராகிய யூசுபு நபி அவர்களின் வரலாறு பற்றிய கதையே இந்நூல். இந்நூல் எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. வாலையாவா சாகிபு அவர்களின் மகனாகிய அப்துல் காதர் சாகிபு இயற்றிய நூலே சைத்தூக் கிஸ்ஸா. இதில் சைத்தூன் என்னும் பெண்ணுக்கும் முகம்மது ஹனிபா என்பவருக்கும் நடந்த போர் கூறப்படுகின்றது. நபிகள் நாயகம் முகம்மது றகுல் (சல்) அவர்களுக்குப் பின் நான்காவது கலீபாவாக ஆண்ட அலி (றலி) அவர்களின் மகனே முஹம்மது ஹனிபா. பாரசீக மொழியிலும் உறுது மொழியிலும் உள்ள கிஸ்ஸாக் கதையைத் 'தமிழில் வெள்ளை மொழியாகவும் கொஞ்சம் வசனமாகவும் கொஞ்சம் கவியாகவும் அனைவரும் வாசித்து இன்புற அருளியது, என நூலாசிரியரே குறிப்பிடுவர்.

மஸ்'அலா என்ற அறபுச் சொல் கேள்வி என்ற பொருள் கொண்டது. அறபு மொழியிலுள்ள இப்பிரபந்தம் கேள்விகளும் மறுமொழிகளும் கொண்டதாயிருக்கும்.

இக்கேள்விகளும் மறுமொழிகளும் இஸ்லாமியச் சமயத் தொடர்புடையனவாகவே பெரும்பாலும் இருக்கும். மஸ்'அலாவிலுள்ள பொருளை நன்கு கற்றவர் சமயத் தொடர்பான எந்தவிதக் கேள்விக்கும் விடை மஸ்'அலாப் பிரபந்தங்கள் பல தமிழில் இயற்றப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று நூறு மஸ்'அலா. நூறு கேள்விகளை உடைய இந்நூலிற் பல புலவர்களாற் பாடப்பட்டவை ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பகுவீறு என்னும் அரசனின் மகள் மேஹர்பான் கேட்கும் கேள்விகளும் அவற்றிற்கு அப்பாசு என்பவன் கூறும் பதில்களும் இதில் அடங்கியுள்ளன. இவை இஸ்லாம் மதத்தைப் பற்றிப் பொதுமக்கள் எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடியனவாய் அமைந்துள்ளன. அதிசய புராணம் என வழங்கும் ஆயிரமஸ்'அலா இன்னொரு மஸ்'அலா நூல். வெள்ளாட்டி மஸ்'அலாவும் இவ்வகைப் பிரபந்தங்களில் ஒன்று.

மேலே கூறப்பட்ட முனாஜாத்து, கிஸ்ஸா, மஸ்'அலா ஆகியன அறபுப் பெயர் பெற்ற பிரபந்த வகைகள். நாமா என்பது பாரசீகப் பெயருடன் வழங்கும் பிரபந்தம். நாமே என்று பாரசீகத்தில் வழங்கும் சொல் தமிழில் நாமா என மருவி வழங்குகின்றது. கதை, பொத்தகம், வரலாறு என்பன இச்சொல்லின் பொருள்கள். தமிழிற் பல நாமா நூல்கள் உள. அவற்றுள் ம.:றாஜு நாமா நபிகள் நாயகம் (சல்) அவர்கள் மி.:றாஜுக்கேகிய வரலாற்றினைக் கூறுகின்றது. இதனை இயற்றியவர் மதாறு சாஹிபுப் புலவர். நூர் நாமா என்னும் நூலை இயற்றியவர் காயற்பட்டணத்தைச் சேர்ந்த செய்யிது அஹமது மரைக்காயர்ப் புலவர். அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தமாகிய தொங்கல் யாப்பில் இந்நாமா இயற்றப்பட்டது. முழு உலகமும் படைக்கப்பட்ட முறையை இந்நூல் கூறுகின்றது. நூர் என்பது ஒளி அல்லது வெளிச்சம் எனப்படும். ஒளியினால் உலகம் படைக்கப்பட்டதென இந்நூல் கூறுகின்றது.

ஞானப்பாக்கள் பாடுபவரை இஸ்லாம் சூபியாக்கள் என அழைக்கின்றது. நபிகள் பெருமானின் உயரிய போதனைகளின் உண்மைக் கருத்துக்களை அறிந்தவர் சூபியாக்கள் எனப்படுவர். இத்தகைய சூபியர் - ஞானிகள் - தமிழ் நாட்டிலும் பலர் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் தமிழிற் பக்தி ததும்பும் பாக்களைப் பாடிச் சென்றனர். இனிமை, சொற்சுவை, பொருட்சுவை செறிந்தனவாக அமைந்துள்ளன அப்பாக்கள். அவற்றிற்கும் இந்துமதச் சித்தரின் பாடல்களுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமையைக் காணலாம். பத்தி மேலீட்டினாற் பாடப்பட்ட இந்த ஞானப்பாக்கள் முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெரும்பகுதியாக அமைந்துள்ளன. தமிழ் இஸ்லாமிய ஞானியருள் தலைசிறந்தவர் மூவர். அவருள் குணங்குடியைச் சேர்ந்த சுல்தான் அப்துல் காதிரு லெப்பை ஆலிம் என்ற பெயரையுடைய மஸ்தான் சாகிபு முதன்மையானவர். மஸ்தான் சாகிபு பாடல்கள் தாயுமானவரின் பாடல்களைப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன. இருவரும் ஒரே நிலையிலிருந்து தமது பாடல்களைப் பாடியிருக்கலாம்.

இவர் பதினேழு வயதிலேயே கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினார். பின்னர் கீழ்க்கரைச் செய்கு அப்துல் காதர் லெப்பை ஆலிம் அவர்களிடம் தவத்தின் இலட்சணத்தையும் தாபதர் இலட்சணத்தையும் படித்துத் தேர்ச்சி பெற்றார். இதன் பயனாக ஹிஜ்ரத் ஆயிரத்திருநூற்றிருபத்தெட்டாவது ஆண்டில் உலக ஆசைகளைத் துறந்தார். உறவினால் உண்டான பற்றுக்களை நீக்கினார். யோகியின் வாழ்க்கையை நடத்தினார். இவ்வாறு யோகாப்பியாசங்களில் ஈடுபட்டுக் குணங்குடிமஸ்தான் என்ற குறிப்பை வெளிப்படுத்தினார். பலருக்குக் குருவாகவும் அமைந்தார். முகியித்தீன் ஆண்டவரைக் குருவாகக் கொண்டார். நாற்பத்தேழு வயதை எய்தியபொழுது பாக்கள் பாடத் தொடங்கினார். இப்பாக்களையே மஸ்தான் சாகிபு பாடல் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ளது.

மஸ்தான் சாகிபுப் பாடல்களை முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முகியித்தீன் சதகம், அகத்தீசன் சதகம், கண்ணிப்பாடல்கள் என்பன அப்பிரிவுகள். ஒவ்வொரு பாடலிலும் பல தத்துவார்த்தங்கள் பொதிந்துள்ளன. மஸ்தான் சாகிபு தாம் வாழ்ந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப இஸ்லாமிய மதக்கோட்பாடுகளுட் சிலவற்றைத் திருத்தியும் பிற சமயக் கோட்பாடுகளை ஒன்று சேர்த்தும் தமது பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்.

அடுத்ததாகக் காலங்குடி மச்சரேகைச் சித்தன் என்ற பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படும் செய்யிது அப்துல் வாரிது ஆலிம் மவ்லானா ஐதரூஸ் என்பவரின் பத்தி ததும்பும் பாக்கள் உள்ளத்தினை உருக்கும் தன்மையன. தென்காசியிலே பிறந்து தற்கலையிலே மறைந்த தற்கலை பீர்முகம்மது சாகிபு என்பவரும் பல பாமாலைகள் பாடித் தமிழ்நாட்டு இஸ்லாமியரிடையே சமயப் பற்றை உண்டாக்க முயற்சித்தார். இவரின் பாமாலைகள் ஞானப்பாடல்கள் என வழங்கும். அவையாவன ஞானமணிமாலை, ஞானக்குறம், ஞானரத்தினக் குறவஞ்சி, ஞானசர நூல், ஞானப்பால், ஞானப்பூட்டு, ஞானநடனம் முதலியன.

மேலும், அப்துல் கனிசாகிபுவின் ஞானாந்தரத்தினமும், செய்யிது முகம்மது காதரின் ஞானப்பிரசன்னாகரத்தினமும் வாலைமஸ்தான் சாகிபுவின் ஞான வாக்கியமும், செய்கு முகம்மது அப்துல்லா சாகிபுவின் மெஞ்ஞான மனதலங்காரப் புகழ்ச்சியும் செய்யிது அலிவாலை குருமஸ்தானின் ஞான ஒப்பாரியும் இலங்கை வேர்விலையைச் சேர்ந்த செய்கு முஸ்தபாவின் மெய்ஞானத்தூதும் தமிழ்நாட்டு இஸ்லாமிய ஞானியர் பாடலில் அடங்கும். இந்துசமயச் சித்தரின் பாடல்களையே பெரும்பாலும் கொண்ட சித்தர் ஞானக்கோவை முதலிய நூல்களிலும் இத்தமிழ் நாட்டு இஸ்லாமிய ஞானியரின் பாடல்களைக் காணலாம்.

ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தனது வாழ்க்கையை எவ்வாறு நடத்த வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் ஒழுக்க நூல்களும் தமிழில் எழுந்தன. இத்தகைய நூல்களிற்

பெரும்பாலான மாலை நூல்கள். அவற்றுள் தலைசிறந்து விளங்குவது அதபுமாலை என்னும் நூல். அதபு என்னும் அறபுச் சொல் ஒழுக்கம் எனப் பொருள்படும். எனவே, ஒழுக்கத்தைக் கூறும் மாலை அதபு மாலை எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூலை இயற்றியவர் காயற்பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவரும் காமில் வலி என்ற அறபுச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவருமாகிய சாமுநனா லெப்பை ஆலிம் என்பவர். இந்நூலில் இஸ்லாமியக் குறிக்கோள்கள் பல எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. கலிமாவின் வரிசை, ஈமான் கொள்ளும் இயல்பு தொழுகையின் இன்றியமையாமை, தொழுகையை விட்டோர் அடையும் துன்பம், சகாத்து என்ற கொடையின் சிறப்பு, நோன்பின் இன்றியமையாமை, நோன்பை விட்டோர் படும் துயர், பெண்கள் முஸ்லிம் பெரியாரின் கல்லறைக்குப் போகும் ஊழல், வீட்டு விலங்குகளை நடத்தும் முறைகள் முதலியன விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இஸ்லாமிய ஒழுக்க முறைகளை வகுத்துரைக்கும் இன்னொரு தமிழ் நூல் அகந்தெளியுமாலை. இஃது இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளையும் ஒழுக்கமுறைகளையும் முஸ்லிம்களின் உள்ளந்தெளிவு பெறக் கூறுகின்றது. இந்நூலாசிரியர் குருவித் துறையைச் சேர்ந்த முகம்மது கம்சா லெவ்வை என்பவர். இஸ்லாத்தின் ஐம்பெருங் கடமைகளையும் ஈமானின் (நம்பிக்கையின்) அறுபெருங் கோட்பாடுகளையும் ஆசிரியர் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறுகிறார். மரணத்தை எவராலும் தடுக்க இயலாது, எல்லோரும் மௌத்தாவது இயற்கை, மௌத்து வரும் இடத்தையோ நேரத்தையோ ஒருவராலும் அறியமுடியாது என்பனவற்றை இயம்புவது மரணத்துலக்க மணிமாலை. இதனை ஈழத்துப் பகுறுத்தீன் ஹுசைன் என்பவர் பாடினார். இஸ்லாத்தின் கோட்பாடுகளில் முதன்மையான கலிமா என்னும் மூலமந்திரத்தைக் கூறும் நூல் மணிமுத்து மாலை. மனக் கலக்கத்தைத் தெளிவிப்பதாகிய மங்காதீபம் எனவும் இது வழங்கும். இதனை இயற்றியவர் தென்காசியைச் சேர்ந்த மெய்ஞ்ஞானக்குரு செய்கு முகம்மது அப்துல் காதிரு செய்னுத்தீன் சாஅன்சா ஆலிம் சாகிபு என்பவர். முஸ்லிம் மக்களின் அஞ்ஞான இருளை நீக்கும் பொருட்டுச் செய்கு சுலைமானுல் காதிரிய்யி என்பவர் தங்கப்பாட்டு மாலை என்னும் நூலை இயற்றினர். இது மெய்ஞ்ஞானத் தங்கப்பாட்டு மாலை எனவும் வழங்கும். இம்மாலையில் உள்ள செய்யுட்கள் மும்மூன்று அடிகளாலானவை. இரண்டாமடியின் முற்பகுதியிற் கூறியவற்றையே திருப்பி மூன்றாம் அடியிலும் ஆசிரியர் கூறுவர்.

இஸ்லாமியச் சமயத்தைப் பொதுமக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் நூல்களும் உண்டு. இந்நூல்கள் எழுந்திராவிட்டால் தமிழ் நாட்டு இஸ்லாமியர் இஸ்லாமியச் சமய அறிவு இல்லாது தவிக்க வேண்டி இருந்திருக்கும். இச்சமய நூல்களுள், வேதபுராணத்தைப் பெரிய நூண் வலியுல்லாவும் மஅரிபத்து மாலையைப் பீர் முகம்மது சாகிபுவும் மீசான் மாலையை இலங்கை வேர்விலையைச் சேர்ந்த செய்கு முஸ்தபாவும் இயற்றினர். இஸ்லாமிய அடிப்படைக் கொள்கைகளின் பல்வேறு பகுதிகளையும் வெவ்வேறாக

விவரிக்கும் இன்னொரு நூல் சு' அபுல் ஈமான் என்ற நூலாகும். சு' அபு என்ற அறபுச் சொல் கொப்பு அல்லது கிளை எனப் பொருள்படும். ஈமான் என்பது நம்பிக்கை. எனவே, ஈமானின் கிளைகள், ஈமானின் பிரிவுகள் என்பது இந்நூற் பெயரின் பொருளாகும். அதாவது இந்நூல் இஸ்லாமிய அடிப்படைக் கொள்கையான ஈமான் என்னும் நம்பிக்கையைப் பல துறைகளாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றது. இந்நூலிலுள்ள ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்கள் வெண்பாக்களாகவும் அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்களாகவும் அமைந்துள்ளன. அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம் முஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவராலே தொங்கல் என்ற பெயராலேயே வழங்கப்படும். தமிழ் எழுத்திலும் அறபு எழுத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலின் ஆசிரியர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள மக்கநாடு என்னும் பகுதியில் வாழ்ந்த செய்கு அபுபக்கரின் மகன் ஜெமாலுத்தீன் புலவர் என்பவர். இந்நூலிலுள்ள படலங்கள் கொம்புகள் எனப் பெயரிடப்பட்டு இந்நூல் எழுபத்தேழு கொம்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இஸ்லாமிய ஒழுக்கநெறியினைக் கூறும் தமிழ் இலக்கியங்களுள் ஆசாரக் கோவை தலை சிறந்தது. இஸ்லாமியச் சமய ஆசாரங்களும் ஒழுக்கமுறைகளும் இந்நூலில் மலிந்து கிடக்கின்றன. கீழ்க்கரை அப்துல் மஜீது இந்நூலை இலங்கைக் கல்பிட்டி முகம்மது தம்பி மரைக்காயரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கப் பாடினர். இஸ்லாமிய ஒழுக்க நெறிகளைக் கூறும் இன்னொரு நூல் திருநெறிநீதம். இதனைப் பாடியவர் பீர்முகம்மது சாகிபு.

முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்கும் தமிழ் உரைநடை நூல்களைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முஸ்லிம்களிடையே நடைபெற்ற உரையாடல்களால் எழுந்தவை ஒரு சில. இஸ்லாத்துக்கும் ஏனைய சமயங்களுக்கும் உண்டான தர்க்கத்தின் பயனாகத் தோன்றியவை இன்னுஞ் சில. இலக்கியத்துறையில் வாக்குவாதம் நடைபெற்றதனால் வேறு சில உருவாயின. சில வசன நூல்கள் அறபு மொழியிலிருந்து நேரே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. வேறு சில உறுது மொழியிலிருந்து தமிழில் எழுதப்பட்டன. மற்றுஞ் சில இஸ்லாத்தைப் பற்றி எழுந்த பாரசீக நூல்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டன. இன்னுஞ் சில அறபு எழுத்தில் தமிழில் எழுதப்பட்டன. இவ்வசன நூல்கள் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை விளக்கின. அறபு மொழிப்பயிற்சி இல்லாத பொதுமக்கள் இஸ்லாத்தைப் பற்றி அறிவதற்கு இந்நூல்கள் பெரிதும் பயன்பட்டன. இவற்றுட் சில இஸ்லாத்துப் பிக்குஹ் சட்டங்களை எடுத்துக்காட்டின.

முஸ்லிம் மக்கள் தமக்கிடையே நடத்திய உரையாடலின் பயனாகத் தோன்றிய வசன நூல்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்று, முஸ்லிம் அத்வைத மூல மொழி. இதனை இயற்றியவர் நெல்லிக்குப்பத்தைச் சேர்ந்த முகம்மது அப்து றகுமான் என்பவர். இந்நூலைச் சிலர் போற்றினர் சிலர் கண்டித்தனர். இதனால் உரைநடை வளம்பெற்றது, அறபு மொழியிலுள்ள கலீமத்துல் ஹக்கி என்னும் நூலைத் தழுவிடும், துஹ் பத்துல்

முர்ஸலா என்னும் இன்னொரு நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டும் இந்நூல் எழுதப்பட்டது. இதேபோன்று செய்யது அகமது கபீர் என்பவர் உலூமுத்தீன் என்னும் நூலை இயற்றினார். முஸ்லிம் அரபு அறிஞருள் (ஆலிம்களுள்) ஒரு பகுதியினர் இவ்விரு நூல்களையும் கண்டித்து வேறு பல நூல்களை இயற்றினர்.

பஞ்சவரலாற்று விளக்கம் என்னும் நூலைக் காதிரு கனிப்புலவர் இயற்றினார். பஞ்சா என்ற உறுதுச் சொல்லின் பொருள் கைப்பிடி அல்லது நீட்டிய விரற்கை என்பதே. இஸ்லாமியப் புத்தாண்டின் முதன் மாதமாகிய முஹறத்திற் சியா முஸ்லிம்கள் எடுத்துச் செல்லும் கைக்குறி விருதுவே பஞ்சா எனப்படும். இவ்வாறு பஞ்சாவை எடுத்துச் செல்லும் வழக்கம் எவ்வாறு பரவியதெனக் கூறி, இவ்வழிபாடு இஸ்லாத்துக்கு முற்றிலும் முரணானதென ஆசிரியர் நிலை நாட்டியுள்ளார். இதற்கு ஆதாரமாகப் பல அரபு நூல்களை ஆண்டுள்ளார்.

தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்கள் தமது சமயத்தைப் பரவச்செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டபோது, பிறசமயக் கண்டனத்தில் ஈடுபட்டனர். இதன் பயனாகப் பல வசன நூல்கள் எழுந்தன. அவை பெரும்பாலும் இஸ்லாத்துக்கும் கிறித்தவத்துக்குமிடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்களாலே எழுந்தன. அவை கிறித்தவ சமயத்திலே உள்ள திரியேகத்துவக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிகழ்ந்தன. பிதா புத்திர ஆவிகளாகிய முத்திறக் கடவுள் தன்மையை மறுத்து எழுதப்பட்டதே கிறித்து மதத் திரியேகத்துவ மறுப்பு என்னும் நூல். இதன் ஆசிரியராகிய இராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்த முகம்மது சம்சுத்தீன் இந்நூலிலே திரியேகத்துவக் கொள்கையை மறுப்பதற்குரிய காரணங்களுக்குச் சான்றுகள் காட்டியுள்ளார். சமயத் தர்க்கத்தினால் எழுந்த இன்னொரு நூல் திரியேகத்துவ நிவாரணம். முஹையுத்தீன் சரீபுசாகிபு, ஷா முகம்மது சியாவுத்தீன் சாகிபு காதிரி ஆகிய இருவர் இந்நூலை இயற்றினர். இஸ்லாத்துக்கும் முகம்மது நபி (சல்) அவர்களுக்கும் எதிராகக் கிறித்தவராற் கேட்கப்பட்ட இருபத்து நான்கு கேள்விகளுக்குரிய பதில்களும் வேறு தமிழ் வசன நூல்களில் வெளிவராத பல அரிய இஸ்லாமியப் போதனைகளும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தகைய வசன நூல்களாலே தமிழ் உரை நடை வளம்பெற்றது.

இலக்கியத் தர்க்கங்களாலும் வசன நூல்கள் எழுந்தன. நபிகள் நாயகம் முகம்மது (சல்) அவர்களின் பிறப்பைப் பற்றிக் கூறும் சீறாப்புராணத்தின் நபியவதாரப் படலத்துக்குக் குலாம் காதிரு நாவலர் உரையெழுதினார். இவர் பாண்டித்துரைத் தேவரால் மதுரையில் நிறுவப்பட்ட நான்காம் சங்கத்தின் தலைமைப் புலவராகத் திகழ்ந்தவர். இவ்வுரையிற் பல பிழைகள் உண்டு எனக் கூறி, இவ்வுரைக்கு மறுப்பாகக் காதிரு அசனா மரைக்காயர் என்பவர் வேறோர் பெயரில் எழுதினார். இதனைக் கண்டித்துக் குலாம் காதிரு நாவலர் சீறா நபியவதாரப் படலம் உரைகடிலக நிராகரணம் என்ற வசன நூலை வெளியிட்டார். இவ்வாறு பல வசன நூல்கள் இலக்கியத் தகராறு காரணமாக எழுந்தன.

அரபு மொழியிற் பொழுதுபோக்கும் கதைகள் பல எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் சில தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய நூல்களில் ஒன்று, முகம்மது அப்துல்லா லெப்பை மொழி பெயர்த்தெழுதிய காளியாருக்கும் கள்ளனுக்கும் நடந்த கிஸ்ஸா என்பது. இஸ்லாமிய ஞானபோதம், மௌலான றுமி சீவியசரித்திரம், சீறா வசனம், பத்துஹுல் மிஸ்று, புதுகுஷ்ஷாம், முகியித்தீன் ஆண்டவர் சரித்திரம், ஹுர்முஜ் கதை முதலிய வசன நூல்களும் இஸ்லாமியப் பெரியாரால் எழுதப்பட்டன.

இஸ்லாமியச் சட்டத்தைக் கூறும் நூல்களும் தமிழில் எழுதப்பட்டன. முஸ்லிம்களின் சட்ட நூல்களைப் பிக்ஹு நூல்கள் என அரபு மொழியில் வழங்குவர். ஒரு முஸ்லிம் பிறந்தது முதல் இறக்கும்வரை பின்பற்றி ஒழுக வேண்டிய முறைகள், ஆட்சி முறை அமைய வேண்டியவகை, அரசியற் சட்டங்களும் சமூகச் சட்டங்களும் இயற்றப்படும் முறை, அன்றாட அலுவல்களை நடத்தும் வகை, தொழுகைக்கு இன்றியமையாத ஒழுங்குகள் முதலியவற்றைக் கூறும் சட்ட நூல்கள் பல தமிழில் வசன நடையில் அமைக்கப்பட்டன. இந்நூல்கள் பலவற்றின் ஆசிரியராக விளங்கியவர் கீழ்க் கரையைச் சேர்ந்த செய்யிது முகம்மது ஆலிம் சாகிபு அவர்கள். மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம் எனவும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். இவர் இயற்றிய நூல்கள் பத்தஹுல் தய்யான், பத்தஹுல் மத்தீன், பத்தஹுஸ்ஸலாம், மஆனி முதலியன.

பைலுல் றகுமான் என்பது இன்னொரு பிக்ஹு நூல். இதன் ஆசிரியர் ஹபீபு முகம்மது ஆலிம் என்பவர். தன்பீஹுஸ்ஸாலிக்கீன் என்பது இன்னொரு சட்ட நூல். இந்நூல்கள் யாவும் அறபு எழுத்திலே எழுதப்பட்டன. தன்பீஹுஸ்ஸாலிக்கீன் என்பது தமிழ் எழுத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ் எழுத்தில் உள்ள இன்னொரு நூல் தறீக்குல் ஜன்னா. விண்ணுலக வழி என்பது இதன் பொருள். படைப்பு முழுமையை இந்நூலிற் செய்யிது அப்துல் வஹாபு ஆலிம் என்பவர் கூறுகிறார். யாழ்ப்பாணத்து மீறான் முகியித்தீன் என்பவர் ஆறுமுக நாவலரின் நடையைப் பின்பற்றிச் சன்மார்க்க இலகுபோத வினாவிடை என்னும் நூலை இயற்றினார்.

இவ்வாறு காப்பியங்கள், பிரபந்தங்கள், சமயப் பாடல்கள், உரைநடைகள் முதலியவற்றை இயற்றி இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழியை வளம்படச் செய்தனர். முஸ்லிம்களே தமது பெரியார்கள் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு எத்தகையதெனத் தெரியாதிருக்கின்றனர். எண்ணிறந்த இஸ்லாமியர் தலைசிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வர். இக்காலத்திலும் பல முஸ்லிம்கள் தமிழ்மொழியைப் பலமுறைகளிற் பேணி வளர்க்கின்றனர். முஸ்லிம்களின் ஆத்மீகக் கலாசார வளர்ச்சிக்கு அடிகோலிக் கொடுப்பது தமிழே!

(கலையும் பண்பும், கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 152 - 166: 1961)

இஸ்லாமியப் பக்திப் பாடல்கள்

- பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் -

தமிழ் மொழியிலே, சைவ வைணவ பக்திப் பாடல்களைப் போன்ற, இஸ்லாமிய பக்திப் பாடல்களும் பலவுண்டு. அநேகமாகப் படிப்பாரும் அனுபவிப்பாரும் குறைந்து கிடந்தபோதிலும் அவை உருக்கமான தன்மையுடையவை.

முஸ்லிம் கவிஞர்கள் தமது சமய அனுபவத்தை அழகு தமிழிலே பொழிந்துள்ளனர். அவை இஸ்லாமிய மதத்தின் இயல்புகளையும் சிறப்புக்களையும் விளக்குவதோடு முஸ்லிம்களல்லாதார் மனதையும் பிணிக்கின்றன.

அவ்வாறான இஸ்லாமிய பக்திப் பாடல்களிலே தலை சிறந்தவை எனக் குறிப்பிடக் கூடியவை மஸ்தான் சாஹிபு பாடல்கள். காலங்குடி மச்சரேகைச் சித்தன் தற்கலைப் பீர்மகம்மது சாஹிபு என்பவர் ஞானப்பால், ஞான மணிமாலை, ஞானக்குறும், ஞானரத்தினக் குறவஞ்சி, ஞானப் பூட்டு, ஞான நடனம் முதலிய இதமான ஞானப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். இப்புலவர்களின் பாடல்கள் சைவ வைணவப் பக்திப் பாடல்களை சிறப்பாகச் சைவப்பக்திப் பாடல்களை - ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். இலக்கியத் தென்றல் என்ற தமது நூலில் 'இஸ்லாமியர் தமிழ்த் தொண்டு' என்ற கட்டுரையிற் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள், "தமிழ்நாட்டிலே இஸ்லாமிய ஞானிகள் பலர் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் தமிழிற் பக்தி ததும்பும் பாடல்களைப் பாடிச் சென்றனர். இனிமை, சொற்சுவை, பொருட்சுவை செறிந்தனவாக உள்ளன இப்பாக்கள். அவற்றிற்கும் இந்துமதச் சித்தரின் பாடல்களுக்குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையைக் காணலாம்" என்று கூறியிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பக்திப் பாடல்களை ஊன்றிப் படிப்போர் இந்து சமயக் கருத்துக்களுக்கும் இவற்றிற்குமிடையே முரண்பாடு குறைவாகவே இருப்பதைக் காணலாம்.

பாரசீக, அரேபிய மரபுப்படி ஆத்மா ஆண்டவனை அடைதலோ, ஆண்டவனோடு கலத்தலோ இல்லை. அவர்களது கொள்கைப்படி ஆத்மா பரிசுத்தமடையுமே யன்றித் தெய்வீக சக்தியுடன் கலவாது. இந்திய, ஈழ முஸ்லிம் புலவர்கள் சைவ வைணவக் கொள்கைகளாற் பாதிக்கப்பட்டு ஆத்மா ஆண்டவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலையினையும் பாடுவாராயினர். தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்களை யொத்த சூபிக் கவிஞர்கள் புல்புல், ரோசாமலர், மதுக்கடை, மதுபோன்ற உருவகக் குறியீடுகளை முறையே தெய்வ கீதம், ஆத்மா, நாம் வாழும் உலகம், தெய்வீக அறிவு போன்றவற்றை உணர்த்தக் கையாள்வரேயன்றி ஆண்டவனின் திருவடிகாண்டல் பற்றியோ, மலரடி பணிதல்

பற்றியோ, இதயத்தாமரை என்றோ கூறார். தமிழ்நாட்டு இஸ்லாமியக் கவிஞர்கள் ‘இரகூல் பாதம்’ என்று குறிப்பிடுவதும், இறைவனைத் “தேனோ மறையதி லுதித்த வானோ” என்றும் “செங்கமல பீடமிசை செங்கீரையாடும் எங்கள் குணங்குடியான்” என்றும் பாராட்டுவதும் சைவ, வைணவப் பக்திப்பாடல்களின் செல்வாக்குக்கு அவர்கள் ஆட்பட்டமையைக் காட்டுவதாகும்.

கருத்துக்களில் மட்டுமல்லாது, செய்யுள் அமைப்பிலும் பக்தியனுபவ வெளியீட்டின் உருக்கமான தன்மையிலும் இசை இந்துமதப் பக்திப் பாடல்களைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. இக்கருத்தையே ஜனாப் ம. முகம்மது உவைஸ் பின்வருமாறு வெளியிடுகின்றார். “முஸ்லிம் புலவரால் எழுதப்பட்ட சில தமிழ் நூல்களில் இந்துசமயக் கருத்துக்கள் புகுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இந்துக்களுக்குரிய சூழலில் முஸ்லிம் புலவர்கள் வாழ்ந்ததினாலேயே இத்தகைய இந்துமத ஆதிக்கம் இஸ்லாமிய தமிழ் நூல்களில் ஏற்பட்டது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இஸ்லாமியக் கொள்கைகளுக்கு முரணான இந்து சமயக் கருத்துக்கள் இந்நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்து சமயக் கொள்கைகள் போலத் திரித்து ஆளப்பட்டும் உள்ளன.”

இங்கு இந்துமத ஆதிக்கத்தைப் பற்றி ஆராய்வதை விடுத்து, சைவ, வைணவ, இஸ்லாமிய பக்திப் பாடல்களை மேலெழுந்தவாரியாக நோக்கினால் அவற்றிடையேயுள்ள ஒற்றுமை புலனாகும். இறைவன்மீது கொண்ட அளவுகடந்த ஈடுபாட்டின் விளைவாகப் பிறக்கும் பக்திப் பெருவெள்ளத்திற்றழைத்த இலக்கியங்கள் ஒரே வகையாகத்தான் உருக்கொண்டு வளர்கின்றன. வேறுபட்ட மதங்களைச் சேர்ந்த புலவர்கள் ஒரே நிலையில் இறைவனைக் கண்டுருகிப் பாடுகின்றனர். அவர்கள் பெற்ற அனுபவமும் பலவிதங்களில் ஒத்துக் காணப்படுகின்றது.

இறைவன் ஏகனே என்பதும் அவனுக்குத் துணையோ இணையோ இல்லை என்பதும் இஸ்லாத்தின் கொள்கை. இதனை இஸ்லாம் மிக வற்புறுத்துகின்றது. இறைவன் ஏகனே என்பதற்குச் சிறிதும் முரணின்றி எல்லா முஸ்லிம்களும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளில் ஒன்று. அல்லாவிற்கு எந்தவிதமான உருவத்தையும் இஸ்லாம் கூறவில்லை. மகாகவி பாரதியாரும்,

“சொல்லாலும் மனத்தாலுந் தொடரொணாத பெருஞ்சோதி”

என்று அல்லாவை வர்ணித்தார். அல்லாவின் தன்மை ‘ஞானப்பாலில்’ மிக நயம்படக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பாலது வெள்ளையெங்கும் பரந்தநம் மிரகூல் பாதம்
நாலது மவுத்துக்கப்பால் நடுவில் நின் றிலங்குஞ்சோதி.”

“வட்டமோ வொளிவோ தேனோ மறையதி லுதித்த வானோ
இட்டமோ ஈமன்றானோ ரிரவுமேல் வெளியுள் ளானோ
திட்டமோ ஆதம்தானோ திருக்குரு தந்தை தானோ
ஒட்டனோ வோடில்லானோ வுரைக்கயா னறிந்தி லேனே.”

இவ்வாறெல்லாம் தற்கலைப் பீர்மகம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா அல்லாவைப் பாடுகின்றார். உருவங்காணமுடியாத அல்லாவின் எங்கும் நிறைந்த தன்மையை அவர் வியந்து வியந்து பாடுகின்றார். சாதாரண மக்கள், மனதை ஒருமுகப்படுத்தி வழிபடுவதற்காகவே உருவங்களைச் சைவ, வைணவ மதங்கள் காட்டியுள்ளனவென்பர். அவ்வாறு கூறுவது பொருந்துமோவென்பது இங்கே ஆராய்ச்சிக்குரியதன்று. சைவ, வைணவ மதங்கள் இறைவனுக்குக் குறிப்பிட்ட வடிவமில்லை என்றும் அவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான் என்றும் கூறுகின்றன.

“சோதியாய்த் தோன்று முருவமே யருவாம்
ஒருவனே சொல்லுதற்கரிய
ஆதியே நடுவே யந்தமே பந்தம்
அறுக்குமா னந்தமாகடலே”

என்ற மாணிக்கவாசகர் பாடலாலும்,

“நிறமுயர் கோலமும் பேரும் உருவும் இவையிவை யென்று
அறமுயல் ஞானச் சமயிகள் பேசினும் அங்கங்கெல்லாம்
உறவுயர் ஞானச் சுடர்விளக்காய் நின்றதன்றி யொன்றும்
பெறமுயன் றாரில்லையால் எம்பிரான் பெருமையையே”

என்ற நம்மாழ்வார் பாடலாலும் அதனை அறியலாம். அல்லாவைப் பற்றிச் சாகிபு ஒலியுல்லா கூறுவதற்கும் சிவனைப் பற்றி மாணிக்கவாசகர் கூறுவதற்கும் திருமாலைப் பற்றி நம்மாழ்வார் கூறுவதற்குமிடையே அதிக வித்தியாசமில்லை. எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருளாயின், அதனை எப்படி ஏத்தி வழிபட்டாலென்ன? மகாகவி பாரதியாரும்,

“எல்லைபிரி வற்றதுவாய் யாதெனுமோர் பற்றிலதாய்
இல்லையுள தென்ற றிஞர் என்றுமய லெய்துவதாய்”

உள்ளது என்று பாடுகிறார்.

இவ்வுலகிலே யாமடையும் துன்பங்களுக் கெல்லாம் மெடுத்துள்ள இப்பிறவியே காரணம் என்பர் சமய ஞானியர்.

“பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்”

என்கிறது மணிமேகலை. துன்பத்தினின்றும் விடுதலை பெற்று விண்ணொளி காண்பதற்கு ‘ஞானப்பால்’ காட்டும்வழி வருமாறு.

“விண்ணொளி காணவேண்டின் மெய்யிறை யருளி னாலே
கண்ணொளி இறுகச் சேர்த்துக் கருத்தொளி நடுவில் நோக்கிப்
பொன்னொளி மேவும்வாலைப் பொருள்ரச மருந்தி மேலாந்
தன்னொளி கண்டுஞானத் தானவ னாக லாமே”.

இவ்விண்ணொளி காண்பதற்கு

“இமையாத கண்ணா லிருளகல நோக்கி
அமையாப் பொறிபுலன்க ளைந்தும் நமையாமல்”

இருக்கும்படி பொய்கையாழ்வாரும்,

“தடுங்கோண் மனத்தை விடுங்கோண் வெகுளியை”

என்று அருணகிரிநாதரும் வழி கூறுகின்றனர். பொய்கையாழ்வாரும், அருணகிரிநாதரும், மகம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லாவும் கூறும் மார்க்கமும் பயனும் அடிப்படையில் ஒத்துக் காணப்படவில்லையா?

தமிழ் நாட்டுச் சித்தர் எனப்படும் முஸ்லிம் ஞானியான குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபுவின் பாடல்களில் இந்து சமயக் கருத்துக்கள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளனவென்று இஸ்லாமிய அறிஞர் கூறுவர். அவரது நிராமய, பராபர, றகுமான், எக்கால, கண்மணிமாலை, மனோன்மணி, நந்தீஸ்வரக் கண்ணிகள் தாயுமானவரின் கண்ணிகளை ஒத்திருக்கின்றன.

“அந்தரத்தி னுள்ளேநின் றாடுதிருக் கூத்தனை
சிந்தை யறிகிலென் செய்வே நிராமயமே.”

என்ற மஸ்தான் சாஹிபு பாடலானது,

“அந்தரத்தே நின்றாடும் ஆனந்தக் கூத்தனுக்கே
சிந்தை திறைகொடுத்துச் சேவிப்ப தென்னாளோ”

என்ற தாயுமானவர் பாடலை யொத்தது.

“எண்ணாத வெண்ணமெல்லா மெண்ணாம லென்றன் மனக்
கண்ணாடிக் குள்ளளித்தாள் கண்ணே பராபரமே”

என்று தாயுமானவர் பாடியது போலவே, மஸ்தான் சாஹிபுவும் பாடியிருக்கிறார்.

“அங்கிங்கெனா தெங்கும் பிரகாசமாய் நின்ற
செங்கமல பீடமிசைச் செங்கீரை யாடும்
எங்கள் குணங்குடியானை....”

என்றும்,

“அங்கிங்கென வொண்ணா வகண்ட பரிபூரணராய்
எங்கும் நிறைந்த விறையே நிராமயமே”

என்றும் மஸ்தான் சாஹிபு பாடியிருப்பது,

“அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
அகிலாண்ட கோடியெல்லாந்.....”

என்று தாயுமானவர் பாடியிருப்பதை ஒத்திருத்தல் கண்கூடு.

“ஈறுமுதலுமற்றே யியங்குகின்ற முச்சுடர்” என்று மஸ்தான் சாஹிபு அல்லாவை
வர்ணிப்பதற்கும், “ஆதியுமந்தமுமில்லா அரும்பெருஞ்சோதி” என்று மாணிக்கவாசகர்
சிவனை வர்ணிப்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு தோன்றவில்லை.

“விண்ணுமுதன் மண்ணாய் விளங்கிநின்ற மெய்ச்சுடரே
கண்ணையென் னின்பக் கடலே நிராமயமே
துன்புறுமென் நெஞ்சத் துயரமெலாந்த தீர்க்கவெனக்
கன்புருவாய் நின்ற வருளே நிராமயமே”

என்று மஸ்தான் சாஹிபு அல்லாவைப் பாடுவது,

“விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே.....

.....
பொய்யாயின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே”

என்று மாணிக்கவாசகர் சிவனைப் பாடுவதை ஒத்திருக்கின்றது.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது, இஸ்லாமியப் பக்திப் பாடல்கள் எவ்வளவுக்குச் சைவ வைணவப் பக்திப் பாடல்களை ஒத்திருக்கின்றன என்பது புலனாகின்றது. அதே வேளையில், ‘தொல்லையில் ஒன்றேயாகித் துறைதொறும் பரந்து’ இறுதியிற் கடலோடு ஒன்றாகிய சரயுந்தியை வர்ணிக்கப் போந்த கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் “பல்பெரும் சமயம் சொல்லும் பொருளும்போற் பரந்ததன்றே” என்று கூறியதும் நினைவுக்கு வருகின்றது. ஒடுங்கிய மனப்பான்மையுடன் சண்டைபோடும் குறுகிய சமயவாதங்களைக் கடந்து நிற்கும் சமயப் பெரியோரின் உருக்கமான பாடல்கள் பக்தியோடு சமாதானத்தையும் வளர்க்கும் தகைமையுடையவை.

(வள்ளுவன் முதல் பாரதிதாசன் வரை, 36 – 42)

இலங்கை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு

- கலாநிதி க. இரகுபரன் -

உலகில் நிலவுகின்ற பல்வேறு சமயங்களையும் சார்ந்த செவ்விலக்கியங்களைக் கொண்ட மொழி என்ற பெருமை தமிழுக்கு உண்டு. அதுபோலவே முஸ்லிம்கள் இல்லாத நாடு என்று எதுவும் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளில் பின்பற்றப்படுகின்ற மதம் என்ற பெருமை இஸ்லாத்துக்கு உண்டு. இத்தகு பெருமைகளையுடைய தமிழ்மொழிக்கும் இஸ்லாமிய மதத்துக்கும் உரிமைபூண்ட ஒரு மக்கட் சமூகத்தின் படைப்புகளாக அமைவனவே இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள்.

இஸ்லாமிய மதத்தின் தாயகம் அராபிய தேசம். அத்தேசத்தவர்களுக்கும் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்துக்குமான தொடர்பின் தொன்மை ஏறக்குறைய தமிழின் மிகத் தொன்மையான இலக்கியங்களின் தொன்மைக்குச் சமதையானது. பெரும்பாலும் வியாபார நிமித்தமான அத்தொடர்பு காரணமாக தமிழகத்தின் கரையோரப் பட்டினங்களில் அராபியர்களின் குடியிருப்புக்கள் நிலைபெற்றமைக்கான சான்றுகளைத் தமிழின் தொன்மையான இலக்கியங்களிற் காணலாம்.⁰¹ அவ்வாறான குடியிருப்புக்களை நிறுவிய அராபியர்கள் தமிழை அறிந்தவர்களானார்கள் அவர்கள் தமிழகத்தாருடன் திருமண உறவுகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள் காலகதியில் தமிழே அவர்களின் தாய்மொழியாயிற்று.

தமிழகத்திற் குடியேறிய அரேபியர்கள் வியாபார நிமித்தமாக, தம் பூர்வீக பூமிக்கு, அடிக்கடி சென்று வருபவர்களாக விளங்கினார்கள். அங்கிருந்து புதியவர்களும் காலத்துக்குக் காலம் தமிழகம் வந்தார்கள். இஸ்லாத்தின் தோற்றத்துக்குப் பின்னர் வந்தவர்களோடு இஸ்லாமும் தமிழகம் வந்தடையலாயிற்று. கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டையடுத்து தமிழ்ச் சூழலில் இஸ்லாம் மார்க்கம் நன்கு பரவியது. இலங்கைக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்குமான தொடர்பும் ஏறக்குறைய அத்தகையதே. அந்தத் தொடர்பு கணிசமான அளவில் தமிழகத்துக்கூடாக நிகழ்ந்தது. அது காரணமாகவோ என்னவோ இலங்கையில் குடியேறிய இஸ்லாமியர்களும் தமிழையே தம் தாய்மொழியாகக் கொண்டார்கள்.

இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த வடக்கு, கிழக்குப் பிராந்தியங்களிலும் மேற்குக் கரையோரத்திலும் மாத்திரமன்றி சிங்களம் மட்டுமே வழங்குகின்ற ஏனைய பகுதிகளிலும் குடியேறிய இஸ்லாமியர்களும் இன்றுவரை தம் தாய்மொழியாகத் தமிழையே கொண்டு விளங்குகிறார்கள் என்பது ஆச்சரியமான ஒரு உண்மையாகும். அண்மைக்காலம் வரையில் சிங்களத்தில் ஒரு சொல்லேனும்

விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவர்களாக அச்சிங்களப் பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்துவந்த இஸ்லாமிய இல்லத்தரசிகள் காணப்பட்டார்கள். இலங்கையின் தற்கால அரசியல் பொருளாதார சூழ்நிலைகளால் அப்பிராந்தியங்களில் வாழும் இஸ்லாமியர் சிலர் தங்கள் பிள்ளைகளைச் சிங்கள மொழிவழியாகக் கற்பிக்க முனைகிறார்கள் என்பதும் உண்மையே. எவ்வாறாயினும் இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் வாழாத பிரதேசங்கள் இல்லை என்பதால் தமிழ் வழங்காத பிரதேசம் என்றும் இலங்கையில் எதுவும் இல்லை என்றாகிறது. அவர்களால் 'தேமதுரத் தமிழோசை' இலங்கை எங்கணும் ஒலிக்கின்றது என்பது முக்கியமான அம்சமாகும்.

தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் வாழும் இஸ்லாமியர்கள் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களாக அமையினும் அவர்களுடைய மத நடைமுறைகள் காரணமாகத் தம்மைத் தனித்தொரு பண்பாட்டுக் குழுவினராகவே கருதிக் கொண்டார்கள் ஏனையோரும் கருதினர். இந்திய அரசியற் பின்புலத்தில் அங்குள்ள தமிழ்பேசும் முஸ்லிம்கள் தமிழராகக் கருதப்பட்டாலும் எல்லா நிலைகளிலும் அவ்வாறு கொள்ளப்படுவதில்லை. இலங்கையில் நிச்சயமாக அவர்கள் தனித்தொரு சமூகத்தினராகவே கொள்ளப்படுகிறார்கள். மொழிவழியாகத் தமிழர் என்ற சமூகக் குழுமத்துள் அவர்களை இணைத்துக்கொள்ளக் கூடிய அரசியல் சமூக, பொருளாதார சூழ்நிலைகள் இலங்கையில் இல்லை. எனினும் இலங்கையின் சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் என்றவகையிலும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் என்றவகையிலும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் அங்குள்ள இஸ்லாமியர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு அத்தியந்தமானதாகவே காணப்படுகிறது. அதனால், வேண்டியபோது 'தமிழ்பேசும் சமூகத்தவர்' என்ற பொது அடையாளத்தினுள் இரு சாராரும் இணைந்து கொள்கிறார்கள் அல்லது தமிழ் அவர்களை இணைத்துக் கொள்கிறது. எத்தகைய அரசியல் நெருக்கடிகள், சமூக நெருக்கடிகள் வந்துபோனாலும் தமிழுணர்வு - இலக்கிய உணர்வு அந்த இரு சமூகத்தையும் மீண்டும் இணைத்து விடுகிறது.

“மதமோ, இலக்கியமோ தமக்கென முற்றிலும் தனியான ஒரு இயங்குதளத்தைக் கொண்டனவன்று. சமூகம் என்னும் மனிதக் குழும முழுமையின் பல்வேறு பரிமாணங்களில் இரண்டே இவை. சமூக வாழ்க்கையே இவை இரண்டுக்கும் அடிப்படை.

‘பண்பாடு’ என்னும் மனித வாழ்க்கைக் கோலத்தின் இரண்டு முகிழ்ப்புக்களே மதமும் இலக்கியமும். பண்பாடு என்னும் வட்டத்துக்குள்ளேயே இவை இயங்கும்.

சமூகவியல், மானிடவியல் துறைகளிற் பண்பாடு என்பது உயர் வழக்குகள், கருத்துக்களாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை.

‘பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மக்க்கூட்டம் தனது சமூக வரலாறு வளர்ச்சியினடியாகத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட பெளதீகப்பொருள்கள், ஆத்மார்த்தக் கருத்துக்கள், மதநடைமுறைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள் ஆகிய யாவற்றினதும் தொகுதியேயாகும். ஒரு கூட்டத்தினரின் பண்பாடு என்பது அக்கூட்டத்தினரின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, உற்பத்திமுறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், கல்வி, விஞ்ஞானம், இலக்கியம், கலைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியனவற்றின் தொகுதியாகும்.’

எனவே பண்பாடு எனும் பெருவட்டத்தினுள் மதம் இலக்கியம் எனுமிரண்டுமே வரும்.”⁰²

இலக்கிய ஈடுபாடு என்பது மனிதனின் அடிப்படை மன எழுச்சிகளுள் ஒன்றே. இலக்கிய வளம் மிக்க பண்பாட்டுக் குழுமத்தின் மத்தியில் வசிக்கும் பிறிதொரு பண்பாட்டுக் குழுமம் தன்னுடைய பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் அதேவகையில் வெளியிட முனைதல் இயல்பே. நெடுங்காலமாக தமிழோடு தொடர்புபட்ட இந்திய மதங்கள் சார்ந்த காப்பியங்களும் பிரபந்தங்களும் பிறவும் தமிழில் வழங்கக்கண்ட இஸ்லாமிய சமூகத்தவர்கள், தமது மதம்சார்ந்தனவாகவும் அத்தகைய இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும் என்று அவாவுதல் இயல்பே. அத்தகைய அவாவினை, காசிம்புலவர் பாடியளித்த திருப்புகழ்ப் பாடலொன்றிற் காணலாம். தமிழிலுள்ள பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களில் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைப் பாட அருள்புரிய வேண்டுகிறார் காசிம் புலவர்.

பாவி தத்தமிழ் பிங்கல வாக்கிய
நூலு ரிச்சொனி கண்டுரை வாய்த்த
பாடி லக்கிய மும்பல சூத்ர நிலையான
பாக முற்செயு ளும்பிற பாட்டு
நாட கப்பொருண் முந்துதொல் காப்பய
பார லக்கண முந்தொகை பார்த்து வழுவாதே
காவி யத்துறை யும்பரி பாட்டு
மேப டித்தணி செந்தொடை யார்த்த
காரி கைப்பொருள் கண்டுத ழீஇச்சொன் மடல்கோவை
காரிகை சொல்பிர பந்தமெய் கீர்த்தி
பாடு தற்கிரு பங்கச சூட்ச
கார ணக்கழ றந்துநல் வாக்கை யருள்வீரே.⁰³

இத்தகைய இலக்கிய உந்துதலால் தமிழ்பேசும் முஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள் தாம் பின்பற்றுகின்ற மதம், பண்பாடு சார்பான இலக்கியங்களை இயற்றத் தொடங்கினார்கள்.

காலகதியில் பெருந்தொகையான இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன. அந்த இலக்கிய முயற்சிகள், வழக்கிலிருந்த இலக்கிய வடிவங்களில் இஸ்லாமியக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவனவாக மாத்திரம் அமையாது, தமிழ் மரபு அதுவரையில் அறிந்திராத மசாலா, கிஸ்ஸா, படைப்போர், நாமா, முனாஜாத்து முதலான நவமான இலக்கிய வடிவங்களை அறிமுகப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்தன. குறித்த ஒரு காலத்தில், தமிழகத்தில் நிலவிய இஸ்லாமியர் தம் அரசியற் செல்வாக்கின் காரணமாகவும் அவர்களது இலக்கிய முயற்சிகள் காரணமாகவும் அரபு, பாரசீகம், உருது என்னும் மொழிகள் வழியாக வந்த புதிய திசைச் சொற்களைத் தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் பெற்றுக்கொண்டது. அவற்றுட் பல உலக வழக்கிலும் இலக்கிய வழக்கிலும் இன்றியமையாதவகையில் நடைமுறைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வனவாக இன்றும் வழங்குகின்றன. இவை யாவும் இவ்விடத்தில் வலியுறுத்திக் கூறப்பட வேண்டிய விடயங்கள்.

இலக்கிய வரலாறு பற்றிய ஆய்வு தமிழிலக்கியங்கள் தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சூழ்நிலையில் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியங்கள் பற்றியும் வரலாறு எழுதும் நிலை உருப்பெற்றது. அந்நிலையில் காலத்தால் முந்திய இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் எது என்ற வினா எழலாயிற்று. ஆனால் அது விடயத்தில் முடிந்தமுடிவுக்கு வரமுடியவில்லை அறிஞர் மத்தியில் கருத்து முரண்பாடு உண்டு.

“எம்.ஆர்.எம். அப்துர்ஹஹீம் என்பவர் பதினெண் சித்தர்களுள் ஒருவரான யாகூப் சித்தரின் (இராமதேவர்) காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு என்றும் அவர் எழுதிய நூல் யாகூபே வைத்திய சிந்தாமணி என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அவர் மக்கா சென்று இஸ்லாத்தைத் தழுவியது முகம்மது நபியின் முன்னிலையில்தானா என்பதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் தெளிவாக இல்லை. மேலும் யாகூப் சித்தர் எழுதிய நூல் மருத்துவத்தைப் பற்றியதாகும். எனவே அவர் எழுதிய அந்த நூலை, முதலில் தோன்றிய முழுமையான இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்று கொள்வதற்கில்லை. பல்சந்தமாலை என்ற நூலே இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தின் முதல் நூல் என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது. மு. அருணாசலம் என்பவர் பல்சந்தமாலை என்ற நூலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், அந்நூல் களவியற் காரிகை உரையின் மேற்கோளுக்காகக் குறிக்கப்படுகிறது என்றும், அந்நூல் ஒரு இஸ்லாமிய மன்னனைப் பற்றியது என்றும், காலம் கி.பி. 1350 என்றும் குறிப்பிடுகிறார். பல்சந்தமாலை என்ற நூல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. எட்டுப் பாடல்கள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன. நூலை எழுதிய புலவரின் பெயரும் தெரியவில்லை. அவர் இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவரா என்பதையும் அறிய முடியவில்லை. இஸ்லாமிய மன்னனைப் பற்றியது என்பதை மட்டும் எட்டுப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. எனவே பல்சந்தமாலையும் முழுமைபெற்ற முதல் இஸ்லாமிய இலக்கியமாகக் கொள்ள வாய்ப்பில்லை. இஸ்லாமியத்

தமிழிலக்கியங்களுள் காலத்தால் முந்தியது ஆலிம் புலவர் இயற்றிய மிகுராசுமாலை என்ற இலக்கியமே என்ற கருத்தும் நிலவி வருகிறது. இக்காரணம் கருதியே இந்நூலை இயற்றிய புலவரை ஆதிப் புலவர் என அழைத்தனர். மிகுராசுமாலை இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவரால் எழுதப்பெற்ற முழுமையான இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்பதில் ஐயமில்லை. மிகுராசுமாலை இயற்றப்பெற்ற ஆண்டு கி.பி. 1589 ஆகும். ஆனால் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களுள் ஒன்றான ஆயிரம் மசாலா என்ற இலக்கியம் மிகுராசுமாலைக்கு முந்தியது என அறிய முடிகிறது. ஆயிரம் மசாலா எழுதப்பெற்ற ஆண்டு கி.பி. 1572 ஆகும். மிகுராசுமாலை இயற்றுவதற்குப் பதினேழு ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஆயிரம் மசாலா இயற்றப்பெற்றது தெளிவாகிறது.”⁰⁴

அச்சவசதியும் ஆவணக் காப்பகம் முதலான ஏற்பாடுகளும் பரவலான கல்வியறிவும் இல்லாத காலகட்டங்களில் தோன்றிய எல்லா நூல்களும் எமது கைக்கு எட்டிவிடும் என்று கொள்வதில் அர்த்தமில்லை. இந்நிலையில் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பே இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் தொடர்ச்சியாகவும் பெருமளவிலும் தோன்றலாயின என்பதிலே மாத்திரம் கருத்தொற்றுமை காணலாம்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர் பாடிய முகியித்தீன் புராணமே முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அது பாடப்பட்டது கி.பி. 1816ஆம் ஆண்டு எனக் கணிப்பிடப்படுகின்றது. அவ்வகையில் பதுறுத்தீன் புலவரின் முகியித்தீன் புராணத்தையொட்டி தோன்றி வளரத் தொடங்கிய ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களை அவற்றின் வகை தொகையை – வரலாற்றடிப்படையிலே நோக்க வேண்டும். அதற்கு முன்பாக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற வரையறையை மேற்கொள்வது அவசியமானது. ஏனெனில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்றால் என்ன என்பது பற்றியும் அறிஞர்களிடையே கருத்தொற்றுமை இல்லை. இஸ்லாமியர்களால் தமிழிற் படைக்கப்பட்டவை யாவும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் ஆகிவிட முடியுமா என்ற கேள்வி உள்ளது.

“இப்பிரிவினாள் முஸ்லிம்களின் மதத்தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்கின்ற இலக்கியங்களையே நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இந்தவகையில், குர்ஆன், ஹதீஸ் கருத்துக்களை விபரிப்பனவும் இறைவன்புகழ் கூறுவனவும் நபிகள் நாயகத்தின் வரலாறு, புகழ் பேசுவனவும் இறைநேசர் புகழ், தத்துவக் கருத்துக்களைக் கூறுவனவும் உள்ளடங்கும்.”⁰⁵

என்று கொள்வது பொருத்தமானதாயினும் இன்னும் விரிந்த பொருளில் இஸ்லாமியர் வாழ்வியலை, அவர்களது மொழியைப் பிரதிபலிக்கின்ற இலக்கியங்களையும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்ற வகைபாட்டினுள் அடக்கக் கூடியவர்களாவோம். அத்தகைய பெருந்தொகையான இலக்கியங்கள் - நவீன இலக்கியங்கள் இஸ்லாமியர்களாற் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியப் படைப்புக்கள் தவிர இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தோடு தொடர்புபட்டனவான சில முயற்சிகளை அவற்றோடு சேர்த்து நோக்குதலும் தவறாகாது. அவ்வகையில் இஸ்லாமிய இலக்கியப் படைப்புகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த இஸ்லாமிய வெகுஜன ஊடகத்துறை, சஞ்சிகைகள், நூற்பதிப்பு முயற்சிகள், வெளியீட்டகங்கள், இஸ்லாமியப் படைப்புக்களையும் அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட பிறவற்றையும் விமர்சன ரீதியில் அணுகிய ஆய்வு முயற்சிகள், இஸ்லாமியர் வரலாற்று வரைபுகள் என்று இன்னோரன்ன பல விடயங்களையும் உள்ளடக்கியதாக, இலங்கையில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய முயற்சிகள் என்ற அடிப்படையில் நோக்குவது பொருத்தமானதாகலாம். ஏனெனில் இவையாவும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தோடு ஏதோ ஒருவகையில் தொடர்புபட்டவையே.

அந்தவகையில் இக்கட்டுரையானது, ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை காவிங்கள், பிரபந்தங்கள், நாட்டாரிலக்கியங்கள், நவீன இலக்கியங்கள், வெகுஜன ஊடகத்துறை, நூற்பதிப்பு - வெளியீட்டு முயற்சிகள், ஆய்வு முயற்சிகள் என்னும் உபதலைப்புக்களில் அணுகுகின்றது.

காவியம்

காவியம் என்பது தனக்கென அமைந்த இலக்கணங்களைக் கொண்ட ஒரு பேரிலக்கியவகை. புராணம் அதிநின்றும் வேறுபட்டது. ஆயினும் கதையம்சமுடையனவாக செய்யுள் வடிவில் - கவிதை வடிவில் அமைந்த யாவற்றையும் காவியம் என்ற பெயராற் சுட்டுகின்ற மரபும் தமிழில் உண்டு. பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம், புராணம், நவீன காவியம் என்று பல சிறப்புப் பெயர்களாற் சுட்டப்பெறுகின்ற யாவற்றையும் குறிப்பதான ஒரு விரிந்த பொருளிலேயே காவியம் என்ற சொல்லை இங்கு நாம் கையாள்கின்றோம். கதையம்சமே இல்லாத சிலவும் தமிழில் - குறிப்பாக இலங்கையில், காவியம் என்ற பெயராற் சுட்டப்பெறுகின்றன (ஊம்: மழைக்காவியம், புயற்காவியம்) அவை இங்கு கருதப்பெறவில்லை.

இலங்கையில் தோன்றிய முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்று முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட முகியித்தீன் புராணம் ஒரு காவிய இலக்கியம். இது காதிரிய்யா என்னும் ஆன்மிக வழியை நிறுவிய முகியித்தீன் அப்துல் காதீர் ஜீலானி (றழி) அவர்களைக் காவிய நாயகனாகக் கொண்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்தவரும் மகாவித்துவானாக மதிக்கப்பட்டவருமான பதுறுத்தீன் புலவர் இக்காவியத்தின் ஆசிரியர். இக்காவியத்தின்

பாயிரப் பகுதியில் அடங்கிய செய்யுளொன்றால் ஆசிரியர் பெயரும் காவியம் அரங்கேற்றப்பட்ட திகதியும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அருணபி ஹிஜிறத் தாயிரத்திரு நூற்றுமுப்பத்
தொருவரு டத்தில் ஜமாத்து லாகிறு பிறையின்றேதி
இருசத மூன்று திங்கள் வாரத்தி லின்புற்றோங்கி
மருவியே எவருங் கேட்பப் பதூறுத்தீன் கவிசொன் னானே

(பாயிரம்: 22)

முகியித்தீன் ஆண்டகையின் சரிதத்தை ஏலவே குத்புநாயகம் என்ற பெயரில் தமிழகத்தில் சேகுனாப் புலவரும் வண்ணக்களஞ்சியப் புலவரும் பாடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரும் அவ்வவற்றை இயற்றி முறையே ஆறு ஆண்டுகளும் இரண்டு ஆண்டுகளும் கழிந்த பின்னர் பதுறுத்தீன் புலவர் தம் முகியித்தீன் புராணத்தைப் பாடினார். இஸ்லாம் வழிவந்த தமிழ்மொழிக் காப்பியங்களுள் பாடல்களின் எண்ணிக்கையில் பெரியது சேகுனாப் புலவரின் புதுகு“ாம் என்பதாகும். அடுத்ததாக வருவது, உமறுப் புலவரின் சீறாப்புராணம் ஆகும். மூன்றாவது இடத்தை வகிப்பது இலங்கையில் தோன்றியதான இம் முகியித்தீன் புராணமே. இப்புராணம் 74 காண்டங்களில் அமைந்த 3983 விருத்தப் பாக்களால் ஆனது. பதுறுத்தீன் புலவர் இக்காவியத்தை இயற்றுவதற்குப் பொருளுதவி வழங்கிப் புரவலராக விளங்கியவர் யாழ்ப்பாணம் உசைன் நயினான் என்பாரின் புதல்வரான செய்கு மீரான் அவர்கள். பதுறுத்தீன் புலவர் தம் புரவலர் புகழையும் காவியத்தின் பல இடங்களிலும் பாடிச் செல்கிறார்.

அவனியிற் சிறப்புற் றோங்கும் அழகு மன்மத விலாசன்
புவனம் விண்ணுலகம் போற்றும் முகியித்தீன் புகழைப் பாட
நவநிதப் பொருளும் ஆடை நல்கினான் புலவோர் போற்ற
இவனியில் வாழ்வுபெற்ற செய்குமீரான் என்பானே (பாயிரம்: 24)

பதுறுத்தீன் புலவர் தம் புரவலரைப் பாடும் இடங்களிலெல்லாம் இலங்கையை – குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடுகிறார். அவ்வகையில் முகியித்தீன் புராணம் ஒரு இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்பதற்கு அப்பால் இலங்கைத் தேசிய இலக்கியம் என்ற தன்மையையும் பெற்றுவிடுகிறது. இலங்கையை – யாழ்ப்பாணத்தைச் சிறப்பிக்கும் பாடலொன்றை வகைமாதிரியாக நோக்கலாம்.

மருவிரி கமல வாவி வளம்தரும் இலங்கை நாட்டில்
திருமலி கமுகில் தாவி, செழும்பழம் உகுத்தி, கஞ்சத்து
அருவியிற் படுக்கும் வாளை அரும் பொழில் யாழ்ப்பாணத்தில்
ஒரு மொழி தவறா வள்ளல் உசையினான்தன் பாலன் (பாயிரம்: 23)

மேற்படி செய்யுளில் இலங்கை – யாழ்ப்பாணத்தின் இயற்கை வளமும் அங்கு வாழும் வள்ளலின் வாக்குத்தவறாத நேர்மைத் தன்மையும் சிறப்பிக்கப்படுதல் காண்க.

இஸ்லாமிய சமூகம் சார்ந்த காவியங்களைத் தந்தவராக – இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழ் ஆளுமைகளுள் முக்கியமான ஒருவராக – விளங்குகிறார் மட்டக்களப்பு காத்தான்குடியைச் சார்ந்தவரான கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை (1913 – 1984) அவர்கள். அவர் பல்துறை விற்பனராக, சமூக சிந்தனையாளராகத் தொழிற்பட்டவர். அன்னார் பாடியனவாக இரண்டு சிறு காவியங்கள் அறியவருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று ‘ஜாவீது நாமா’, மற்றயது ‘செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்’.

‘ஜாவீது நாமா’ அப்துல் காதர் லெப்பையின் சொந்தப் படைப்பு அல்ல உலகப் புகழ்பெற்ற கவிஞராக இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அன்றைய இந்தியாவில் வாழ்ந்து அதன் சுதந்திரத்துக்காகவும் பாடுபட்ட மகாகவி அல்லாமா இக்பால் அவர்களால் பார்சிமொழியில் படைக்கப்பெற்ற காவியத்தின் மொழிபெயர்ப்பாக அல்லது தழுவலாக அமைவது. அல்லாமா இக்பாலின் அக்காவியம் பல மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்ட சிறப்புடையது. அவற்றுள் பேராசிரியர் ஏ.ஜே. ஆபரி (Prof. A.J. Arberry) அவர்களால் செய்யப்பெற்ற ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் வழியாக அப்துல் காதர் லெப்பை தமிழுக்குக் கொண்டுவந்தார். அப்துல் காதர் லெப்பை, அல்லாமா இக்பாலின் ‘ஷிக்வா’ வையும் மொழிபெயர்த்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாரசீகக் கவிஞர் உமர் கையாமின் பாடல் முதலானவற்றையும் அவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அவ்வகையில் அப்துல் காதர் லெப்பை மொழிபெயர்ப்பாளர் என்றவாறும் நோக்கத்தக்கவர்.

கவிஞர் இக்பால், பல உலகங்களையும் சுற்றி ஆங்காங்கே பலரையும் சந்தித்து உரையாடி, பின் உலகத்து இளைஞர்களுக்கு அறிவுரைப்பது போன்ற கற்பனை அமைப்பில் விளங்குவது ‘ஜாவீது நாமா’. அதிலே கீழைநாடுகளுக்கும் மேலைநாடுகளுக்கும் இடையிலான வேற்றுமை தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

இருதிசை நாடுகளிலுமுள்ள நல்ல விடயங்களை வலியுறுத்தி இளைஞர் சமூகத்துக்கு அறிவுட்டுவதான இக்பாலின் சிந்தனையிற் கொண்ட ஈடுபாட்டாலேயே அப்துல் காதர் லெப்பை அதனைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவந்தார்போலும்.

கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பையும் நவீன சிந்தனையாளரே. அவரது படைப்புக்களில் அதனைக் காணலாம். அவரது சொந்தப் படைப்பான ‘செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்’த்திலும் அப்பண்பு நன்கு புலனாகின்றது. செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம் அடிப்படையில் ஒரு அங்கத இலக்கியமாகும். தமது காலத்தில் தமது சமூகத்தின் மத்தியில் நிலவிய திருமண நடைமுறைகளிற் காணப்பட்ட பிற்போக்கான

விடயங்களை அங்கதப் பண்போடு விமர்சனம் செய்வதாய் அமைவது அது. அவ்வகையில் கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளையின் ‘மருமக்கள்வழி மான்மிய’த்தோடு ஒப்பிட்டுப் பேசப்படுவது. ஈழத்து இஸ்லாமியர்களின் தமிழிலக்கியத் துறையில் நவீனத்துவம் வாய்ந்த ஒரு முன்னோடிப் படைப்பாகக் கொள்ளத்தக்கது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் இஸ்லாமிய மதப் பெரியார்கள், இஸ்லாமிய மன்னர்களின் சரிதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட காவியங்களை மரபு நிலைப்பட நின்று பாடிய இலங்கையராக விளங்குபவர் மருதமுனையைச் சார்ந்த இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர் புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் புதல்வாரன கவிஞர் ஜின்னா ஷரிபுத்தீன். அவர் மஹ்ஜபீன், புனித பூமியிலே தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன், உவைசல் கர்ணி, பிரளயம் கண்ட பிதா (2001), திருநபிகாவியம் என்பவற்றை இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள் மஹ்ஜபீன், புனித பூமியிலே என்னும் இரண்டும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்ற அமைப்பிலே வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவை தமிழக நாவலாசிரியரான ஹஸன் என்பவர் எழுதிய இரண்டு வரலாற்று நாவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்றவை. ‘தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன் உவைசல் கர்ணி’ என்ற காவியம் திருச்சி ஸயிக் இப்ராஹீம் அவர்களின் ‘ஹஸர்த் உவைஸ் கர்ணீ’ என்ற வசன நூலைத் தழுவிடும் ‘பிரளயம் கண்ட பிதா’, எம்.ஆர்.எம். அப்துல் றஹீம் என்பாரின் ‘நபிமார்கள் வரலாற்றில்’ என்னும் நூலின் நான்காவது அத்தியாயமான ‘நுவலரும் துன்பம் நுகர்ந்த நூஹ்’ என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டும் எழுதப்பட்டனவாக அறியப்படுகின்றது.⁶⁶ ‘வழங்கு நடை, வசன நடை’ என்று ஆகிவிட்ட இருபதாம் நூற்றாண்டில் வசன நூல்களைச் செய்யுளிலக்கியமாக்கினார் ஜின்னா ஷரிபுத்தீன்.

‘மஹ்ஜபீன்’ 582 பாடல்களாலும் ‘புனித பூமியிலே’ 4000 பாடல்களாலும் ஆனவை. இவை இரண்டும் பாலஸ்தீனத்தில் நடைபெற்ற மூன்றாம் சிலுவைப்போரை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்பட்டவை. இரண்டு காவியங்களும் நாயகராக விளங்குபவர் சுல்தான் ஸலாஹுத்தீன் அவரது வீரம், கருணை என்பன இக்காவியங்களில் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

ஜின்னா ஷரிபுத்தீனின் ‘தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன் உவைசல் கர்ணி’ மிகக் குறுகிய காப்பியம் 128 செய்யுள்களால் ஆனது. நபிகள் நாயகத்தின் காலத்தில் வாழ்ந்தவரும் அவர்மேல் மிக்க பக்திபூண்டவருமான உவைசல் கர்ணி என்ற சூ.பிப் பெரியார், விழிப்புலனற்ற தன் தாயைப் பராமரிப்பதையே விரதமாகப் பூண்டு வாழ்ந்த பெற்றி இக்குறுங்காப்பியத்தில் வியந்து பேசப்படுகின்றது.

‘பிரளயங்கண்ட பிதா’வும் மிகச் சிறியதொரு காவியமே (191 செய்யுள்கள்). ஆதம் நபி மறைந்து 1942 ஆண்டு கழிந்தபின் அவரது எட்டாவது தலைமுறையில்

தோன்றிய நபி நூஹ் (அலை) அவர்களது காலத்தில் இறைவன், இறைமறுப்பாளர்களை வெள்ளப் பிரளயம் ஒன்றின் மூலம் தண்டித்து நூஹ் நபியையும் அவர் வழிபட்டோரையும் மனிதரல்லாத பிற உயிரினங்களில் ஒவ்வொரு சோடியையும் காத்து அருள்செய்ததாக திருக்குர்ஆனில் அமைந்துள்ள செய்திகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு பாடப்பட்டது இச்சிறுகாவியம்.

ஜின்னா ஷரிபுத்தீனின் காவியங்களுள் 'திருநபி காவியம்' முக்கியமானது. நபிபெருமானார் சரிதத்தைக் காவியமாக்க முயன்றோர் பலர். முன்னைக் காலத்தில் இஸ்லாமிய மதப் பெரியார்களின் சரிதத்தைப் பாடமுயன்றவர்கள், அப்பெரியார்களின் தாயகத்தின் புவியியலைக் கருத்திற் கொள்ளாது தாம் வாழ்ந்த தமிழ்ச்சூழலின் பின்னணியிலேயே காவியம் படைத்தனர். ஜின்னா ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் பாத்திரங்களின் புவியியற் சூழலை உள்ளது உள்ளபடி பாலைவனப் பிரதேசமாகக் காட்டிப் பாடியிருப்பது சிறப்பம்சமாகும். இக்காவியம் 1438 பாக்களால் ஆனது.

தமிழிலக்கியப் போக்கில் நவீனத்துவம் நன்கு சுவறத்தொடங்கிய காலத்தில் இஸ்லாமிய சமூகம் சார்ந்தனவாய் சில நவீன காவியங்கள் படைக்கப் பெறலாயின. அவ்வாறான படைப்புக்களைத் தந்தவர்கள் ஓரிருவரே. அவர்களுள் முதன்மையானவர் எம்.ஏ. நு.மான். அவர் இஸ்லாமிய இலக்கியவாதியாக அடையாளப்படுத்தப்படுபவர் அல்ல. ஆயினும் இஸ்லாமியரான அவரால் இஸ்லாமிய சமூகப் பின்னணியிற் படைக்கப்பட்டனவற்றை இங்கு சுட்டுவது தவிர்க்கமுடியாதது. எம்.ஏ. நு.மானின் தாத்தாமாரும் பேரர்களும் என்ற தொகுதியில் அடங்கும் ஐந்து நெடுங்கவிதைகளும் குறுங்காவியங்கள் என்று கொள்ளத்தக்கன. அவற்றுள் 'தாத்தாமார்களும் பேரர்களும்' குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. அதில் முஸ்லிம் சமூகத்தை நு.மான் விமர்சிக்கிறார். பாலமுனை பாறுக்கின் கொந்தளிப்பு என்ற குறுங்காவியமும் அத்தகையதே.

மாலை

மாலை என்ற பெயரிலேயே மிக அதிகமான இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. பாக்களைத் தொடுத்துச் செய்யப்பட்ட பல்வகை இலக்கியங்களையும் மாலை என்ற பெயரால் சுட்டுவதாலேயே அதிக அளவு நூல்கள் மாலை என்ற பெயரால் முடியப் பெற்றுள்ளன. ஆயின் உண்மையில் அப்பெயரில் அமைந்தவற்றை பல்வேறு வகை இலக்கியங்களாகப் பகுத்து நோக்கலாம். இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிமாலை, நான்மணிமாலை என்று இன்னோரன்னவற்றை நோக்குகையில் அதனை உணர்ந்து கொள்ளலாம். எது எவ்வாறாயினும் மாலை என்ற பெயரில் இலங்கையில் தோன்றியவற்றை இங்கு அவதானிக்கலாம். அவ்வகையில் இலங்கையில் தோன்றிய மாலை நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியதாகக் கொள்ளத்தக்கது. 'காரணமாலை' என்பது. அது 19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைக் கூறில் தோன்றியதாதல் கூடும். இஸ்லாமிய மரபில் நபிமார்களின் அற்புதச் செயல்களைக் 'காரணங்கள்' என்று சுட்டுவதுண்டு.

அத்தகைய அருட்செயல்களைச் சிறப்பித்துப் பாடியதாலேயே இந்நூல் காரணமாலை எனப்பெயர் பெற்றது. அவ்வாறான்றி சீறா சரிதமே காரணமாலையில் இசைப்பாக்களாற் பாடப்பட்டுள்ளது என்ற கருத்தும் உண்டு. ‘காரணமாலை’யின் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணம் சேகுத்தம்பிப் புலவராவார்.

நாவலப்பிட்டியைச் சேர்ந்த அப்துல் ரகுமான் புலவர் (1846 – 1920) சமந்தீவுமாலை, நாச்சியார் மாலை என்பவற்றைப் பாடியுள்ளார்.

கண்டி தெல்தோட்டை அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவர், இலங்கை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான ஆளுமையாக விளங்குபவர். அவர் பல மாலை நூல்களைப் படைத்துள்ளார். இறைவனின் 99 திருநாமங்களையும் இறுதியடியிற் கொண்டு முடிவதான பாடல்களின் கோவையாகவும் இறைவனிடம் அடைக்கலம் வேண்டுவதாகவும் அமைந்த ‘அடைக்கல மாலை’ அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது. முதுமொழிமாலை, திருமதீனத்தந்தாதிமாலை, ஆரிபுமாலை, பேரின்ப ரஞ்சிதமாலை, ஞானப் பிரகாசமாலை, வழிநடைப் பைத்துமாலை என்பன அவர் இயற்றிய பிற மாலை இலக்கியங்களாம்.

ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழ் மாலை இலக்கியங்களும் சிறப்பித்துக் கூறத்தக்க பிறிதொரு நூல் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைக்கூறில் அட்டாளைச்சேனையைச் சார்ந்து விளங்கிய அப்துல் ரகுமான் ஆலிம் புலவரின் ‘மணமங்கல மாலை’. இது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் புதல்வி பாத்திமாவுக்கும் அலி (ரழி) அவர்களுக்கும் நடைபெற்ற திருமணத்தினை வாழ்த்திப் பாடுவதாக அமைந்தது இன்றும் மக்கள் வழக்கில் நிலவுவது.

முனாஜாத்து

முனாஜாத்து என்பது இஸ்லாமியர்களால் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்களுள் ஒன்று. முனாஜாத்து என்ற அறபுச் சொல்லின் பொருள் ‘இரகசியமாகச் சொல்லுதல்’ என்பதாகும். முனாஜாத்து என்ற இலக்கிய வடிவில் பல நூல்கள் தமிழில் பாட்டப்பட்டுள்ளன. அவை பெரும்பாலும் இறையடியார்களைப் புகழ்ந்து பாடும் பாடல்களின் தொகுதிகளாகவே அமைகின்றன.

“இப்பாடற் தொகுதிகளை நோக்கும்போது ‘வழிபாட்டுப் பிரார்த்தனை என்ற பொருளும் முனாஜாத்து நூல்களுக்குப் பொருந்துமெனலாம். முனாஜாத்துப் பாடல்களுக்கென்று பாடல் வரையறையையோ ஏனைய பிற இலக்கண வரம்பினையோ கூறவியலாது.”⁰⁷

இவ்வகையில் அமைந்த பக்திப் பாடல்கள் மிகுதியும் தமிழில் உள்ளமையால் முனாஜாத்தை இஸ்லாமியர்களால் தமிழுக்குப் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு இலக்கிய வடிவமாகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை என்ற ஒரு கருத்தும் உண்டு. எனினும் பெயரளவிலாயினும் அதனைத் தனித்ததோர் இலக்கிய வடிவமாகக் கொண்டு நோக்குவது தவறாகாது. முனாஜாத்து என்ற பெயரில் பெரும்பாலான இஸ்லாமியப் புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். இலங்கையில் இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியத்தை முதன்முதலில் தந்த முகியித்தீன் புலவரே முதன்முதலில் முனாஜாத்துப் பாடலையும் தந்துள்ளார். அதுவும் முகியித்தீன் ஆண்டகை மேலதாகவே பாடப்பட்டுள்ளது.

“பதுறுத்தீன் புலவரின் முகியித்தீன் முனாஜாத்துப் பாடலில் 35 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் 30 பாடல்களும் அறபு அரிச்சுவடியில் 29 எழுத்துக்களில் ஒவ்வொன்றை முதல் எழுத்தாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன. அறபு அரிச்சுவடியிலுள்ள 21வது எழுத்தாகிய முதலாவது காப் என்னும் எழுத்து தொடர்ந்து வரும் இரண்டு பாடல்களுக்கு முதல் எழுத்தாய் அமைந்துள்ளது. எனவேதான் 30 வரையும் உள்ள பாடல்கள் அறபு எழுத்துக்களைக் கொண்டு தொடங்கப்பெற்றுள்ளன.”⁰⁸

அரிச்சுவடி அடிப்படையில் பாடும் உத்தி ஓளவையாரின் ‘ஆத்திசூடி’யிலிருந்து பெறப்பட்டதாதல்கூடும். பாடல் யாவும் அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தங்களாக அமைந்துள்ளன.

தமிழகத்தவரான அப்துல் கனி சாகிபு பேரில், இலங்கையில் வாழ்ந்தவரான அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர் அவர்களால், முனாஜாத்துப் பதிகம் ஒன்று பாடப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் அப்பதிகம் முகியித்தீன் ஆண்டகையை வேண்டுவதாகவே பாடப்பட்டதாகும். அப்துல் கனி சாகிபுவுக்கு அருள் செய்யுமாறு ஆண்டகையிடம் வேண்டுவதாக அம்முனாஜாத்துப் பதிகம் அமைகிறது. ஆனால் அதில் அப்துல் கனி சாகிபுவின் புகழே பெரிதும் பேசப்படுகின்றது. உதாரணத்துக்கு ஒரு பாடலை நோக்கலாம்.

ஞானமாக் கடலி நோடி நடுநிலை முத்தம் வாரித்
தானமா மாரி பெய்து தவநிதி பூத்த பூமான்
கானமார் போச னப்துல் கனிமனத் தென்றும் உங்கள்
தேனருள் ஊட்டி ஆள்வீர் செய்யிது முகியித் தீனே⁰⁹

அக்கரைப்பற்றைச் சார்ந்தவரும் அந்தகரும் வரகவியுமான செய்கு மதார் புலவர். ‘ஹக்கு பேரில் முனாஜாத்து’ முதலானவற்றைப் பாடியிருக்கிறார். மேற்படி முனாஜாத்துக்கள் தவிர கொழும்பு அலியார் மரைக்கார் என்பவரால் பாடப்பட்ட

‘ஹக்குத்தஆலாவின் பேரில் முனாஜாத்து’ (1896), மு.பா. சின்னக் கனி லெவ்வை என்பாரின் ‘முகையத்தீன் முனாஜாத்து’ (1899), எம்.எஸ்.எல். புலவரின் முனாஜாத்து, எம்.எச். அப்துல் ஹஸன் லெவ்வை என்பாரின் ‘காரண முனாஜாத்து’ (1936) என்பனவும் இலங்கையில் தோன்றிய முனாஜாத்துக்களாக அறிய வருகின்றன.

சதகம்

இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்களால் அதிகம் கையாளப்பட்ட சிற்றிலக்கிய வடிவங்களுள் சதகமும் ஒன்றாகும். நூறு பாடல்களால் ஆனது என்ற அர்த்தத்தில் இந்த இலக்கிய வடிவத்துக்கு சதகம் என்ற பெயர் அமைந்தது. அற, நீதிக் கருத்துக்களை உபதேசிப்பதற்கே இச்சதக இலக்கியம் தமிழ்ப் புலவர்களால் பெரிதும் கையாளப்பட்டது. பிராந்தியப் பெருமைகளை உரைப்பனவாகவும் கணிசமான சதகங்கள் அமைந்தன. மாணிக்கவாசகரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சதகவடிவம் கி.பி. 17, 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளிலேயே புலவர்களால் பெருமளவிற்கு கையாளப்பட்டது. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களும் இக்காலப்பகுதியிலேயே பெருமளவில் தோற்றம் பெற்றன. அவற்றுள் கணிசமானவை சதக இலக்கியங்களாக அமைந்தன. அவ்வகையில் 26 சதக இலக்கியங்கள் இஸ்லாமியச் சார்புடையனவாக இதுவரையில் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. எனினும் இலங்கையில் அத்தகையனவாக இரண்டு சதக இலக்கியங்களே வெளிவந்துள்ளன. இவையிரண்டும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலேயே வெளிவந்தன. அவற்றைப் பாடியவர் மட்டக்களப்பு காத்தான்குடி அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்களே.

இறகூல் சதகம், தஸ்தகீர் சதகம் என்னும் இரண்டுமே அப்துல் காதர் லெப்பையால் பாடப்பெற்ற சதகங்கள். முதலாவதான ‘இறகூல் சதகம்’ நபிகள் நாயகத்தின் பெருமையையும் அதன் வழியாக இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் சிறப்பையும் வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது. ‘தஸ்தகீர் சதகம்’ ஏனைய இஸ்லாமிய சார்பான சதக நூல்களோடு ஒப்பிடுகையில் மிகவும் தனித்துவமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இவரது ‘செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்’ போலவே இதுவும் ஆசிரியரின் பெயரை நிலைநாட்டுவதாக விளங்குகிறது.

“ஆசிரியர் இந்நூலில் இறைநேசச் செல்வர்களுக்கெல்லாம் தலைவராக விளங்கும் முஹியித்தீன் அப்துல் காதர் ஜிலானி (ரஹ்) அவர்களை விளித்துப் பாடுகிறார். ‘இவர்களை இறைவன் கௌதுல் அ.:லம் என்று அழைத்தான் இவர்களுக்கு 99 திருப்பெயர்கள் உள்ளன.’ என்று இஸ்லாமியக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. இறைவானல் அழைக்கப்பட்ட ‘கௌத்துல் அ.:லம்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘மகா வலுப்பம் உள்ள பாதுகாவலர்’ என்பது பொருள். இவர்களின் தொண்ணூற்றொன்பது திருப்பெயர்களில் ஒன்றுதான் ‘தஸ்தகீர்’ என்ற

பெயராகும். தஸ்தகீர் என்ற இச்சொல்லுக்குக் ‘கரம்பிடித்துக் காப்பவர்’ என்பது பொருள். பாழ்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கின்ற சமுதாயத்தைக் கரம்பிடித்துக் காக்க வேண்டும் என்னும் பொருள்பட, ஆசிரியர் தான் பாடிய சதக நூலுக்குப் பாட்டுடைத் தலைவரின் பெயர்களுள் ஒன்றான ‘தஸ்தகீர்’ என்பதைச் சூட்டியுள்ளார்.”¹⁰

‘தஸ்தகீர் சதக’த்தின் சிறப்பு அதன் பாடல்களில் காணப்படும் சமுதாய நோக்கிலேயே பெரிதும் விளங்குகின்றது. கல்வி, அன்பு, பொதுநலம் முதலான சமூக விழுமியங்களை வலியுறுத்துவதும் போலித்தனம், சுரண்டல், சோம்பல் முதலான சமுதாயக் குறைபாடுகளையும் அநீதிகளையும் கண்டிப்பதும் அவற்றில் காணப்படும் உலகநோக்கும் ஆசிரியரின் மேதாவிலாசத்தை வெளிப்படுத்துவனவாகும். அத்தகையனவான பாடல்கள் இரண்டினை இங்கு நோக்கலாம்.

அன்பாலே உலகத்தில் ஐக்கியத்தை
ஆக்கிடலாம் என்றவர்கள் மாண்டுபோனார்
வன்பாலே போர்மூலம் சாந்திகாண
வடிக்கின்றார் போர்க்கருவி இந்நாள் மாந்தர்
துன்புறுதல் கண்டிரங்கும் தஸ்தகீரே
தொல்லுலகில் இம்மக்கள் செய்கை யெல்லாம்
இன்பான கனியிருக்கக் காயருந்தி
ஏமாறும் நியதியையே மாணும் தானே¹¹

காட்டிற் கிடந்த கட்டையை மாற்றியொரு
கட்டிலாய்ச் செய்தவன் யார்
ஏட்டிலே காணாத புதுமைகள் தந்தஇவ்
ஏழையை யாரறிந்தார்?¹²

இவ்வாறான நோக்கு, மொழியமைப்பு முதலானவற்றால் இருபத்தைந்துக்கு மேற்படத் தோன்றிய இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் சதக இலக்கியங்களுள் தலையாயது என்ற கணிப்பினை இச்சதகமே பெறுகின்றமை ஈழத்துக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

படைப்போர் இலக்கியங்கள்

இஸ்லாமியர் மூலம் தமிழுக்கு அறிமுகமான புதுவகை இலக்கியங்களுள் முக்கியமானது படைப்போர் இலக்கியமாகும். ஒருவன் படையெடுத்துச் சென்று பகைவருடன் போர் புரியும் நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த இலக்கியம் படைக்கப்படுகிறது. தமிழில் இதுவரை பதின்மூன்று படைப்போர் இலக்கியங்கள்

கிடைத்துள்ளன. இலங்கையில் ஒரு படைப்போர் இலக்கியமே தோன்றியுள்ளது. ஆயினும் அது தனித்துவம் மிக்கதாகும்.

படைப்போர் இலக்கியங்கள் இஸ்லாமிய வரலாற்றில் நிகழ்ந்த யுத்தங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெரும்பாலும் அமையப்பெற்றன. இஸ்லாமிய தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையப்பெற்ற 'படைப்போர்' ஒன்றும் உண்டு. ஆனால் இலங்கையில் தோன்றிய படைப்போர் இலக்கியம் சமயச்சார்பு அற்றதாக - இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தை 1978ஆம் ஆண்டு தாக்கி அழித்த புயலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நவமான முறையிற் பாடப்பட்டதாகும். புயலைப் படையாகவும் தாக்குதலுக்கிலக்கான பிரதேசங்களைப் போர்க்களமாகவும் உருவகித்து இப்புயலாலுண்டான கோர விளைவுகளைப் பாடியவர், புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்கள். அவ்வகையால் புலவர்மணி தனித்துவமான இடத்தைப் பெறுகிறார் எனலாம். புலவர்மணி இஸ்லாமியச் சார்பான வேறு பல நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார் என்பதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் ஒரு பதிப்பாசிரியராகவும் தொழிற்பட்டிருக்கிறார். அவராற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது 'ஞானரை வென்றான்' என்ற நூலாகும்.

'ஞானரை வென்றான்' 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அன்றைய மட்டக்களப்பு மாவட்டத்துள் அடங்கிய மருதமுனை என்னும் கிராமத்திற் பிறந்தவரும் சின்ன ஆலிம் அப்பா என அழைக்கப்பட்டவருமான மீராலெவ்வை என்பவராற் பாடப்பட்டது. இந்நூல், தங்களை ஞானியராகக் காட்டிப் பாசாங்கு செய்யும் போலிகளைக் கண்டிப்பதாக அமைவது. குறித்த ஒரு இலக்கிய வகையில் அடக்கிக் கூறமுடியாவிட்டாலும் இலங்கை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமான ஒரு நூலாக விளங்குவது இது.

ஆற்றுப்படை

பழந்தமிழிலக்கிய வடிவங்களுள் ஒன்றான ஆற்றுப்படை, நவீனகாலத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதாய் அமைந்து வருகிறது. அவ்வகையில் இஸ்லாமிய மத சார்பான ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களும் தோன்றியுள்ளன. இலங்கையில் முதன்முதலில் இப்பிரபந்த வடிவைக் கையாண்ட இஸ்லாமியர் புத்தளம் மாவட்டம் கரைத்தீவைச் சேர்ந்தவரான செய்கு அலாவுதீன் புலவராவார். ஆனால் அவர் பாடிய ஆற்றுப்படை, சமயச் சார்பானது அல்ல அது கல்வி நாட்டமுடைய ஒருவன் பா இயற்றும் விருப்புடன் வர அவனைப் புலவரிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைவது. அக்கால இலங்கையின் - குறிப்பாகப் புத்தளப் பிரதேசத்தின் அமைப்பினையும் வாழ்வியலையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு தேசிய இலக்கியம் என அதனைக் குறிப்பிடலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ம.மு. உவைஸ் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற 'திருமக்கா ஆற்றுப்படை' சமயச் சார்புடையதாக, ஆற்றுப்படை செய்ய

வேண்டிய ஒரு முக்கியமான விடயத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திருப்புகழ்

இறைவனதும் இறை அடியார்களதும் புகழ்பேசுவனவாய் இசையோடு பாடக் கூடியனவாய் சந்தக் குழிப்பினை உடையனவாய் விளங்கும் பாவடிவங்கள் திருப்புகழ் என்ற தனியான இலக்கிய வடிவமாகக் கொள்ளப்படுவன. அருணகிரிநாதரால் பெருந்தொகையாகப் பாடி அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இப்பாவகையின் கவர்ச்சியில் ஈடுபட்ட பின்வந்த புலவர்கள் தாமும் திருப்புகழ்ப்பாக்களைப் பாடமுற்பட்டுள்ளனர். அவர்களுள் கணிசமான தொகையினர் இஸ்லாமியராவர். ஈழத்தைச் சார்ந்த இஸ்லாமியப் புலவரான அப்துல் காதிருப் புலவர் 'சந்தத் திருப்புகழ்' என்ற பெயரில் 100 திருப்புகழ்ப் பாக்களை நபிகள் நாயகத்தின்மேற் பாடியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்து சு. அசனாலெவ்வைப் புலவரும் நபிகள் நாயகத்தின்மேல் 'நவரத்தினத் திருப்புகழ்' பாடியுள்ளார். மக்கா, மதீனா என்னும் தலங்கள் மேலும் சில திருப்புகழ்ப் பாக்களை அவர் பாடியுள்ளார். வை.ஏ. மொஹிதீன் என்பார் பாடிய 'தௌலதர்வேஷ் மதியமிர்த ரஞ்சித திருப்புகழ்' (1928) என்ற நூலும் வெளிவந்ததாக அறிய வருகிறது.

கீர்த்தனம் / பதம்

கீர்த்தனங்கள், பதங்கள் என்பனவும் இசையோடு பாடப்பெறுவதற்குரியனவே. அடிப்படையில் அவை இசைத்தமிழ் என்ற வகைபாட்டுக்குள் அடங்குபவை. தென்னிந்திய இசைமரபின் வளர்ச்சிக் கட்டமொன்றில் கீர்த்தனை இலக்கியங்கள், பதங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அக்காலகட்டமே தமிழ்ச் சூழலில் இஸ்ஸாம் பெரிதும் பரவியதும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றதும் பெருமளவில் நிகழ்ந்தேறிய காலகட்டமுமாகும். தமிழில் மாத்திரமன்றி இந்திய மொழிகள் யாவிலுமே பக்திரசமும் இசை நுணுக்கமும் வாய்ந்த கீர்த்தனங்களும் பதங்களும் இந்துமதச் சார்புடையனவாகத் தோற்றம் பெற்றன. இஸ்லாமியர்களும் தம்முடைய மதச்சார்போடு கீர்த்தனங்களை, பதங்களை இயற்றினார்கள். இலங்கையிலும் அவ்வாறானவை இஸ்லாமிய அடிப்படையில் பெருமளவில் எழலாயின. நபியுல்லா பேரில் கீர்த்தனங்கள் (1891), முஹம்மதிய தமிழ்க் கீர்த்தனைகள் (1892), கீர்த்தனை மஜீத் (1906), கீர்த்தனை வாஹித் (1907), ஹமீதியா சங்கீர்த்த கீர்த்தனம் (1908), நூதன விசித்திரக் கீர்த்தனைகள் (1911), நவ அலங்கார கீர்த்தனை (1912), முஹம்மதிய பஜனை கீர்த்தனை (1912), முஹம்மதிய பக்திரச கீர்த்தனை (1924), சுடர் மாணிக்க கீர்த்தனை (1934), சன்மார்க்க கீர்த்தனை (1937), கீர்த்தனாமிர்தம் (1939) என்று ஏராளமான கீர்த்தனை நூல்கள் இலங்கையில் வெளிவந்துள்ளன வருண அலங்கிருத பதம் (1914) முதலாக பதங்கள் சிலவும் வெளிவந்துள்ளன.

பொதுமக்கள் சார்பான இலக்கியங்கள்

கும்மி, சிந்து, தாலாட்டு முதலானவையே இத்தலைப்பில் இங்கு நோக்கப்பெறுகின்றன. காரண அலங்காரக் கும்மி, ஆ'ரா காரணக் கும்மி (1893), காட்டுபாவா சாஹிபு ஆண்டகை பேரில் காரணக்கும்மி (1905), மஹானந்தக் கும்மி (1933), சிக்கந்தர் மகத்துவக் கும்மி (1938) என்பன இலங்கையில் எழுந்த இஸ்லாமிய சார்பான கும்மிகளாகும். கும்மிப் பாடல்களிற் பெரும்பாலானவை மதப் பெரியார்களின் வாழ்க்கைச் சரிதங்களைக் கூறுவனவாகும். உதாரணமாக காலியைச் சேர்ந்தவரான முகம்மது காசிம் புவராற் பாடப்பட்ட காரண அலங்காரக் கும்மி செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைப்பதாகும். உதாரணமாக மேல்வரும் பகுதியை நோக்கலாம்.

ஆங்கிலியர் புகை வண்டி ரதமது
அற்புதமாக வருகையில்
மங்களமாக ஸ்டேஷனருகினில்
வந்து நிறுத்தினரந்நேரம்
துங்க சிங்கார அலங்காரமாகிய
தூயசேகு முஸ்தபா ஒலியும்
பங்கய பாதம் தூரிதமாகப் பரிவாக
அடைந்தார் ஸ்டேஷனருகில்
.....
கூட்டங்குறைவுந் தீர்ந்த பின்பு எங்கள்
கொற்றவர் முஸ்தபா ஒலியும்
நற்றவம் செய்யுமிரு கரத்தால்
நலமாகப் பணமெடுத்தேந்தினரே.
ஏந்திய பணத்தை வாங்கியே மனேஜர்
இன்பமாய் டிக்கட்டு தானளிக்க
வாங்கித் திரும்ப வருகையிலே அப்பா
வந்ததே ஸ்திங்கா தானிருக்க
.....
சங்கமாய் ஜனங்க ளேறிய பிற்பாடு
சல்தியாய் வண்டியைத் தட்டிடவே
சக்கரம் என்றும் திரும்பவில்லை அந்த
சாற்பொலி பொருட்டாலே
வண்டியில் பாதத்தை வைத்திடவே அப்போ
கொண்டலது போல பறந்திடவே
எண்டிசை யோடு மதைப் பார்த்து அங்கு
எண்ணமா யெண்ணுகிறா ரெண்ணத்தை

சிந்து என்பது இசையோடு பாடக்கூடிய ஒருவகை மக்கள் வழக்கு இலக்கியமாகும். அபூர்வ ரத்தின அலங்கார சிந்து (1901), ஜாமியுல் அழ்ஹர் விசித்திரவினோத அலங்கார சிந்து (1911), வழிநடைச்சிந்து (1914), அதிவிற்பன விவேக சிந்து (1920), ஏரல் மாநகர பிபகிரி சிந்து (1924), கதிர்காமக் கடவுளின் காரணக் கவிதை (1931), பல்லாக்கு ஒலியுல்லாஹ் சிந்து (1932), கொண்டாட்டத் தாசிகளின் திண்டாட்டச் சிந்து (1926) என்பன ஈழத்து இஸ்லாமியர்களாற் பாடப்பட்ட சிந்துகளாக அறிய வருகின்றன. இவற்றுள் வழிநடைச் சிந்து, கதிர்காமக் கடவுளின் காரணக் கவிதை என்னும் இரண்டும் வழிநடைச் சிந்து என்ற வகையினைச் சார்ந்தன. இஸ்லாமியப் புலவர் ஒருவர் ‘கதிர்காமக் கடவுளின் காரணக் கவிதை’ படைத்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. ‘கொண்டாட்டத் தாசிகளின் திண்டாட்டச் சிந்து’ ஒரு அங்கத இலக்கியமாக இருத்தல் கூடும்.

தாலாட்டு என்பது உலக வழக்கில் குழந்தைகளைத் தூங்க வைப்பதற்காகத் தாய்மார் பாடுகின்ற நாட்டார் வழக்கியல் சார்ந்த ஒரு பாடல் வடிவமாகும். அவ்வகையில் மார்க்கப் பெரியார்களின்மேல் பாவனாமுறையில் ‘தாலாட்டுப் பாடல்கள்’ பாடப்பட்டுள்ளன. தாலாட்டு, ஆராட்டு என்றும் சுட்டப் பெறும். இலங்கை முஸ்லிம்களாற் பாடப்பட்ட தாலாட்டுக்களிற் குறிப்பிடத்தக்கது. ‘வஸீலா’ என்னும் ‘துஆத்தாலாட்டு மாலை’யாகும்.

“இது ஹஜ்ஜல் ஹறமைனிச்சறபைன் அப்துல் ஹமீது இப்னுமுகம்மத் என்பவரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இவர் பற்பலியைச் சேர்ந்தவர் ஸெய்லானில் பர்பலி உள்ளது. இங்கே பர்பலி என்றது வேர்விலை. ஸெய்லான் என்றது இலங்கை. அறபுத்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றில் வேர்விலை பர்பலி என்றும் இலங்கை சைகான் என்றுமே குறிப்பிடப்படுவதை நாம் இன்றும் காணக்கூடியதாய் இருக்கிறது. பல்லவி சரணங்களைக் கொண்டு உள்ளது இந்த துஆத் தாலாட்டு மாலை. இறைவனிடம் குறை இரங்குவதையே அறபியில் துஆ என்பர்.”¹⁴

மேற்படி தாலாட்டின் கண்ணிகளில் இஸ்லாமிய மார்க்கப் பெரியார்கள் குறிப்பிடப்பட்டு அவர்களின் அருளால் நித்திரை செய்யுமாறு பாடப்படுகின்றது. உதாரணத்துக்கு ஒரு கண்ணியை நோக்கலாம்.

பாணந்துறை நகரில் பள்ளிமுல்லையில் வாழும்
புண்யர் வலி பொருட்டால் பதியே கண்வளராய்
களுத்துரை நகர்வாழும் கருணை செய்கு நூறுத்தீன்
ஜாமினொலி பொருட்டால் கிருபைமகன் நித்திரைசெய்¹⁵

ஒப்பாரி என்ற இலக்கிய வடிவும் ஈழத்திற் பாடப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் முகம்மது நபிப் புலவர் பாடிய 'முகையதீன் ஒப்பாரி' குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடகம்

இஸ்லாமியர்களுக்கு நாடகம் ஆகுமானதா இல்லையா என்ற கருத்து முரண்பாடு அச்சமுகத்தின் மத்தியில் இருந்தபோதிலும் இஸ்லாமியர்கள் நாடகத்துறைக்குக் கணிசமான பங்களிப்பு ஆற்றியுள்ளார்கள் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இருக்கமுடியாது. முற்காலத்தில் இலங்கையில் கபுகாபு நாடகம், சாந்தரூபி நாடகம், சீறா நாடகம், மெய்ஞ்ஞான சந்தி நாடகம் (1914), மகிடிக்கூத்து, அப்பாஸ் நாடகம், அலிபாது'ா நாடகம், ஜின்ராஜன் சரித்திரம், கடிகார நாடகம், நொண்டி நாடகம் என்பன முஸ்லிம்கள் மத்தியிற் பயின்றமைக்கான சான்றுகள் உண்டு. ஆனால் இடைக்காலத்தில் நாடகம் பற்றிய ஒரு உடன்பாடான போக்கு இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் இல்லாமற் போய்விட்டது. எனினும் பாடசாலை மட்டத்திலும் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் நாடகத் துறைசார்ந்த ஈடுபாடு கணிசமான அளவில் முஸ்லிம்கள் மத்தியிற் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அதுபோலவே இலங்கை வானொலியின் முஸ்லிம் சேவையூடாகத் தரமான நாடகப் பிரதிகள் வெளிவந்தன் தரமான நாடகக் கலைஞர்கள் அறிமுகமானார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.¹⁶

நவீன இலக்கியம்

இலங்கை இஸ்லாமிய மக்களின் வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நவீன இலக்கியம் படைத்தவர்களே இங்கு முக்கியமாகக் கருதப்பட வேண்டியவர்கள். நாவல், சிறுகதை, கவிதை ஆகிய துறைகளில் முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சித்திரித்த அனைவரையும் பட்டியலிடுவதென்பது இங்கு இயலாத காரியமாகும். இன்றியமையாத சிலரை மாத்திரம் வகைமாதிரியாகத் தரமுயல்கிறோம். 'அசன்பே கதை' எழுதிய சித்திலெப்பை ஈழத்து நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முன்னோடி என்றவகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார். அவருடைய அசன்பே கதை இஸ்லாமிய சமூகத்தைச் சீர்திருத்தும் நோக்குடன் அணுகிய ஒரு நாவல் என்று கொள்ளலாம். ஈழத்து முஸ்லிம்களுள் இளங்கீரன் பெருந்தொகையான நாவல்களை எழுதினார். ஆனால் அவர் பெரும்பாலும் தமிழருடைய வாழ்வியலை மையப்படுத்தியே எழுதினார். அப்துஸ் ஸமது, வை அஹமத், முகம்மது ஜெலீல், ஜுனைதா ஷரீப், அ.ஸ. சித்தி றிஜா, ஒலுவில் பாயிஸ், ஆர்.எம். நௌஷாத் முதலானோர்களின் நாவல்களிலேயே இஸ்லாமிய சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பைக் காணக்கூடியவர்களாகிறோம். சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரையில் அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமது, மருதூர்க்கொத்தன், எஸ்.எல்.எம். ஹனீபா, கலைவாதி கலீல், ஜின்னா ஷரிபுத்தீன், ஓட்டமாவடி அறபாத் முதலானோரின் சிறுகதைகள் இஸ்லாமிய சமூகப் பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தியனவாக அமைகின்றன. நவீன கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஏராளமானோர் முஸ்லிம்களின் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் பலவற்றையும் அணுகியுள்ளனர். அண்ணல், புரட்சிக் கமால், பஸீல் காரியப்பர்,

அன்புமுகையதீன், தாஸிம் அஹமது, அன்புடீன், அஷ்ரப் ஷிஹாப்தீன் ஆகியோர் முதற்கொண்டு அறபாத், றஷ்மி, ஆத்மா முதலானோர் வரை இத்தகைய கவிஞர்கள் பட்டியல் நீழலாம். நவீன இலக்கிய வடிவங்களில் எஸ். பொன்னுத்துரை, வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், சு. வில்வரத்தினம், சேரன் என்று இஸ்லாமியரல்லாத ஒரு சிலரும் இஸ்லாமியர் வாழ்வியலைச் சித்திரித்தார்கள் என்பது இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டியதாகும்.

நூல் வெளியீடு - பதிப்பு முயற்சிகள்

தமிழ் நூல் பதிப்பு வரலாறு தொடங்கிய காலத்தையொட்டியே இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களின் பதிப்பு வரலாறும் தொடங்கி விடுகிறது. மழவை மகாலிங்கையர், சி.வை.தா. முதலானவர்கள் தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிப்பதற்கு முன்னரே - இன்னும் சொல்வதானால் பதிப்புத் துறையில் பெரும்பேர்பெற்ற உ.வே. சாமிநாதையர் பிறப்பதற்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே இஸ்லாமியத் தமிழ் நூற்பதிப்பு ஆரம்பமாகிவிட்டது என்பதும் முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ்நூற் பதிப்பிலேயே ஈழத்து இஸ்லாமியர்கள் பங்குபற்றத் தொடங்கி விட்டார்கள் என்பதும் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களாகும்.

முதன்முதலிற் பதிப்பிக்கப்பெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய நூல் சீறாப்புராணமே. அந்நூல் இயற்றப்பட்டு ஏறத்தாழ 140 வருடம் கழிந்தபின்னர் அதன் முதற்பதிப்பு கி.பி. 1842இல் வெளிவந்தது. அதனை அச்சுவாகனம் ஏற்றியவர் செய்கு அப்துல் காதிர் நெயினார் லெப்பை ஆலிம் அவர்களாவர். நூல் பதிப்பைப் பரிசோதித்தவர்கள் உவைஸ் நயினார் புலவர் என்பவரும் யாழ்ப்பாணம் பக்கீர் முகியித்தீன் என்பவருமாவார்.

“யாழ்ப்பாணத்துப் பக்கீர் முகியித்தீன் என்பவர் உதுமான் லெப்பை அவர்களின் குமாரராவார். இவர் பரிகாரி மரைக்காயர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இந்தப் பக்கீர் முகியித்தீன் புலவர் தமிழ்நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்துள்ளார். இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய பல தமிழ்க் காப்பியங்களையும் ஏனைய பிரபந்தங்களையும் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்துள்ளார்.”¹⁷

யாழ்ப்பாணம் பக்கீர் முகியித்தீன் அவர்களே காசிம் புலவரின் திருப்புக்ழம் (1852), புலவர் நாயகத்தின் குத்பு நாயகம் (1854), சின்ன சீறா (1956) என்பவற்றையும் அச்சிட்டார். இந்தப் பதிப்போடு நின்றுவிடாது மேலும் பல பதிப்புக்களையும் சீறாப்புராணம் பெற்றது. அவற்றுள் ஒன்று கி.பி. 1850இல் வெளிவந்தது. அது யாழ்ப்பாணம் பக்கீர் முகியித்தீன் புலவரின் உதவியோடு, தஞ்சாவூர் நத்தர் சாகிபு குமாரர் உசைன் சாகிபு என்பவரால் வெளியிடப்பட்டதாகும்.

நாகூர் குலாம் காதிறு நாவலரால் பாடப்பட்டது ‘ஆரிபு நாயகம்’ என்னும் காவியமாகும். இதற்கான பொருளுதவி புரிந்த இரு புரவலர்களுள் ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்தவரான பாக்கியப்பா – முகம்மது லெப்பை மரைக்காயர் அவர்களாவார். இதனை அச்சிடுவித்தவரும் அவரே அதனை அரங்கேற்றியவரும் அவரே. அந்த அரங்கேற்றம் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் நிகழ்ந்தது என்பதும் அதற்குத் தலைமை தாங்கியவர் நாவலரின் மருகரும் பெரும் புலவருமான வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலிள்ளை என்பதும் நூலுக்கு வித்திவசிரோமணி சிறப்புப்பாயிரம் வழங்கியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க விடயங்கள்.

‘சாதுலி நாயகம்’ என்ற காவியம் காயல்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த முகம்மது முகைதீன் புலவரால் பாடப்பட்டது. அதனை அச்சேற்றியவர் இலங்கை வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட ஒருவராவார். அப்பதிப்பின்போது அக்காவியத்திலிருந்த பிழைகளைத் திருத்தியுதவியவர் யாழ்ப்பாணத்தவரான சுலைமான் லெப்பை என்பவர். அது அந்நூலின் பாயிரச் செய்யுளொன்றிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தொழுதகை நயினார் அபுல்ஹசன் ஆலியின்
 தொல்பெருங் காரண நூலை
 வழுவறத் திருத்தி வரன்முறை ஒழுங்கில்
 வையகம் விளங்குவான் புரிந்த
 செழுமலர்த் தடயாழ்ப் பாணநன் நகர்வாழ்
 தெருளுயர் சுலையுமான் லெப்பை
 எழுமியற் பயனி னிறையருள் பெருக்கி
 இருமையும் வாழிய மாதோ (பாயிரம்: 10)

‘பதாயிகு பதிற்றுப் பத்தந்தாதி’ எனும் இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் சிற்றிலக்கியமும் இலங்கையிலேயே பதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதைப் பதிப்பித்தவர் யாழ்ப்பாணம் சுலைமான்லெப்பை என்பவர். ‘திருமக்காத் திரிபந்தாதி’ என்பது நாகூர் தர்கா தலைமை வித்துவான் குலாம் காதிறு நாவலரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூல் 1895இல் யாழ்ப்பாணம் வச்சிர யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணம் அசனாலெப்பைப் புலவர் சாற்றுகவி வழங்கியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கீழ்க்கரையைச் சார்ந்தவரான மு.அ.க. அப்துல் மஜீது என்பவராற் பாடப்பட்ட ‘ஆசாரக்கோவை’ என்னும் நூல் 1902இல் அச்சாகியுள்ளது. இக்கோவையின் புரவலராக விளங்கியதோடு அதனை அச்சேற்றியும் வைத்தவர் இலங்கை வள்ளலான முகம்மது தம்பி மரைக்காயர் என்பவர். அதனால் மேற்படி ஆசாரக்கோவைப் பாடல் யாவும்

‘முகம்மது தம்பி மரைக்காய சகாயனே’ என்று அமைந்து முடிவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதே.

ஈழநாட்டு இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களுள் ஒன்றான - பகுருத்தீன் ஹுசைன் அவர்களாற் பாடப்பெற்ற ‘மரணத்துலக்க மணிமாலை’யை அச்சிடுவதற்குப் பொருளுதவி செய்தவர் கொழும்பு மு. அபூபக்கர் என்பவர்.

தமிழ்நாடு கேட்டாறு முகம்மது புலவராற் பாடப்பெற்ற ‘அலங்கார கீர்த்தனம்’ என்ற நூலை வெளியிடப் பொருளுதவி புரிந்துள்ளார் இலங்கையரான பாணந்துறை மகுமுது லெப்பை ஹாஜியார் என்பவர்.

காலியைச் சேர்ந்தவரான முகம்மது காசிம் புலவராற் பாடப்பெற்ற ‘காரண அலங்காரக் கும்மி’யை வெளியிடுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டவர் வேர்விலை ஓ.எம். அப்துல் லத்தீப் அவர்கள்.

இவ்வாறாக தமிழகம் சார்ந்தும் ஈழம் சார்ந்தும் விளங்கிய இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு புரவலர்களாகவும் வெளியீட்டாளர்களாகவும் அவர்தம் நூல்களைப் பரிசோதித்து வெளியிடும் பதிப்பாசிரியர்களாகவும் ஈழத்து இஸ்லாமியப் பெரியார்கள் பலர் விளங்கியிருக்கிறார்கள். நவீன காலம் தொடங்கும் வேளையில் இப்பதிப்பு முயற்சிகள், வெளியீட்டு முயற்சிகள் நிறுவன நிலைப்பட மேற்கொள்ளப்பட்டதை அவதானிக்கலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவரான சித்திலெவ்வை அவர்கள் தமது ‘முஸ்லிம் நேசன்’ அச்சகத்தின் மூலம் தமது நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டதோடு பிறரது நூல்களை வெளியிடுவதற்கும் வகை செய்தார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் எஸ்.எச்.எம். ஜெமீலின் முயற்சியில் இயங்கிய ‘இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்’, ரகுமானின் ‘அரசு வெளியீட்டகம்’இ எஸ்.எம். ஹனிபாவின் முயற்சியில் இயங்கிய ‘கல்கின்னை தமிழ்மன்றம்’ முதலிய வெளியீட்டு நிறுவனங்களின் பணி குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போது ஹாசிம் உமர் என்பவர் பல வெளியீட்டுப் பணிகளுக்குப் புரவலராக விளங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வாய்மொழி இலக்கியங்களைத் தொகுத்துப் பதித்தல் முதலான முயற்சிகளில் தனிநபர்களாக அ. வித்தியானந்தன், ஆ.மு. ‘ரிபுதீன், எம்.சீ.எம். சபைர், எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல், முத்துமீரான், மருதூர் ஏ. மஜீத் எனப் பலர் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

இஸ்லாமியத் தமிழியல் ஆய்வுகள்

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வுகள் இன்று பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் பிற வழிகளிலும் கணிசமான அளவில் இடம்பெறுகின்றன. ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின்

முற்கூறில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய பரிச்சயம்கூட கற்றோர் மத்தியிலும் வருந்தத்தக்க நிலையிலேயே இருந்தது. அக்காலத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் புகழுக நேர்முகத் தேர்வின்போது மாணவனாய் வந்த ம.மு. உவைஸ்கூட அத்தகைய நிலையிலேயே இருந்தார். அப்போது பேராசிரியராக இருந்த சுவாமி விபுலாநந்தரது தூண்டுதலாலும் விரிவுரையாளராகவிருந்த ச. வித்தியானந்தனின் வழிகாட்டுதலிலும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் தொடர்பான ஆய்விலே ஈடுபட்டு, பிற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்துக்கான ஒரு தவிசு நிறுவப்பட்டபோது அதில் பேராசிரியராக முதன்முதல் அமரும் தகுதியுடையவராக இலங்கையரான ம.மு. உவைஸ் அவர்களே விளங்கினார் என்பது ஈழத்தவர்களுக்குப் பெருமை தரும் செய்தியாகும்.

ஈழத்தவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வுகள் என்னும்போது ம.மு. உவைஸ் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்கள்' (1975) என்ற ஆய்வு முதன்மையானது. அதுபோலவே அவர் தனித்தும் தமிழகத்தவரான பீ.மு. அஜ்மல்கான் என்பாரோடு இணைந்தும் பல தொகுதிகளாக வெளியிட்ட இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு பெருஞ்சாதனையாக அமைவது. ஷாந் ஞரகை னுழுவசனெந் டை வ்யஅடை டுவைநசயவரசந் என்னும் தலைப்பில் ஏ.எம். முஹம்மது சஹாப்தீன் என்பார் மேற்கொண்ட கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவைதவிர இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்த்துறைகளில் தமிழ் சிறப்புக்கலை பயிலும் மாணவர்கள் பலர் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம், இஸ்லாமியர் வாழ்வியல் என்பன சம்பந்தமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியிலும் அவ்வாறான முயற்சிகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய அளவில் நிகழ்ந்துவருகின்றன. முஸ்லிம் இலக்கியவாதிகள், சமூகப் பிரமுகர்கள், அரசியல்வாதிகள், முஸ்லிம்களின் சமூக நடைமுறைகள், முஸ்லிம் கிராமங்கள் என்று இன்னோரன்ன பல விடயங்கள் ஆய்வுப் பொருளாக அமைத்து நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. உதாரணமாக சித்திலெப்பை பற்றியும் முஸ்லிம்கள் வாழும் ஊர்கள் தொடர்பாகவும் வெளிவந்த நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். ஆய்வுத் துறையில் ஈடுபடுபவர்களுள் எம்.எம். சமீம், எம்.ஏ. நூ.மான், எம்.எஸ்.எம். அனஸ், றமீஸ் அப்துல்லா ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவற்றுக்கு மேலாக இத்தகைய ஆய்வுகளுக்கான தகவல்களை இலகுவாகப் பெறக்கூடிய வகையில் தகவல் தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளமையும் விதந்துரைக்கத்தக்க பணியாகும். எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் அவர்கள் வெளியிட்ட சுவடி ஆற்றுப்படைத் தொகுதிகள் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாய் அமையும்.

ஆய்வுகள் என்று நோக்கும்போது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாடுகளும் முக்கியமானவையாகும். அந்தவகையிலும் இலங்கை பெருமைப்படக்கூடிய வகையில்,

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் தொடர்பான பிற்கால மாநாடுகளுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக அமைந்த முதலாவது மாநாடு மருதமுனையில் (1966) நடைபெற்றமை குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. பின்னர் 1979இல் நான்காவது உலக இஸ்லாமிய தமிழ் மாநாடு கொழும்பில் இடம்பெற்றது. 2002இல் கொழும்பில் அனைத்துலக இஸ்லாமிய மாநாடு அரசு ஆதரவுடன் விமர்சயாக இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 2009இல் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறை, தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களின் இலக்கியம், சமூகப் பிரச்சினைகள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு சர்வதேச மாநாட்டினை நடாத்தியது. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வு முயற்சிகளை முன்னெடுப்பதில் இலங்கைத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு முக்கிய பொறுப்பு உண்டு என்பது மனங்கொள்ள வேண்டியது. இலங்கையில் இடம்பெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய மாநாடுகளை முன்னின்று நடாத்தியவர்களில் செய்யது ஹஸன் மௌலானா, எம்.எம். உவைஸ், எம்.எம். சமீம், மசூர் மௌலானா, ஜின்னாஹ் ஷரிபுதீன், அஷ்ரஃப் ஷஹாப்தீன், தாஸிம் அஹமது ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

பத்திரிகைத்துறை

இலங்கையில் முஸ்லிம்களால் வெளியிடப்பட்ட முதலாவது பத்திரிகை ‘அலாமத் லங்கா பூரி’ (1869) என்பதாகும். ஆனால் அது மலாய் மொழியில் வெளிவந்தது. அப்பத்திரிகை இலங்கைக்கும் மலேசியாவுக்கும் இடையில் அக்காலத்திலிருந்த நெருங்கிய தொடர்பினை வெளிப்படுத்துவதாகும். இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதலாவது தமிழ்ப் பத்திரிகை என்ற சிறப்புக்குரியது. ‘புதினாலங்காரி’. இரண்டாவதாக வெளிவந்த முஸ்லிம் தமிழ்ப்பத்திரிகை ‘முஸ்லிம் நேசன்’ ஆகும். நீண்டகாலம் நிலைபெற்றதாக இது விளங்கியது. இப்பத்திரிகைமூலம் அதன் ஆசிரியர் சித்திலெப்பை முஸ்லிம் சமுதாய விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தினார். பின்னர் 1893இல் எல்.எம். உதுமான் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இஸ்லாம் மித்திரன் தினசரிப் பத்திரிகையாக சில ஆண்டுகள் வெளிவந்தது. பின்னர் சில ஆண்டுகள் வாரப் பத்திரிகையாக அதிக பக்கங்களுடன் வெளிவந்தது. ‘முஸ்லிம் பாதுகாவலன்’ என்னும் பத்திரிகையை தமிழ் - ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் இருமொழிப் பத்திரிகையாக ஐ.எல்.எம். அப்துல் அஸீஸ் அவர்கள் வெளிப்படுத்தி வந்தார். இஸ்லாமியர் மத்தியில் மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பத்திரிகையாக 1946 முதல் 1950 வரை வெளிவந்த ‘இஸ்லாமிய தாரகை’ கருதப்பெறுகிறது. இவைதவிர இஸ்லாமிய மார்க்க விடயமாக அதிக கவனம் செலுத்திய ‘அல் இஸ்லாம்’ முதலான பத்திரிகைகளும் வெளிவந்தன. இடையிடையே பல பத்திரிகைகள் இஸ்லாமிய சமூக, சமய சார்பாகத் தோன்றி மறைந்தன. தற்காலத்தில், எங்கள் தேசம், நவமணி, மீள்பார்வை முதலான பத்திரிகைகள் அத்தகைய தடத்திலே வெளிவருகின்றன. தமிழர்களால் வெளியிடப்படுவதான ‘வீரகேசரி’ முஸ்லிம்களுக்காக வியாளக்கிழமை தோறும் ‘விடிவேளை’ என்ற ஒரு பத்திரிகையை வெளியிட்டு வருகிறது என்பதும் முக்கிய செய்தியாகும்.

முடிவுரை

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை இலக்கிய வடிவங்களின் அடிப்படையிலும் இலக்கிய முயற்சிகளின் அடிப்படையிலும் பகுத்து நோக்குவதாக அமைந்தது இக்கட்டுரை. ஆயினும் எல்லா இலக்கிய வடிவங்களும் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டன என்பதற்கில்லை. இதில் இலங்கையில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த நபர்கள் யாவரும் குறிப்பிடப்பட்டார்கள் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. வளர்ச்சிக் கட்டங்கள் யாவும் விரிவாக நோக்கப்பட்டதாயும் இல்லை. சிறு கட்டுரை ஒன்றினுள் இவை யாவும் சாத்தியமாகக் கூடியனவும் இல்லை. விரிவான ஆய்வொன்றினுக்கான முன்வரைபு என்ற அளவிலேயே இக்கட்டுரை அமைகின்றது. ஆய்வு விரிவடையும்போது இந்த முன்வரைபின் கட்டமைப்பிலும் மாற்றங்களை மேற்கொள்வது ஆய்வுச் செம்மைக்கு வழிவகுப்பதாகலாம். எவ்வாறாயினும் ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதுவதற்கான முன்னோடி முயற்சியொன்றில் ஈடுபட்ட அளவில் திருப்தி காணலாம்.

சான்றெண் விளக்கம்

01. அகநானூறு: 143.
மதுரைக்காஞ்சி: 321 – 323.
முல்லைப் பாட்டு: 54 – 61.
சிலப்பதிகாரம்: இந்திரவிஷ்ணுடுத்தகாதை: 9, 10.
02. கா. சிவத்தம்பி, (1994), பக். 16, 17.
03. ம.மு. உவைஸ், (1994), பக். 395, 396, (மேற்கோள்).
04. சாகுல் அமீது, (2000), பக். 21, 22.
05. ரமீஸ், (2005), ப. 386.
06. எம்.எஸ். பஷீர், (2005), ப. 52.
07. ம.மு. உவைஸ், (1994), ப. 156.
08. மேற்படி, பக். 163, 164.
09. மேற்படி, ப. 180, (மேற்கோள்).
10. உ. அலிபாவா, (2003), பக். 61, 62.
11. தஸ்தகீர் சதகம்: 45.
12. தஸ்தகீர் சதகம்: 13.
13. ம.மு. உவைஸ், (1994), ப. 488, (மேற்கோள்).
14. மேற்படி, ப. 540.
15. மேற்படி, ப. 541, (மேற்கோள்).
16. இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாடகப் பங்களிப்புத் தொடர்பான மேலதிக விடயங்களுக்கு பார்க்க:
எம்.எஸ்.எம். அனஸ், (2003), பக். 172 – 181.
17. ம. முகம்மது உவைஸ் ரு பீ.மு. அஜ்மல்கான், (1985), ப. 418.

உசாத்துணை

01. அலிபாவா, உ., (2003), *இஸ்லாமியச் சதக இலக்கியங்களும், தஸ்தகீர் சதகமும்*, தி பாக்கர், சென்னை.
02. அனஸ், கலாநிதி, எம்.எஸ்.எம்., (2003), 'அண்மைக்கால முஸ்லிம் நாடகங்கள்', *மௌனம்*, பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு மணிவிழாச்சபை, மட்டக்களப்பு.
03. உவைஸ், எம்.எம்., (1991), *வழியும் மொழியும்*, பஷாரத் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை.
04. உவைஸ், ம. முகம்மது, (1990), *இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (தொகுதி இரண்டு)*, மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
05. உவைஸ், ம. முகம்மது, ரூ (1896), *இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (தொகுதி அஜ்மல்கான், பீ.மு., ஒன்று)*, மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
06. உவைஸ், ம. முகம்மது, ரூ (1994), *இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (தொகுதி அஜ்மல்கான், பீ.மு., மூன்று)*, மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
07. சாகுல் அமீது, டாக்டர் கம்பம், (2000), *தமிழில் இஸ்லாமியப் புதுவகை இலக்கியம் - ஓர் ஆய்வு*, தி பாக்கர், சென்னை.
08. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு, (1994), *தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானிடமும்*, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
09. செந்திநாதன், கனக, (1964), *ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி*, அரசு வெளியீடு, கொழும்பு.
10. பஷீர், தக்கலை எம்.எஸ்., (2001), *இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வு உலா*, தி பாக்கர், சென்னை.
11. பஷீர், தக்கலை எம்.எஸ்., (2005), *இக்கால இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியங்கள்*, சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை.

12. ரமீஸ், (2005), 'இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம்', *உலகத் தமிழிலக்கிய வரலாறு*, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
13. றமீஸ் அப்துல்லா, (2001), 'இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம்', *மலை ஒளி*, தமிழ் மன்றம், கல்ஹின்னை - கண்டி.
14. றமீஸ் அப்துல்லா, (2003), 'புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் தமிழ்ப்பணி', *ஈழத்து மரபுவழித் தமிழ்ப் புலமையாளர்கள்*, கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை இளைஞர் விவகார அமைச்சு, வ.கி.மா., திருகோணமலை.
15. றமீஸ் அப்துல்லா, (2011), 'எம்.ஏ. நு.மான்னின் காவியங்கள் - ஓர் அறிமுகம்', *கட்டுரைக் கோவை*, சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாடு, கொழும்பு.
16. ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன், (2006), *திருநபி காவியம்*, அன்னை வெளியீட்டகம், மருதமுனை.
17. ஜெமீல், எஸ்.எச்.எம்., (1994), *சுவடி ஆற்றுப்படை (முதலாம் பாகம்)*, இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம், சாய்ந்தமருது.
18. ஜெமீல், எஸ்.எச்.எம்., (1995), *சுவடி ஆற்றுப்படை (இரண்டாம் பாகம்)*, இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம், சாய்ந்தமருது.

(ஆய்வரங்கக் கோவை, உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு, மலேசியா, 531 - 558: 2011)

இலங்கை முஸ்லிம்களின்

நவீன இலக்கியமும் இன அடையாளமும்

- பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா -

அறிமுகம்

இலங்கையின் சிறுபான்மைச் சமூகங்களாகத் தமிழர், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்களைக் குறிப்பிட முடியும். இவர்களுள் முஸ்லிம்களும் தமிழையே தமது தாய் மொழியாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களின் நவீன இலக்கியப் படைப்புக்கள் இன அடையாளத்தைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மையுடையனவாக இருப்பதை எடுத்துரைப்பதையே இக்கட்டுரை பிரதான இலக்காகக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறு முஸ்லிம்களைத் தனியாகப் பார்ப்பதற்கும் அவர்களது இலக்கியத்தைத் தனியாகப் பார்ப்பதற்கும் பல காரணங்கள் உண்டு.

இலங்கையில் முஸ்லிம்களின் படைப்பிலக்கியம் என்று தனியாக நோக்குவதில் ஒரு சமூக அரசியல் முக்கியத்துவமும் தமிழகத்தை விட இலங்கையில் இவ்வாறு தனித்து நோக்குதலுக்கு அதிக அழுத்தமும் இருக்கிறது. இலங்கை முஸ்லிம்கள், சுதந்திரத்துக்குப் பின் தம்மை ஒரு இனக்குழுமமாக (Ethnic Group) அடையாளம் கண்டு கொள்ள முனைந்த பொழுது தமது வரலாறு, அரசியல், இலக்கியம் என்று தனி நிலைகளாக சிந்திக்கத் தொடங்கினர். இங்குள்ள முஸ்லிம்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் மிகச் செறிவாகவும் ஏனைய இடங்களில் பரந்தும் வாழ்ந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை பல்வேறு வகைப்பட்ட சமூக, அரசியல், பொருளாதார பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கிய காலத்திலேயே நவீன இலக்கியமும் இங்கு உருப்பெறுகிறது. இலங்கையில் வெறும் வர்த்தக சமூகமாகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்ட முஸ்லிம்கள், இன்று கல்வி, அரசியல், பொருளாதார விழிப்புணர்வுள்ள சமூகமாக மாறியிருக்கின்றது. இலங்கையில் இரண்டாவது சிறுபான்மையினரான முஸ்லிம்கள் பெரும் தேசியம், தமிழ்த் தேசியம் முதலான கெடுபிடிகளினால் அவ்வப்போது பாதிக்கப்பட்டு வருகின்ற வரலாறும் இருக்கின்றது. அதனால் முரண்பாட்டுக்குள் வாழ்கின்ற – அச்சத்துடன் வாழ்கின்ற – அகதியாக வாழ்கின்ற அனுபவங்களைக் கொண்டுள்ளனர். அதேநேரம் முஸ்லிம் சமூகத்திற்குள்ளே சமயம் சார்ந்த, சமூகம் சார்ந்த அக முரண்பாடுகளும் இல்லாமலில்லை. ஏழ்மை, சீதனச் சிக்கல், ஆண்களும் பெண்களும் தொழில் காரணமாக வெளிநாட்டுக்கு இடம்பெயர்ந்து செல்லல் முதலான அனுபவங்களும் உண்டு. இவ்வாறான மிக நுண்ணிய உணர்வுகளையும் அவதானிப்புக்களையும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் முஸ்லிம்கள் பதிவு செய்து வந்திருக்கின்றார்கள். அதேநேரம் நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் உலகப் போக்குகளையும் பிரதிபலிக்கத்தக்கதாகவும்

அவர்களது இலக்கியம் அமைந்திருக்கின்றது. ஆனால், இக்கட்டுரை நவீன இலக்கியங்களின் இனச்சார்பு நிலையையே உற்று நோக்குகின்றது.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் படைப்பு நாவல், சிறுகதை, கவிதை என எல்லா வகையிலும் நிகழ்ந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதேவேளை இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு மிகப் பெரும் பணி செய்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. இலங்கையில் தமிழ் நாவலை துவக்கி வைத்தவரே முஸ்லிம் எழுத்தாளரான சித்திலெப்பை ஆவார். அதேபோல இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு பித்தன் முதல் அம்ரிதா றியாஸ் வரை பல எழுத்தாளர்கள் காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். நு.:மான், சோலைக்கிளி முதலானவர்கள் நவீன கவிதையின் மிகப்பெரும் ஆளுமைகளாகவும் திருப்புமுனையாகவும் தொழிற்பட்டு இருக்கிறார்கள். இவ்வகையில் இலங்கை முஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் தமிழ் இலக்கியத்திற்கான பங்களிப்பு மிக விரிவாக நோக்கத்தக்கதாகும்.

நாவல்

தென்னாசிய முஸ்லிம்களிடம் குடி கொண்ட மூட நம்பிக்கைகளுக்கெதிராக எழுந்த மிக முக்கியமான மறுமலர்ச்சி நாவலாக சித்திலெப்பையின் 'அசன்பே கதை' அமைகிறது. மேற்கத்தேய கலாசாரம் முற்றாகப் புறக்கணிக்கக் கூடியதல்ல என்ற வாதம் அவரது நாவலில் வெளிவந்தது. முஸ்லிம் சமூகத்தை விழிப்புணர்வடையச் செய்வதில் அவரது நாவலின் பெரும் பங்களிப்பு இருந்தது. இதே நேரம் இலங்கையின் முதல் தமிழ் நாவலாகவும் இதுதான் கொள்ளப்படுகின்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் 1950களில் சுபைர் இளங்கீரன் எழுதத் தொடங்கினார். இலங்கை முஸ்லிம் நாவல் ஆசிரியர்களுள் அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது, ஜுனைதா ஷரீப், திக்வல்லைக் கமால், ப. ஆப்தீன், எஸ். நஸ்ரூதீன், ஆர்.எம். நௌஷாத், அஸ்ஸ் எம். பாயிஸ், அப்துல் றசாக் என்று ஒரு நீண்ட பட்டியல் உண்டு. இவர்களுள் இலங்கையின் போராட்ட வரலாற்றைப் பிரதிபலிப்பதாக எழுதியவர்களுள் எஸ். நஸ்ரூதீன், அஸ்ஸ் எம். பாயிஸ் ஆகியோர்கள் முக்கியமானவர்கள்.

இலங்கைத் தமிழ் முஸ்லிம்களிடையே மிக நெருக்கமான உறவு மிக நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது. இந்த உறவு நிலை போராட்ட காலத்தில் முரண்படத் தொடங்கியது. அந்தப் பிறழ்வினைச் சித்திரிக்கத்தக்கதாகவும் முஸ்லிம் தேசிய உணர்வு, முஸ்லிம் அரசியல் முதலானவற்றை பிரதிபலிக்கத்தக்கதாகவும் எஸ். நஸ்ரூதீன் 'நச்சவளையம்' என்ற நாவலை எழுதினார். தமிழ் இயக்கங்கள் இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் இருந்த காலத்தில் நீதிமன்றங்களை வைத்து பரிபாலித்தபோது இடம்பெற்ற சம்பவங்களும் இந்நாவலில் பதிவாகியுள்ளன. தமிழ் – முஸ்லிம் உறவின் மிக முக்கிய நெருடலாக நஸ்ரூதீனின் (2004:96) நாவலில் வரும் கீழ்வரும் சம்பவத்தினை வகை மாதிரியாக எடுத்துக்காட்ட முடியும்:

“தம்பி, முன்னர் கூட கொலை, களவு போன்றவற்றிற்குத்தான் நாங்கள் பொலிஸ் சென்றோம். எங்களது திருமண நிகழ்வு – முறிவு, தாபரிப்பு, நில எல்லைப் பிரிப்பு, சொத்துப் பங்கீடு, பாலியல் துஷ்பிரயோகம் போன்ற எல்லாவற்றிற்கும் பள்ளிவாயலினூடுதான் தீர்ப்புச் சொன்னோம். அதை அரசுவும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது....”

.....

“அப்படியில்லை தம்பி, எங்களை எங்கள் வழியில் விட்டு விடுங்கள். இந்திய அரசுவும் இதையே சொல்லியிருக்கிறது – நீதிமன்றங்களுக்கு...”

இதேபோல சிங்கள முஸ்லிம் அரசியல் உறவுகளையும் முரண்பாடுகளையும் சித்திரிக்கும் வகையில் ப. ஆப்தீன், அஸ்ஸ் எம். பாயிஸ் ஆகியோரது நாவல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. சிங்கள, முஸ்லிம் உறவு நிலையைப் பிரதிபலிக்கத்தக்கதாக ஆப்தீனின் ‘கருக்கொண்ட மேகம்’ அமைய, அஸ்ஸ் எம். பாயிஸின் ‘வயலான் குருவி’ முரண் நிலையைக் கச்சிதமாகச் சித்திரிக்கின்றது.

சிறுகதை

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் பித்தன், அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது, மருதூர்க்கொத்தான் என்ற ஒரு நீண்ட பரம்பரை இருப்பினும் போராட்ட வாழ்வை நேரடியாகச் சித்திரித்தவகையில் எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா முக்கியமானவர். கிழக்குப் பிரதேசத்தின் பல்வகைமையைப் பிரதிபலிக்கும் இவரது பல சிறுகதைகள் 1980க்குப் பிந்திய கிழக்கு முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளையும் சித்திரிக்கின்றன. தற்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் உள்ள முரண்பாடுகளும் தமிழ் முஸ்லிம் இனப்பிறழ்வின் வடுக்களும் இவரது கதைகளில் தெளிவாக வெளிவந்தன. இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ‘மருத்துவம்’ என்ற கதையில் இருந்தும் ‘கட்டிப் போட்ட கால்கள்’ என்ற கதையில் இருந்தும் சில பகுதிகளை எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டலாம்:

“அங்கே ஆரு போறே. அது தமிழ்நாட்டே ஆஸ்பத்திரி. எல்லாம் புலிகள். இவருக்கு இதெல்லாம் தெரியாது. நீ போய் மனசூரக் கூட்டிவா. இன்னொரு ஊசியப் போட்டுப் பார்ப்பம்”

(எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா 2007:85)

“அந்த குண்டு வீசும் விமானம் திடீரெனக் குப்புற விழுந்து – விழுந்து கையோடு இடியோசையை இறக்கி விட்டு மிகவும் உல்லாசமாக வானத்தில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த விமானி கொடுத்து வைத்தவன். வானத்திலும் குஸ்தி போடுகிறான்.

நமக்கு இந்த மண்ணில் நடக்கக்கூட திராணியில்லை.

கால்கள் இரண்டு இருந்தென்ன செய்ய?

கட்டிப்போட்ட கால்கள்!

கடைசியில் - வீதியில் வேகமாக நடக்க முடியாத கால்கள்.

நிலவில் கடற்கரையில் நடக்க மறந்த கால்கள். உப்பாத்துக்குள் பொழுது விழுந்து விட்டால் வீட்டை விட்டு வெளியேற மறுக்கும் கால்கள். பாசிக்குடா கடற்கரையில் நீரை உதைத்துத் தள்ளி நீச்சலடிக்க முடியாத கால்கள்.

எந்த இடத்தில் எந்த வெடியோ?

மினி வெடியோ? கண்ணி வெடியோ?

மிஸ்பயறிங்கோ? மினிபஸ்ஸில் கடத்தலோ?

மரணத்துள் வாழ்வு! வாலயமாய்ப் போய்விட்ட வாழ்வு! ஒப்பாரியில்லாத வாழ்வு.

துப்பாக்கிச் சத்தம் இல்லாவிட்டால், தூக்கம் வர அடம் பிடிக்கும் விழிகளைக் கொண்ட வாழ்வு”

(எஸ்.எல்.எம். ஹனீபா 2007:118)

காலச் சுவடு வெளியீடாக வந்த ‘அவளும் ஒரு பாற்கடல்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள பல கதைகள் இக்காலத்து பிரச்சினைகளை பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்திருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தென்னிலங்கையில் இருந்து திக்குவல்லை கமால், எம்.எல்.எம். மன்கூர், அல். அசுமத், மொயின் சமீம், றஹீம், ஆகிய பிரசித்தமான எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகளை எழுதினர். பிரதேசம் தழுவிய அளவிலும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் அக அம்சங்களை புலப்படுத்தும் வகையிலும் இவரது கதைகள் அமைந்திருந்தன. மேற்குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களைப் புறந்தள்ளி இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றை எழுத முடியாத அளவுக்கு அவர்களது சிறுகதைகளில் தனித்துவம் நிரம்பி இருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1970, 80கள் இலங்கைத் தமிழ்ச்சிறுகதை வளர்ச்சியின் முக்கியமான காலகட்டம். சாதி, வர்க்க முரண்பாடுகள், பெண்ணியம், தமிழ்த் தேசியம் தொடர்பான பல்வேறு பிரச்சினைகள், குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர் போராட்டத்தில் நிகழ்ந்த முக்கிய திருப்பங்களான தமிழ்க் குழுக்களிடையிலான மோதல்கள், தமிழ் முஸ்லிம் முரண்பாடுகள், இந்திய அமைதிப்படையின் வருகை, புலம் பெயர்ந்த மக்களின் பிரச்சினைகள் முதலானவை இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையில் இடம்பிடிக்கத் தொடங்கின. அதேபோல சிறுகதை வடிவத்திலும் நேர்த்தியானதும் – கலைத்துவமிக்கதுமான பண்புகள் வளரத் தொடங்கின. இந்தப்பின்னணியில் இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பலர் கதை எழுதினர். எம்.ஐ.எம். றஹீம், நற்பிட்டிமுனை பளீல்,

ஆர்.எம். நௌஷாத், ஏ.சி. றாஹில், எம். பெளஸர், எஸ். நஸிறுதீன், எம்.எம். நௌஷாத் முதலானவர்கள் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளார்கள். நற்பிட்டிமுனை பளீலின் (1997) ‘மறுபடியும் மறுபடியும்’ என்ற கதையில் வரும் பின்வரும் பகுதி, இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரின் வருகையின் பின் ஏற்பட்ட உள்ளூர் நிலைமையில் ஆயுததாரிகளின் தோற்றத்தைச் சித்திரிக்கின்றது:

“சனங்களைச் சுத்தி முன் பின் அறியாத ஆட்கள் நிக்கானுகள். மேல இருந்து தூவின மாதிரி, நாலுமாய் அஞ்சுமாய் நிக்கானுகள்..பாக்கிற இடமெல்லாம் நிக்கானுகள். அவங்கிட உடம்பெல்லாம் பச்ச நிறமாதெரியுது. பச்சநிறத்தில தடிச்ச சீலையால சேட்டும், லோங்குசும் போட்டிருக்காங்க, லோங்கிசுக் காலுக்கு மேலால சப்பாத்தைப் போட்டுக் கட்டியிருக்காங்க. தலையில ஒரு சாக்குத் தொப்பி. கையில் ஆளுக்கொரு கோல்மாதிரிக் கறுப்பு. அதுக்குப் பெயர் சொட்கண்ணாம் ஏ.கே யாம் மிசின் கண்ணாம், ரிபி:ப்ரியாம். அத ஆட்டினாங்கெண்டால், அதுட குழலுக்குள்ள இருந்து புகையும், நெருப்பும் கலந்து வருகுது... கூடவே வயிற்றைக் கலக்குகிற சத்தமும் வருகுது... எதிருக்கு ஆரும் நிண்டுட்டா அந்த இடத்திலேயே சுருண்டு, விழுந்து, துடிதுடிக்கச் செத்துப் போயிடராங்க.. செத்தவங்கிட நெஞ்சிலயோ, தலையிலேயோ கோடாலியால் கொத்தின மாதிரி மடுவு தெரியுது... அப்படியான கோலுகலோடதான் சனத்த வளச்சி நிக்கிராங்க”

1983இற்குப் பிந்திய காலம் இலங்கை இலக்கியப் பண்புகளின் பெரிதும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது. அவ்வகையில் 1980 – 1990களுக்கிடையில் ஒரு தொடர்ச்சி உண்டு. இக்கால கட்டத்திலே இலங்கைத் தமிழர் போராட்டத்தின் காரணமாக நிகழ்ந்த பல்வேறு பிரச்சினைகள் இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. அந்நியமாதல், புலம்பெயர்தல் முதலானவற்றோடு யுத்தத்தின் அவலமும் சோகமும் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையைப் பெரிதும் பாதித்திருந்தன.

ஆர்.எம். நௌஷாத்தின் ‘வெள்ளி விரல்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி தமிழ் – முஸ்லிம் மக்களின் இன முரண்பாட்டு அம்சங்களை அறிந்துகொள்ள மிகவும் உதவுகின்றதாகும். காலவட்டம், நல்லதொரு துரோகம், ஸீனத்தும்மா ஆகிய கதைகள் தமிழ் – முஸ்லிம் முரண்பாடுகளில் சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினர்களை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றன:

“(அ)சீலைப்பள்ளியூரில், எனது ஆதரவாளரான ஒரு பெண்மணி அரச ஊர்காவல் படையினரால், மிருகத்தனமான முறையில், கற்பழிக்கப்பட்டுத் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டுள்ளார். அவர் ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணி என்றும்

பாராது இக்கொடும் நிகழ்ந்துள்ளது. அங்கு பொதுமக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது அமைச்சருக்குத் தெரியுமா...?

சபையில் கூச்சல்..... குறுக்கீடு.... அது அரசு படையினர் அல்ல..... உங்கள் ஜிஹாத் படையினர்..... முஸ்லிம் கொட்டியா...

(ஆ) அப்பகுதி பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரி மட்டில்லாத ஆயுதங்கள் மற்றும் சுடுபடைக் கலங்களை இளைஞரின் கைகளில் பொறுப்பில்லாமல் கொடுத்திருப்பதனை அமைச்சர் அறிவாரா....? ஆம் ஆயின், அது பற்றிய விபரங்களை வெளியிடுவாரா...? இல்லையாயின், ஏன்? என்று விளக்கமளிப்பாரா....?" (ஸீனத்தும்மா)

இதேபோன்ற விபரங்களை வெளியிடும் பல சிறுகதைகளை 'ஹராங்குட்டி' என்ற தொகுப்பில் முஸ்லிம் எழுதியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கால கட்டத்தில் இலங்கைச் சமகால பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கத்தக்கதாக சிறுகதைகளை எழுதிய மிக முக்கியமான எழுத்தாளர் ஓட்டமாவடி அறபாத். அவரது கதைகள் 'நினைந்தமுதல்', 'உடைந்த கண்ணாடிகளில் மறைந்திருக்கும் குருவி' என்ற தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. 1980களுக்குப் பின்னர் இனப்பிரச்சினை காரணமாக கிழக்கு முஸ்லிம் மக்கள் அனுபவித்த இன்னல்களை தனது கதைகளிலே அவர் கலாபூர்வமாக பதிவு செய்துள்ளார். அவ்வேளை முஸ்லிம்கள் எல்லைக் கிராமங்களிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தபோது நிவாரணங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர். அப்போது இடம்பெற்ற தில்லுமுல்லுகளும் சர்வதேச நிறுவனங்களின் உதவி பற்றிய தகவல்களும் அறபாத்தின் கதைகளில் பதிவாகியுள்ளன.

அறபாத்தின் கதைகள் 80களுக்குப் பிந்திய இலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்வியலை அறிய நல்லதொரு ஆவணமாகும். இலங்கைத் தமிழ்ச்சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிட வருகிறபோது மு. பொன்னம்பலத்தின் பின்வரும் கூற்றைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்:

“இன்று ஆக்க இலக்கியத்தின் மையம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப்பை மையப்படுத்திய கிழக்கு மாகாணத்தை நோக்கி மாறிக் கொண்டிருக்கிறது”.
(அறபாத் – 1998:i)

மு. பொன்னம்பலத்தின் இக்கூற்று கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம் இளம் படைப்பாளிகளின் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்பை குறிப்பிடுவதாகவே அமைகிறது.

1990கள் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றில் கறை படிந்த காலகட்டமாகும். இலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஒரு தொகுதியினரான வடமாகாண முஸ்லிம்கள் இருபத்தி நான்கு மணித்தியாலத்துக்குள் தாம் சொந்தமாக வாழ்ந்த இடத்திலிருந்து வேரோடு பிடுங்கி எறியப்பட்டனர். இதனால் அவர்கள் நாட்டுக்குள்ளே பல இடங்களில் அகதிகளாக வாழ்ந்ததோடு நாட்டுக்கு வெளியேயும் இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தனர். இந்த அநுபவங்கள் பல சிறுகதை ஆசிரியர்களாலும் கையாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில் யாழ். அஸீம், இளைய அப்துல்லாஹ், எஸ்.எச். நி.:மத் ஆகிய சிறுகதையாசிரியர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1990களின் இறுதியில் வித்தியாசமான போக்கைப் பிரதிபலிப்பவர்களாக குறிப்பாக ‘சரிநிகர்’ சிறுகதையாளர்களாக எழுதியவர்களில் அம்ரிதா றியாஸ் ஹஸீனும் முக்கியமானவர்கள். அம்ரிதா றியாஸ் ‘சரிநிகர்’ மூலம் சிறுகதைத் துறைக்கு அறிமுகமானவர். 1999இலே இவரது பல கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் ‘கிழக்கொளி’ என்ற சஞ்சிகையிலும் இவர் சில கதைகளை எழுதியுள்ளார். உயிரியல் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான இவர், மனித சமூகத்தை விலங்கு சமூகத்தின் நடத்தையினூடாகத் தமது கதைகளில் விமர்சிக்க முற்பட்டவர். இவரது கதைகள் ‘விலங்குகள் தொகுதி ஒன்று அல்லது மனித நடத்தைகள்’ என்ற தொகுதியாக வெளிவந்தது. பெரும்பாலும் இக்கதையில் யுத்தம், இனமுரண்பாடு, அரசியல் சார்ந்த அம்சங்கள் குறியீடாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. இக்கதைத் தொகுதி பற்றி எம்.ஏ. நு.:மானின் (அம்ரிதா ஏயெம் 2008:முன்னுரை) கூற்று இங்கு கவனிக்கத்தக்கது:

“இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் எல்லாமே வாழ்க்கை யதார்த்தத்தின் பல்வேறு முகங்களைக் காட்டுவன. பெரும்பாலான கதைகள் இன்றைய இனத்துவ யுத்தத்தின் அகோரமான வெக்கையை முகத்தில் அறைந்தாற் போல் சொல்கின்றன. யுத்தத்தால் நசுக்கப்பட்ட சிறுவர்களின் அவலம் (கிருஷ்ணபிள்ளை, ஓணான்கள்) கடலில் தத்தளித்துக் கரை ஒதுங்கிய அப்பாவியை ஒரு பதக்கத்துக்காக சுட்டுக் கொல்லும் இராணுவ வீரன் (தறு), நள்ளிரவில் இராணுவ முகாமைத் தாண்ட முடியாமல் வி’ம் ஏறி வண்டிக்குள்ளேயே செத்துப் போகும் பாம்பு கடித்த பெண் (பாம்புகள்), இராணுவப் பாதுகாப்புக்காக அழிக்கப்படும் காடுகள் (பச்சைக் கொலை), வெளிநாடு செல்வதற்காக தலைநகர் வந்து லொஜ்ஜில் தங்கி நிற்பவர்கள் பொலிஸாரினால் அள்ளிச் செல்லப்படுதல் (கூண்டுகள்) – இவை யுத்தத்தின் முகங்களை நேரடியாகக் காட்டுவன. சில கதைகள் (குளங்கள், கடல் ஆமைக் குஞ்சுகள்) இன முரண்பாடு மனித வண்முறை என்பவற்றை உருவகமாகவும் குறியீடாகவும் கூறுவன. இன்னும் சில கதைகள் (விலங்கு நடத்தைகள், குரங்குகளின் இராச்சியத்தில்) குரங்குகளின் சமூக வாழ்க்கைப் படிமங்கள் ஊடாக இன்றைய அரசியலைப் பேசுகின்றன.”

இக்கதை சொல்லும் முறைமையையும், பொருள் வடிவம் முதலானவற்றையும் நோக்கும் போது சமகால இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் அம்ரிதாவுக்குத் தனியான ஓரிடமுண்டு என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கவிதை

இலங்கைத் தமிழ்க்கவிதை மரபின் மாறு காலமாக 1940ளை குறிப்பிட முடியும். மஹாகவியின் வருகையோடு பாரதி, பாரதிதாசன் ஈடுபாட்டோடு பலர் கவிதை எழுதத் தொடங்கினர். சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகளை இவர்கள் தமது கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினர். இக்கால கட்டத்தில் பழைய மரபில் காலான்றி புதிய பரம்பரையினருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்த சில கவிஞர்களும் கவிதை எழுதினர்.

“60, 70களின் நவீன கவிதை வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்க்கும் கவிஞர் சிலர் முன்னிலை எய்துகின்றனர். இவர்களுள் நு.:மான், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு. பொன்னம்பலம் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள்”

என்று கா. சிவத்தம்பி (2001:47) குறிப்பிடும் நவீன கவிதையின் பிதாமகர்களில் ஒருவராக நு.:மாணக் கருத முடியும். வடக்குப் புறத்தே மஹாகவி ஏற்படுத்திய கவிதைத் திருப்பு முனையின் கிழக்கு வாரிசாக நீலாவணன் அமைகிறார். நீலாவணன் பண்ணையில் வந்த தமிழ்க் கவிதையின் புதிய பரிமாணத்தின் பிரதிநிதிகளில் நு.:மான் முதல்வராகிறார். தான் வாழும் சமூகத்தின் பாரம்பரியத்தையும் சமூக சீர்திருத்தத்தையும் பேசும் நு.:மானின் கவிதைகள் சாதாரண மக்களின் பேச்சு வழக்கிலும் அமைந்தன. நு.:மானின் சமூகக் கவிதைகள் ‘அழியா நிழல்கள்’ (1980) என்ற தொகுதியாகவும் அரசியற் கவிதைகள் ‘மழைநாட்கள் வரும்’ (1983) என்ற தொகுதியாகவும் வெளிவந்தன. இலங்கை இனப்பிரச்சினை வரலாற்றில் நு.:மானின் (1983:79) ‘புத்தரின் படுகொலை’ மிகத் துணிகரமான படைப்பாகும்.

நேற்று என் கனவில்

புத்தர் பெருமான் சுடப்பட்டிறந்தார்.

சிவில் உடை அணித்த

அரசு காவலர் அவரைக் கொன்றனர்.

யாழ் நூலகத்தின் படிக்கட்டருகே

அவரது சடலம் குருதியில் கிடந்தது.

இரவில் இருளில்

அமைச்சர்கள் வந்தனர்

‘எங்கள் பட்டியலில் இவர் பெயர் இல்லை

பின் ஏன் கொன்றீர்?’

என்று சினந்தனர்.

‘இல்லை ஐயா,
தவறுகள் எதுவும் நிகழவே இல்லை
இவரைச் சுடாமல்
ஓர் ஈயினைக் கூடச்
சுடமுடியாது போயிற்று எம்மால்
ஆகையினால்’
என்றனர் அவர்கள்.

‘சரி சரி
உடனே மறையுங்கள் பிணத்தை’
என்று கூறி அமைச்சர்கள் மறைந்தனர்.

சிவில் உடையாளர்
பிணத்தை உள்ளே இழுத்துச் சென்றனர்.
தொண்ணூறாயிரம் புத்தகங்களினால்
புத்தரின் மேனியை மூடி மறைத்தனர்
சிகாலோகவாத சூத்திரத்தினைக்
கொழுத்தி எரிந்தனர்.
புத்தரின் சடலம் அஸ்தியானது
தம்ம பதமும்தான் சாம்பரானது.

நு.:மானின் கவிதைகள் சமூக அவலங்கள், யதார்த்தங்களைச் சித்திரிக்கும் நல்ல கருவியாகச் செயற்பட்டன. 1982இல் அவர் வெளியிட்ட ‘பலஸ்தீனக் கவிதைகள்’ என்ற மொழி பெயர்ப்பு நூல், ஈழத்து தமிழர் விடுதலைப் போராட்ட உணர்வுக்கும் பிற்காலத்தில் அது தொடர்பாக வெளிவந்த கவிதைகளுக்கும் உந்து சக்தியாக அமைந்தது. இதனை நு.:மானின் முக்கிய பணியாகக் கருதவேண்டும்.

கவிஞர் எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃப் அவர்கள் பல்துறைக் கவிதைகளை எழுதியவர். சிறப்பாகச் சமூக விடுதலை, சிறுவர் கவிதைகள் முதலியவற்றையும் ஆக்கியவர். அவரது கவிதைகளின் பரப்பை அறிய அவர் வெளியிட்ட ‘நான் எனும் நீ’ எனும் கவிதைத் தொகுதி உதவும். இத்தொகுதியில் வரும் ‘மணியோசை’ என்ற கவிதை சிங்கள – முஸ்லிம் முரண்பாட்டினை மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்கிறது:

பெரிய விசாரையின்
மணியோசை கேட்கிறது!

நாங்களும்
 எங்கள் முன்னோரும்
 இந்த வயல்களில்
 வரம்புகள் செதுக்கி
 வாய்க்காலில் நீரெடுத்து
 தண்ணீர் கட்டித்
 தனித்திருந்து காவல் செய்து
 ஏர்பிடித்து உழுது
 முளையெறிந்து
 பாய்ச்சல் வடிச்சல்களைப்
 பகலிரவாய் பார்த்திருந்து
 புல்லுப் பிடுங்கி
 புழுக்களுடன் போராடி
 நெல்லை வளர்த்து
 நெடு மூச்செறிந்து
 உள்ளச் சோர்வுடன்
 உடலோயும் வேளைகளில்
 இந்த மணியோசை
 இனிமை கொணர்ந்ததுவே!

சங்கத்தான் பள்ளம், “சாளம்பை”
 எங்கும் பரந்து
 இனிமை கொணர்ந்த ஒலி!
 இன் றிவ் விதமாய்
 ஏன் மாறி ஒலிக்கிறது!

விசாரையும்
 விசாரைக்கருகிலுள்ள
 குளங்களும்
 குளங்களுக்கருகேயுள்ள
 குப்பைகளும் அங்கு வரும்
 நாய்களும் புனித மெனில்
 நாம் மட்டும் அஞ்சுகளா?

இக்கால கட்டத்தினதும் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தினதும் இன்னுமொரு
 திருப்புமுனையாக கிழக்கிலிருந்து தன் பேனா முனையை உயர்த்தியவர் சோலைக்கிளி

– யூ.எல்.எம். அதீக். கவிதை சொல்லும் முறையிலும் கவிதை பாடு பொருளிலும் நிறைய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தவர் இவர். இலங்கைச் சமகால சமூக, அரசியல் சூழ்நிலைகளையும் தனி மனித உணர்வுகளையும் புதிய முறையில் நோக்கி நவீன தமிழ்க் கவிதையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவர். அ.றிணைப் பொருட்களின் ஊடாக அவர் சமூக அரசியல் நிலைமைகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டினார்.

நிலவுக்கு வேலியிடு
 சூரியனையும் பங்கு போட்டுப் பகிர்ந்து கொள்
 வெள்ளிகளை எண்ணு
 இனவிகிதாசாரப்படி பிரி
 நாகரீக யுகத்து மனிதர்கள் நாம்
 கடலை அளந்து எடு
 வானத்தைப் பிளந்து துண்டாடு
 சமயம் வந்தால் காற்றைக் கடத்து
 எறும்புக்கும்
 இன முத்திரையிடு
 சாதி சமயத்தைப் புகட்டு
 புறாமுக்கட்டும்
 இன்னொரு இனத்தை நகைத்து

இவ்வாறு இலங்கை இனப்பிரச்சினையின் வடிவத்தை மிகத் தத்ருபமாக சோலைக்கிளி இக்கவிதையில் வெளிப்படுத்துகின்றார். ஈழத்துக்கு வெளியேயும் பேசப்படுகின்ற மிக முக்கியமான கவிஞர் இவர்.

இலங்கையின் இன்னுமொரு திருப்புமுனைக் காலத்தில் இருந்து புதியதொரு கலாசாரத்துள் நமது கவிதைப் பொருள் நுழையத் தொடங்குகிறது. சொந்த உள்ளுணர்வுகளையும், சமூக சீர்திருத்தங்களையும் அழகியல் உணர்வுகளோடு எழுதிய நமது பெரும்பாலான கவிஞர்களை இனத்துவ உணர்வு பெரிதும் பாதிக்கத் தொடங்கியது. இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசம் தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் மிகவும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்த இடம். கல்வி, கலாசார, அரசியல், இலக்கிய, பொருளாதார ரீதியாக ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அவர்கள் செயற்பட்டனர். இக்காலங்களில் இலங்கையின் இன உறவைச் சிதைத்த இனமோதல் தமிழ், முஸ்லிம் உறவையும் பாதிக்கத் தொடங்கியது.

கிழக்கில் தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்திலும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்த தமிழ் – முஸ்லிம் உறவு முரண்பாட்டு நிலைக்கு வரத் தொடங்கியது. அதன் முதற் கட்டமாக தமிழர் விடுதலை இயக்கங்களில் இணைந்து செயற்பட்ட முஸ்லிம் இளைஞர்கள் இந்த

இனத்துவத் தீக்குள் மாட்டிக் கொண்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து முஸ்லிம்களின் பொருளாதாரத்தைச் சிதைப்பதிலும் சமூக உணர்வை சீர் குலைப்பதிலும் சில விடுதலை இயக்கங்களின் இளைஞர்கள் சம்பந்தப்படத் தொடங்கினர். புதிய சூழ்நிலைக்கு முகம் கொடுக்க முடியாத முஸ்லிம் இளைஞர்கள் ஊர்காவல் படை, பொலிஸ் படைகளில் இணைந்து சட்ட ரீதியாக சமூகத்துக்கு உதவினர். இந்தக் கால கட்டத்தில் வெளிவந்த கவிதைகள் வெவ்வேறு விதமான உணர்வுகளைப் பெய்தன. இதன் ஒரு குறியாகத்தான் அஷ்ரஃப் ஷிஹாப்தீனின் 'ஷெய்த்தான்' கவிதை வந்தது.

வெள்ளமும் புயலும்
எந்த மகிழ்ச்சியும்
எந்தக் கொண்டாட்டங்களும்
எமது மக்களின் இதயத்தை விட்டு ஷெய்த்தானை
அப்புறப்படுத்தி விடாது
இனிமேல் –
ஷெய்த்தான் திரும்பி வரமாட்டான்.

இளைஞர்கள் எனக்குச் சொன்னார்கள்
துவக்கு வெடித்த இரவின்மீது
இரத்தம் உறைந்த பூமியின் மீது
சத்தியம் பண்ணியதாக..
இனிமேல்
எந்த ஷெய்த்தானையும் இழப்பதில்லை என்று

இந்த வரிசையிலேயே என்.ஏ. தீரன் 'அபாபீல்களும் யானைப்படையும்' என்ற கவிதையில் இப்படிச் சொல்லுகின்றார்.

உம்மாவும் ராத்தாவும் முக்காடிட்டு
ஒரே வீட்டில் இத்தா இருப்பார்கள்
கடைக்குப் போன காக்காவைக்
கடத்திப்போன சேதியும் வரும்
துப்பாக்கிக் குண்டுகளால் அவளுக்குத்
'தல்கீன்' ஓதிய ஓசையும் கேட்கும்
.....
.....
எல்லாம் கொஞ்ச நாளைக்குத்தான்
பொறுங்கள்.....

எங்கள் ‘அபாபீல்கள்’ இப்போதுதான்
தம்சொண்டுகளைக் கூராக்கவும்
இறக்கைகளை வலிமைப்படுத்தவும்
கிழக்கு நோக்கிப் பறக்கின்றன.

இந்தப் பிரச்சினைகளை ஏ.ஜி.எம். சதகா, எச்.எ. அஸீஸ், நிசப்தன், ஏ.எம்.எம்.
நஸீர், ஓட்டமாவடி அறபாத், என். ஆத்மா எனப் பலர் பாடியுள்ளனர். இவர்களின்
கவிதைப்பணி பெரிது. இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக ஆராயப்பட
வேண்டியவர்கள்.

என். ஆத்மாவின் ‘பொன்னத்தா பூவத்தா’ ஈழத்து முஸ்லிம்கள் இனப்பிறழ்வினால்
பட்ட அவலத்தை பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறது.

குழந்தை அதன் பாட்டில் துயில்கிறது.
விடாமல் வேட்டுகள் தீர்க்கப்பட
குண்டுகளால் நிலமும் கண்ணாடிகளும் அதிர
அடைமழைக்குப் பின்னான
புழுக்கமும் வியர்வையும் மிகுந்த இம்
மே மாத உஷ்ண இரவில்
பனிக்காலம் கூதலுக்கு கொடுகுவது போல்
நடுங்குகிறது எனக்கு
பள்ளிவாசலுள் சுட்டது
அம்பலாந்துறையில் கடத்தியது
கக்கத்தில் இடுக்கிய குழந்தைகள் அலற
முக்காடு போட்ட பெண்களும் ஆண்களும்
வடக்கை விட்டு பெயர்ந்து வந்தது.
அழிஞ்சிப்பொத்தானை
ஏறாவூர்
மூன்றாம் ஈழப்போர் தொடங்கிய பின்
எல்லைப்புறச் சென்றிகள் தாக்கப்படுமிரவுகள்
இப்படித்தான் கழிகின்றன.

ஆத்மாவினது ‘அதிகாலை நீல இருள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியில் இக்கவிதை
வந்துள்ளது. இவ்வரிசையிலே இக்கால கட்டத்துப் பிரச்சினையை சித்திரிக்கத்தக்கதாக
எஸ். நளீம், சகீப், காத்தான்குடி றஹீம், ஏ.எம். றஸ்மி, பாலைநகர் ஜிப்ரி, நியாஸ் ஏ.
சமட், ஓட்டமாவடி இஸ்மாயீல், எச்.எம். ஜாபிர் ஆகியோர் கவனிக்கத்தக்க கவிதைகளை
எழுதியுள்ளனர். இலங்கை இன முரண்பாட்டில் சிக்கிக் கொண்ட முஸ்லிம்களின்

உணர்வுகளைப் பெய்யும் மொத்த கவிதைத் தொகுதியாக 2002இல் வெளியான ஷமீஸான் கட்டைகளில் மீள எழும் பாடல்கள்' அமைகிறது. இக்கவிதைகள் மூலமாக இந்த இனச்சங்காரத்தில் சிதைந்து போன முஸ்லிம்களின் எல்லா வகையான இழப்புக்களையும் கண்டு கொள்ள முடியும்.

மேலே குறிப்பிட்டவர்களுள் எஸ். நளீம், ஏ.எம். றஸ்மி ஆகியோர் வேறு பல கவிதைகளையும் எழுதி தமது தொகுதிகளையும் வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. முல்லை முஸ்ரிபா, நாச்சியார்தீவு பர்வீன், அலறி, விஜிலி, மஜுத், நவாஸ் செளபி, அஸார்தீன் என பல கவிஞர்களும் இன ரீதியான பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசும் பல கவிதைகளை எழுதியுள்ளனர். இவர்களுள் வடஇலங்கை முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றத்தைக் குறித்து முல்லை முஸ்ரிபா எழுதிய பல கவிதைகள் மிகுந்த கவனத்திற்குரியன. தற்கால சூழலில் வடமாகாண முஸ்லிம்கள் அனுபவிக்கும் பல்வேறு இன்னல்களும் அவருடைய கவிதையின் பொருளாகின. இதேநேரம் பல பெண் முஸ்லிம் கவிஞர்களும் இனப் பிரச்சினை தொடர்பான பல கவிதைகளை எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கவிஞர் மன்கூர் ஏ. காதிரின் 'கனீமத்' என்ற கவிதைத் தொகுதியும் முஸ்லிம்களின் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கின்றது. அத்தொகுதியில் வரும் 'துரத்தப்பட்ட இருப்பும் மழைத்தவளைக் குரல்களும்' என்ற கவிதை யாழ்ப்பாணம், மூதூர் முதலான இடங்களில் முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது:

ஏற்கனவே

வாழ்த்துடிக்கும் நப்பாசையால்

எவ்வித ஆட்சேபங்களையும் எதிரொலிக்காது

மௌனித்துப் போன ஒரு வடபுலத்துச்சோனி

துரத்தப்பட்ட தனது இருப்பை

மறந்துவிட முயல்கையிலே

மீண்டும் அவை

மழைத்தவளைக் குரல்களாய்

கண்தலை புரியாமல்

மூதூரில்

.....

பாலமுனை பாறாக் எழுதிய 'எஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு' என்ற குறுங்காவியம், போர்க்காலச் சூழல், முஸ்லிம் – தமிழ் மக்களிடையே இருந்த உறவு நிலை, முரண் நிலை, சமாதானத்திற்கான எத்தனிப்புக்களைச் சித்திரமாக்கியுள்ளது. யுத்த

காலத்தில் வடகிழக்கு மக்கள் அமைதிப் படையினாலும் அரசு படையினாலும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு பாதிக்கப்பட்ட உணர்வுகளை இக்காவியம் முற்றாக வெளிப்படுத்துகிறது. ஆட் கடத்தலால் அவதிப்படும் கோழிக் காக்காவின் கடத்தலும் அதற்காக மேசன் வேலை செய்ய வந்த இருவர் பணயக் கைதியாகப் பிடிபடுவதும் இப்பிரதேசத்துத் தமிழ் – முஸ்லிம் மக்களின் பிரச்சினையை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துகிறது:

அப்பாவிக்கும் தொழிலாளர்களும்
அடிக்கடி இப்படி
அமுங்கிப் போவதை
அகதி யாவதை
எண்ணிப் பார்த்து
மனசு துவண்டது
தன்னைப் பற்றியும்
எண்ணம் எழுந்தது
என்ன பிழை நான்
செய்திருக்கின்றேன்?
இனத்தின் பெயரால்
எவர்க்குத் துன்பம்
இழைத்திருக்கின்றேன்!

முடுக்கி விட்டவர்
தடுக்கி விழாமல்
இருக்கும் இடத்தில் இருந்து கொள்ள
பாதிப்படைகிற மக்களை நினைக்க
வேதனைப் பட்டு
மேனி சுட்டது

யுத்த கால அனுபவமும் அதன் மன உளைச்சலும் இக்காவியத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கனவாக இருக்கிற சமாதானத்தை வற்புறுத்தி இக்காவியம் நிறைவுபெறுகிறது.

எஞ்சி இருப்பது
பிரார்த்தனை மட்டுமே!
இருகரம் ஏந்தினான்
புரிந்துணர் வோடு
வாழ்வதற்கான
சரிசமமான
சமாதானம் நாடியே!

மொத்தத்தில் இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தமது நவீன இலக்கியப் படைப்பினூடாக முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தியதோடு அவை பற்றிய விமர்சனப் பார்வைகளையும் பதிவு செய்துள்ளனர். இலங்கை தமிழ் - முஸ்லிம் முரண்பாட்டினையும் அதன் பல்வேறு வகையான பார்வைகளையும் அறிந்து கொள்ள விரும்புவர்கள் இவ்விலக்கியங்களை ஆராய்வது முக்கியமானதாகும். வெறுமனே முஸ்லிம்களின் சார்பு நிலையில் நின்று மாத்திரம் பார்க்காது அதன் பல்வகைத் தன்மையையும் குறிப்பாக தமிழ் சமூகத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களையும் எடுத்துக்காட்டவே இக்கட்டுரை இத்தலைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளது. மேலும், விரிவாகவும் நுண்மையாகவும் பார்க்க வேண்டிய தேவை இத்தலைப்புக்கு உண்டு. இன்னொரு வகையில் முஸ்லிம் சமூகத்தின் நவீன இலக்கியத்திற்கான காத்திரமான பங்களிப்பையும் இக்கட்டுரை மூலம் கண்டுகொள்ளலாம்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. அறபாத், (1998), நினைந்தமுதல், இஸ்லாமிக் புக்சென்டர், வாழைச்சேனை.
2. (2004), வேட்டைக்குப் பின், சுஹா பப்ளிகேசன், வாழைச்சேனை.
3. அஸ்ஸீஸ் எம். பாயீஸ் (2008), வயலான் குருவி, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், பத்தரமுல்லை.
4. அஷ்ரஃப், எம்.எச்.எம்., (1999), நான் எனும் நீ, புதிய வெளிச்சங்கள் வெளியீட்டகம், கொழும்பு.
5. கனக. செந்திநாதன் (1964), ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி, குரும்பசிட்டி.
6. சிவத்தம்பி (1994), தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும், நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியீடு,
7. சிவத்தம்பி கா., சிவகாமி ச.குருநாதன் இராம. (2005) **உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு**
(கி.பி. 1851 – கி.பி. 2000), உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
8. பாறாக், பாலமுனை, (2012), எஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு, பாலமுனை.
9. நற்பிட்டிமுனை பளீல், (1997) மெல்லச் சாகும் வாலிபம், கல்முனை.
10. நஸ்ரூதீன், எஸ்., (2004), நச்சவளையம், சாய்ந்தமருது கலை இலக்கிய வட்டம், சாய்ந்தமருது.
11. நு.மான் எம்.ஏ. (1983), மழை நாட்கள் வரும், அன்னம் சிவகங்கை.
12. நெளஷாத், ஆர்.எம்., (2011), வெள்ளிவிரல், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர் கோவில்.
13. மன்கூர் ஏ. காதிர், (2009), கனிமத், தமிழ்ச்சங்கம், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
14. முஸ்லீன், (2012), ஹராங்குட்டி சிறுகதைகள், செய்கு இஸ்மாயில் ஞாபகார்த்த பதிப்பகம், காவத்தமுனை.
15. ஹனீபா எஸ்.எல்.எம். (2006), அவளும் ஒரு பாற்கடல், காலச்சுவடு பதிப்பகம், சென்னை.
16. (2005), ஏறாவூர் வரலாறு, ஏறாவூர் வரலாற்று ஆய்வு மையம், ஏறாவூர்.
17. (2004), காத்தான்குடி வரலாறு, பள்ளிவாசல்கள் முஸ்லிம் நிறுவனங்களின் சம்மேளனம், காத்தான்குடி.
18. (2002), மீஸான் கட்டைகளில் மீள எழும் பாடல்கள், உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாடு, கொழும்பு.

(செம்மொழித் தமிழ், ராஜா பப்ளிகேஷன்ஸ், திருச்சிராப்பள்ளி, தமிழ்நாடு, 203 – 211: 2013)

ஆன்ற அறிவும் அகன்ற உள்ளமும்

- பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் -

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவகை இலக்கியம் உண்டா என்ற வினா சுமார் நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் பலரால் எழுப்பப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், தமிழில் இத்துணை இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பலர் இன்று மூக்கின்மேல் விரலை வைக்கின்றனர். இந்தப் பாரிய மாறுதல் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதை அறிய விழைவார் முன் ஆரவாரம் எதுவுமின்றி, ஆனால் வெகு துலாம்பரமாக ஓர் அறிஞர் தோன்றுவார். அவர்தான் பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச் சிறப்புப் பட்டதாரியாகியதன் பின் முதுகலைமாணிப் பட்டத்துக்கு 1951ஆம் ஆண்டில் அவர் ஆங்கிலத்திலே சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் துலங்குவதற்கான அடிப்படையாயிற்று. 1953இல் நூலாக வெளிவந்த தமிழ் இலக்கியத்துக்கான இஸ்லாமியரின் பங்களிப்புப் பற்றிய அவ்வாய்வு இஸ்லாமியரின் கவனத்தை மட்டுமன்றித் தமிழ் கூறு நல்லுலகினதும் ஏனையோரினதும் கவனத்தை இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின்பால் திருப்பியது. அதற்குப் பின்னரும் அத்துறையில் பெருமுயற்சிகளை மேற்கொண்டவர் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களே.

இப்போது நூற்றுக்கணக்கான நூல்கள் வெளிவருகின்றன. கருத்தரங்குகளும் கலந்துரையாடல்களும் நடைபெறுகின்றன. மருதமுனை, திருச்சி, சென்னை, காயல்பட்டினம், கொழும்பு, கீழக்கரை முதலான இடங்களில் மாநாடுகள் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளன. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்கள் சம்பந்தமான இச்செயற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் பங்களிப்பு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மகத்தானதாகவும் மிளிக்கின்றது.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகவும் கல்லூரி ஆசிரியராகவும் வணிகமன்ற மொழிபெயர்ப்பாசிரியராகவும் பரீட்சைத் திணைக்களப் பரீட்சகராகவும் பலதிறப்பட்ட பணிகளில் ஈடுபட்ட உவைஸ் அவர்கள் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வில் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி வந்தார். 1976ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பற்றியதோர் ஆய்வினைச் சமர்ப்பித்துப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டத்தினை அவர் பெற்றார்.

இலக்கியம், சமயம், வரலாறு, பிரயாணம் முதலிய துறைகளில் இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். சில உரைகளை எழுதியதோடு சுமார் 15 நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். பலவற்றை மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஆங்கில, சிங்கள மொழிப் புலமைமிக்கப் பேராசிரியர் உவைஸ் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கும் சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்திலிருந்து சிங்களத்துக்கும் நூல்களை மொழிபெயர்த்துள்ளார். உலக மாநாடுகள் பலவற்றிற் பங்கு பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். பேராசிரியர் உவைஸ் வெளியிட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள், பங்கு பற்றிய கருத்தரங்குகள், மாநாடுகள், பெற்ற பாராட்டுக்கள், கௌரவங்கள் ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதெனின் அது தனியொரு புத்தகமாகும்.

சுருக்கமாகக் கூறுவதெனின், தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் இலக்கியத்தையும் பற்றிய விசாலமான அறிவோடு இஸ்லாமியப் பண்பாட்டையும் இலக்கியத்தையும் நோக்கிய பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களது பணிகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை. இஸ்லாமிய மார்க்கத்திலும் பண்பாட்டிலும் ஊறித் திளைத்த தன்மையும் தமிழை ஆழமாக நேசித்த தன்மையும் அவரது ஆக்கங்களுக்கு வளமுட்டினவெனலாம்.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கெனத் தனியானதொரு துறையினைத் தோற்றுவித்த மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தினர், அதன் தலைமைப் பதவிக்குப் பொருத்தமானவர் யாரென நாற்றிசையும் நோக்கிய வேளையிலே தென்பட்டவர் கலாநிதி உவைஸ் அவர்களே. 1979இல் அப்பதவியில் அவர் அமர்ந்தமை, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகம் கணிசமான பணிகளை ஆற்ற ஏற்ற அடித்தளமாயிற்று.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை விரிவான முறையில் ஆறு தொகுதிகளாக வெளியிடக் கருதிய பல்கலைக்கழகம் அதனை முடிக்க வல்லவர் பேராசிரியர் உவைஸ் எனக்கண்டு, அதனை அவர்களிடம் விட்டதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

1931ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவி தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது அதனை அலங்கரிக்கப் பொருத்தமானவராகச் சுவாமி விபுலானந்தர் காணப்பட்டார். சில காலம் அவரது மாணாக்கராக விளங்கிய கலாநிதி உவைஸ், மதுரைப் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பேராசிரியப் பதவியை முதலில் வகிக்கத் தகுதி வாய்ந்தவராக அழைக்கப்பட்டார். அந்த வகையில், சுவாமி விபுலானந்தருக்குப் பின் இலங்கைக்கு அத்தகைய பெருமையைத் தேடித் தந்தவர் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களே எனலாம்.

சுவாமி விபுலானந்தரை நினைக்கும்போது, பேராசிரியர் உவைஸின் செய்யுள் புனையும் ஆர்வம் கவனத்துக்கு வருகிறது. இறைவனைத் துகிப்பனவாயும் சமய வாழ்வையும் ஒழுக்கத்தையும் வலியுறுத்துவனவாகவும் எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதை விழைவனவாகவும் சுவாமி விபுலானந்தரின் செய்யுள்கள் அனேகமாக அமைந்தன. பேராசிரியர் உவைஸ் யாத்துள்ள செய்யுள்களும் அவ்வாறானவையே. அவர் வெளியிட்ட அருள்மொழி அகவல் என்ற நூலினைக் குறித்து 1990 நவம்பர் 25ஆம் நாள் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் எழுதியதை இங்கு மீட்டுரைத்தல் சாலும்.

“ஏலவே கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து மூன்று விடயங்களை அவதானிக்கலாம். ஒன்று, இஸ்லாத்தில் உண்மையான பற்றும் ஆழமான அறிவும் கொண்டவர் பேராசிரியர் உவைஸ். இரண்டு, தமிழில் உண்மையான பற்றும் ஆழமான அறிவும் கொண்டவர் அவர். மூன்று, எல்லோரும் அறிவொளியம் நலனும் பெற வேண்டுமென்பதில் ஆர்வம் உள்ளவர் அவர். அம்மூன்றினதும் இயல்பான விளைவே அருள்மொழி அகவல் என்ற இந்நூல் ஆகும்.”

பேராசிரியர் உவைஸ் சிறந்த மாணவராகவும் சிறந்த ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். மாணவர் என்றவகையில் அறிவுத் தேட்டத்தில் ஆர்வம் மிக்கவர்; தம் ஆசிரியர்பால் ஆராக்காதலும் மதிப்பும் மிகுந்தவர். அவரது ஆசிரியர்களான சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் முதலானவர்களிடத்து அவர் பற்று மிகுந்தவர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் கூட உவைஸ் அவர்களிடத்து விசேட அன்பு செலுத்தினர். ஆசிரியர் என்ற முறையில் பேராசிரியர் உவைஸ் தம் மாணாக்கர்களிடத்து அன்பும் ஆர்வமும் மிக்கவராக விளங்கினார்.

அறிவினைத் தேடுவதில் கொண்டளவு வேட்கையினை, அவ்வறிவினை ஏனையவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதிலும் கொண்டவர் உவைஸ். அகப்பட்ட புத்தகங்களையும் அறிவினையும் முடக்கிச் சுய இலாபத்துக்கு முதலாக்குவோர் பலருக்கு மத்தியில் அவற்றையெல்லாம் திறந்த மனத்துடன் கரவின்றிப் பரிமாற விரும்பும் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களது பரந்த உள்ளம் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

“தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.”

என்ற திருக்குறளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையும் கற்றறிவாளர் உவைஸ்.

பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் ஆன்ற அறிவு ஒருபுறமாக, அவரது அன்புள்ளம் குடும்ப, குல, இன, மத எல்லைகளையும் கடந்து விரிந்தது. அசாதாரண பொறுமையும் நட்புடையாரை நல்வழிப்படுத்தும் பண்பும் அவருக்கு வாய்த்தவை. பேராசிரியர் உவைஸைப் பற்றிப் பேசும்போது, இனிய பண்பு, இரக்க சபாவம், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை, மார்க்கப்பற்று ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாகத் திகழ்பவரும் உவைஸ் அவர்களின் காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து நிற்பவருமாகிய அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியாரைப் பற்றிப் பேசாதொழிதல் சாலாது.

பின்னிணைப்பு - 2

- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி -

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகளும் பண்பாட்டுப் பங்களிப்பும்

- பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் -

முஸ்லிம்கள் தங்களுக்கென ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பெற்றிருந்தனர் என்பது நிரூபணத்திற்கு அப்பாற்பட்ட யதார்த்தமாகும். சீறாப்புராணத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்தோரும் ராஜநாயகத்தையும் குத்புநாயகத்தையும் படிக்கத் தெரிந்தோரும் புராண படனங்களின்போது இவற்றின் சுவையை அனுபவித்தோரும் கிராமங்கள் தோறும் இருந்தனர். ஆனால் அந்த மரபு பாதுகாக்கப்படவில்லை. புதிய கல்வியும் புதிய நாகரிக - சமயச் சூழல்களும் மக்களை இவற்றிலிருந்து அந்நியமாக்கின. இந்த இலக்கியச் செல்வங்களும் பழையபழைய இப்பாரம்பரியமும் அழிவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸின் ஆய்வுப் பணிகள் ஆரம்பமாகின.

முதல் ஆய்வு

“தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முஸ்லிம்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பினைப் பகுப்பாய்வு செய்யும் முயற்சியே இவ்வாய்வுக் கட்டுரை” என்ற முன்னுரைக் குறிப்புடன் 1951ஆம் ஆண்டு எம்.எம். உவைஸ் தனது முதலாணிப் பட்டத்திற்காக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சமர்ப்பித்த (தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு) (Muslim Contribution to Tamil Literature) என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அதன் மீள்கண்டுபிடிப்பிற்கும் ஆதாரமாய் அமைந்த ஆய்வாகும். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு ஒரு புத்தாக்கத்தை இவ்வாய்வு வழங்கியது எனில் அது மிகையாகாது.

1953இல் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை நூல் வடிவம் பெற்றபோது இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் அறிஞர் மத்தியில் இது பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. ஒரு நீண்ட காலத் தேவையை மிகச் சிறப்பாகச் செய்துமுடித்த உயரிய ஆய்வென இது போற்றப்பட்டது. இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகம் இதுவரை செயற்படுத்தாத ஆனால் நவீன கல்வியுக்கத்தின் தேவையாயிருந்த தற்கால ஆய்வறிவு முறைகளுக்குரிய வகையில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தை அணுக முயன்ற முதல் நூலாகவும் இது அமைந்தது.

இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் எண்ணிக்கை, அவற்றின் இலக்கியத்தரம், தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலும் வரலாற்றிலும் அதற்குரிய இடம், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பிரிவுகள், வடிவங்கள், அவற்றின் உள்ளடக்க விடயங்கள் என்ற பல்வேறு அம்சங்களை

அடக்கியிருந்தார். இக்கட்டுரை நான்கு பிரதான பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. (1) இலக்கிய வடிவங்கள் (2) உரைநடையாக்கங்கள் (3) சூ.பிஞானியரும் அவர்களின் பாடல்களும் (4) இஸ்லாமிய இறையியல் நூல்களும் ஒழுக்கவியல் நூல்களும்.

இதன் அறிமுக அத்தியாயம் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் எழுந்த காலத்து தமிழ்நாட்டு அரசியற் சூழலையும் இஸ்லாத்திற்கும் தமிழ்நாட்டிற்குமிடையிலான பண்டைத் தொடர்புகளையும் ஆராய்கிறது.

இலக்கிய வடிவங்களில் ஜனரஞ்சக இசைப்பாடல் வடிவங்களான மாலை, ஏசல், திருப்புகழ், கீர்த்தனை, சிந்து, கும்மி, ஆனந்தக்களிப்பு முதலிய இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாண்டு முஸ்லிம் புலவர் பலர் யாத்துள்ள கவிகளைப் பற்றி இக்கட்டுரையின் இரண்டாம் அத்தியாயம் விரிவாக ஆராய்கிறது.

காவியத்தைப் பற்றிய முதலாவது அத்தியாயம் சீறாப்புராணத்தைப் பற்றிய ஆய்வாக அமைந்துள்ளது. உமறுப்புலவர் கடிகை முத்துப் புலவரிடம் தமிழ் கற்றிருந்த போதும் தமிழ் காவியங்களினதும் இலக்கியங்களினதும் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்த போதும் உமறுப்புலவரின் சீறா இஸ்லாமியப் பண்புள்ள பலவற்றைத் தெள்ளிதிற்புலப்படுத்தி நிற்பதை சொல்லியல் ஆய்வு மூலமும் ஒப்பீட்டாய்வு மூலமும் உவைஸ் எடுத்துக்காட்டுகிறார். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் அல்லாஹ்வின் நாமமும் ஏகத்துவமும் கூறப்படுவதும் அரேபியாவின் ஆறுகளில்லாத சூழலைக்கொண்டு படலங்களை உமர் அமைந்திருப்பதும் யுத்தப் படலங்களில் ஒட்டகைகளைப் புகுத்தியிருப்பதும் அறப்புப்பதப் பிரயோகங்களும் என்று பல்வேறு உதாரணங்களின் மூலம் இக்கருத்தை அவர் நிறுவ முயன்றுள்ளார்.

உரை நடை ஆக்கம் பற்றிய அத்தியாயத்தில் அறபு மொழியிலிருந்து நேரடியாக மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல்களையும் பாரசீக உர்து மொழிகளின் தழுவல் தமிழாக்கங்கள் பலவற்றையும் உவைஸ் அறிமுகம் செய்கிறார். முஸ்லிம்கள் தமிழிலக்கிய மரபிற்குப் புதிதாகத் தந்த அல்லது முஸ்லிமல்லாதோரால் இயற்றப்படாத படைப்போர், மஸ்அலா, முனாஜாத், நாமா, கிஸ்ஸா என்ற புதிய இலக்கிய வடிவங்களும் இதில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இப்படைப்புக்களைப் பற்றிய முதலாவது ஆய்வு இதுவே என்றும் கூறலாம்.

சமயக் கருத்து முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்த நூல்களில் அத்வைத மூலமொழி, உலாமுத்தீன். பஞ்சாவரலாறு, கிறிஸ்து மத திரியோகத்துவ மறுப்பு ஆகியவற்றை உவைஸ் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இலக்கியத்துறைக் கருத்து முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்த நூல்களில் குலாம் காதிரு நாவலரின் நபியவதாரப் படலம்; இது சீறா நபியவதாரப் படலம் என்றும் கூறப்பட்டது. காதர் அசனா மரைக்கார் இதற்கு

மறுப்புரையாகச் சீறா நபியவதாரப்படல உரைகடிலகம் என்ற நூலை வெளியிட்டார். குலாம் காதிரு நாவலர் இதனை மறுத்து சீறா நபியவதாரப்படல உரை கடிலக நிராகரணம் என்ற நூலை வெளியிட்டார். இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகிற்கு இதுவரை அறிமுகமாகாத இப்படைப்புக்கள் பற்றியும் உவைஸ் விளக்கியிருந்தார்.

இஸ்லாமிய ஒழுக்கவியல் விடயங்களைக் கூறுவதாக ஆசாரக்கோவை திருநெறிநீதம் எனும் இது நூல்கள் இக்கட்டுரையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இஸ்லாமிய இறையியல் படைப்புக்களாக பெரிய நூல்கள் என்பவரின் வேதபுராணம் மற்றும் ம.ரிபத்து மாலை, சுஅபில் ஈமான் போன்ற நூல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இதுவரை பேசப்படாத துறைகளையும் இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகம் பெற்றிராத நூல்களையும் உவைஸ் தமது ஆய்வில் குறிப்பிட்டார். இருநூற்றுக்கும் அதிகமான இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை அவர் இவ் ஆய்வுக்காகப் பயன்படுத்தியிருந்தார்.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களின் இடத்தை மதிப்பீடு செய்ய தமிழ் இலக்கியங்களுடனான ஒப்பீட்டையும் அதேவேளை இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் தனித்துவமான பண்பினையும் அவர் இவ்வாய்வுரை முழுக்க, ஒரு முக்கிய இலட்சியமாக அமைத்திருந்தமை இவ்வாய்வின் சிறப்பிற்குப் பிரதான அடிப்படையாக அமைந்தது.

உவைஸ் கையாண்ட இந்த முறையினால் 'இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கண்ணோட்டம் பற்றிய முதல் நூலாக' அது பெயர்பெறும் தகுதியைப் பெற்றதும் தமிழ் இலக்கியங்களுடன் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை அவர் ஒப்பீடு செய்ததும் இதே அளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்ததையும் இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். இதனைத் தமிழகத்து அறிஞர் தாவுத்ஷா பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

ஐனாப் உவைஸ்..... முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியம் அனைத்தையும் பயின்று ஒவ்வொரு கவியும் வேறு முஸ்லிமல்லாத தமிழ்க் கவிஞர்களின் செய்யுள்களை எப்படி நிகர்த்திருக்கின்றன அல்லது மிகைத்திருக்கின்றன என்பதை விஷயவாயிலாகவும் விளக்க முறையாகவும் அணிவகுத்து ஒழுங்குபடுத்தித் தந்திருக்கிறார் (உத்தமர் உவைஸ், ப. 108, 1981).

இவரது இம்முறை இஸ்லாமியர் அல்லாதவர்களையும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிவதற்கு ஆர்வமூட்டக்கூடியதாக அமைந்தது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் மிகப் பொருத்தமாக இதனைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

“இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகு நோக்கி இஸ்லாமியர் அல்லாதோரையும் அழகாக ஆற்றுப்படுத்தியவர் கலாநிதி உவைஸ்” (உத்தமர் உவைஸ், ப. 124).

சேர் ராஸிக் பரீத், பின்னர் கலாநிதி பதியுதீன் மஹ்மூத் முதலியோர் முன்வைத்த முஸ்லிம் பாடசாலை என்ற எண்ணக் கருவுக்கும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் முஸ்லிம் மாணவரின் கல்வி அமைய வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கும் உவைஸின் இவ்வாய்வும் தகுதியான அடித்தளத்தைப் பெற்றுத்தர உதவியது என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

பண்பாட்டுச் சூழல் என்பதை சமயச் சூழல் என்று மட்டும் கருதியோர் மத்தியில் உவைஸின் இப்பணி பண்பாடு பற்றிய விசாலமான கண்ணோட்டத்திற்கு உதவியது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களான சீறாப்புராணமும் புதுகுஷாமும் யூசுப் சுலைகாவும் நபிகள் நாயகம் பிள்ளைத்தமிழும் இஸ்லாமியக் கலைப்பண்புகளைக் கூறும் கலையும் பண்பும் முதலிய நூல்களும் இலக்கியப் பாடநூல்களாக இடம்பெற உவைஸ் எடுத்த முயற்சிகள் விரைவில் கைகூடின. பாடசாலைக் கல்வியில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரவேசமாகவும் புதிய தலைமுறையினர் தமது இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை அறியும் வாய்ப்பை வழங்கியதாகவும் உவைஸின் இப்பணி அமைந்தது.

இரண்டாவது ஆய்வு

‘தமிழ் இலக்கியத்தில் முஸ்லிம் காப்பியங்கள்’ (Muslim Epics in Tamil Literature) என்ற அவரது இரண்டாவது ஆய்வு 1957இல் அவருக்கு கலாநிதிப் பட்டத்தை ஈட்டித் தந்தது. உவைஸ் தமது முதலாவது ஆய்வில் முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியமாகச் சீறாப்புராணத்தை மட்டுமே குறிப்பிட்டிருந்தார். சுமார் எட்டுப் பக்கங்களில் அது நிறைவு பெற்றிருந்தது.

இரண்டாவது ஆய்வு முஸ்லிம் காப்பியங்கள் பற்றிய முழுமையான ஆய்வாகும். எந்த இலக்கியத்திலும் காப்பியங்களே பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றன. திருந்திய இலக்கியத்திற்குரிய மாண்பினை காப்பியங்களே ஒரு இலக்கியத்திற்கு வழங்குகின்றன. சிந்தனையினதும் பண்பாட்டினதும் படைப்பாற்றலினதும் கற்பனையாற்றலினதும் உயர் பேறாகக் காப்பியங்களே மதிக்கப்படுகின்றன. பழைமை, இலக்கியத்தரம், சொற்களின் செழுமை, திருந்திய இயல்பு, உணர்வுகளைக் கூர்மையாக வெளிப்படுத்தும் மொழி நுணுக்கம் ஆகியன காவியங்களின் பிரதான பண்புகளாகப் போற்றப்படுகின்றன.

ஒவ்வொன்றும் ஆயிரக்கணக்கான செய்யுள்களைக் கொண்ட 12 முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்களைக் கலாநிதி உவைஸ் தமது காப்பிய ஆய்வில் பயன்படுத்தினார். சீறாவோடு புதுகுஷாம், முகிதீன்புராணம், இராஜநாயகம், ஆரிபுநாயகம் கனகாபிஷேக மாலை முதலிய மறைந்து கிடந்த முஸ்லிம் இலக்கிய ஆக்கங்களை இதில் அவர்

அறிமுகப்படுத்தியதுடன் அவை எவ்வாறு காவியமாகும் தகுதியைப் பெற்றுள்ளன என்பதைப் பதினைந்து அத்தியாயங்களில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

காவியங்களின் இயல்பு, உலகப் புகழ் பெற்ற காவியங்களின் உள்ளடக்கம், தமிழ்க் காவியங்கள் பற்றிய விரிவான விளக்கம் என்பன இவ்வாய்வின் முதற் பகுதிகளாக விளங்குகின்றன. ஏனைய அத்தியாயங்கள் அனைத்தும் 12 முஸ்லிம் காப்பியங்களையும் பல்வேறு தலைப்புக்களில் ஆராய்கின்றன. முஸ்லிம் காப்பியங்களிற்குரிய தனித்துவமான கண்ணோக்கினை விளக்கிச் செல்வதும் ஏனைய தமிழ்க் காப்பியங்களோடு முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்களை ஒப்பிடுவதும் இவ்வாய்வின் பிரதான பண்பாக அமைந்துள்ளது. கடவுள் வாழ்த்து, இயற்கையும் நிலமும், இயற்கையும் விவசாயமும், நகர் வர்ணனை, அல்லாஹ், நபிகள், இறைநேசர்கள் பற்றிய வர்ணனை, பாத்திரங்களின் பண்பு என்று பல்வேறு தலைப்புக்களில் முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்கள் இதில் ஆராயப்படுகின்றன.

பண்பாட்டு உறவு

‘தமிழ்ப் பேசுவோர்’ என்பது அரசியல் அரங்கில் வெற்றி பெறமுடியாத சுலோகமாக இருந்த போதும் பண்பாட்டுச் சூழலில் கல்வியாளர், இலக்கியவாதிகள், பொது மக்கள் கூட்டுறவில் இப்பிரயோகத்திற்கு ஒரு அர்த்தமிருந்தது. கலாநிதி எம்.எம். உவைஸின் ஆய்வுகளும் இலக்கிய உலக சாதனைகளும் அதற்கான சான்றுகளில் ஒன்றாகும்.

உவைஸின் முதலாவது ஆய்வுக் கட்டுரையும் அதைத் தொடர்ந்து அவர் ஆற்றிய இலக்கியத்துறைப் பங்களிப்புக்களும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டினதும் தமிழ்ப் பண்பாட்டினதும் உறவு வளர்ச்சியின் முக்கிய நிகழ்வுகளாகின. தமிழின் எல்லை மேலும் விசாலித்ததும் இதன் மற்றொரு உடனிகழ்வாகும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் பின்வரும் கூற்றின் ஆதாரத்தில் இவற்றின் வேர்களை நாம் இலகுவில் காணமுடியும்.

“ஈழத்து இலக்கியத் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் பிரதானமாகச் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியமே என்பது ஆறுமுக நாவலர் நிலைப்பாட்டின் வழியாக வரும் எடுகோளாகும். வித்தியானந்தன் இந்தச் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை எவ்விதத்திலும் மறுதலிக்கவில்லை. ஆனால் ஈழத்தின் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் முழுவதும் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியமே என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளாது ஈழத்தின் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும் தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லிம்களும் ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரிய உருவாக்கத்திலும் அப்பாரம்பரியப் பேணுகையிலும் சமமான முக்கியத்துவமுடையவர்கள் என்பதை வலியுறுத்தினார்” (வித்தியானந்தம், iii, 1984).

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தனது பல்கலைக்கழக வாழ்வில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டம்சங்களுக்கும் வழங்கிய இடம் முஸ்லிம் உலகம் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கதாகும். ஆனால், இப்பரந்த மனப்பான்மையின் ஊற்று அவருக்கும் முன்னரே ஆரம்பமாகிவிட்டது. 1946ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்த உவைஸின் பல்கலைக்கழகக் கல்வியோடு இதன் ஆரம்பத்தை அவதானிக்க முடிகிறது. அப்போதைய தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் இருந்த சுவாமி விபுலானந்தர் கொண்டிருந்த ‘இன மத எல்லைகளைக் கடந்ததே தமிழ்’ என்ற கருத்தும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டின் மீதான அவரது நேச மனப்பான்மையுமே பின்னால் வளர்ந்த பரந்த மனப்பான்மைக்கான ஊற்றாக அமைந்தன. நேர்முகப் பரீட்சையின்போது மாணவர் உவைஸிடம் சுவாமி விபுலானந்தர் கேட்ட “இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய செந்தமிழ்க் காப்பியம் ஒன்றின் பெயரைக் கூறுவீரா?” (உத்தமர் உவைஸ், 30) என்ற கேள்வி தற்செயலானதல்ல.

அறிஞர் ஏ.எம்.ஏ. அஸ்ஸ தனது முஸ்லிம் கல்விச்சகாய நிதியை உருவாக்கவும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வியின் மத்திய நிலையமாக விளங்கிய கொழும்பு ஸாஹிராவின் அதிபர் பொறுப்பை ஏற்கவும் விபுலானந்தருடன் அஸ்ஸ கொண்டிருந்த நெருக்கமும் சுவாமிகளின் அருளுரைகளுமே ஆதர்ஸமாகின என்பது அஸ்ஸின் சொந்த வாக்கு மூலமாகும் (அஸ்ஸும் தமிழும், 6, 1991). அடிகளின் இஸ்லாமியருடனான நேச மனப்பான்மை இன்னும் ஆழமாக ஆராயப்பட வேண்டியதாகும். எனினும் அவர் முன்வைத்த இப்பண்பாட்டுச் சமரச மனப்பான்மை பேராசிரியர்களான கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன் போன்றோரினால் இன்னும் பரந்த எல்லைகளுக்கு வளர்ந்தெடுக்கப் பட்டது.

முஸ்லிம் இலக்கிய உலகு இன்று கொண்டாடும் உவைஸின் உருவாக்கமும் அவரது முதலாவது ஆய்வுக் கட்டுரைக்கான அங்கீகாரமும் வழிகாட்டுதலும் முற்றிலும் இவ்விரு பேராசிரியர்களையே சேர்ந்ததாகும். இவ்விடயங்கள் முக்கிய அவதானிப்பிற்கு உரியனவாகும். தமிழ் ஆய்வுப் பிரிவுகள் அதன் பழைய எல்லைகளிலிருந்து விசாலித்துச் செல்லவும் இரு இனங்களுக்கிடையிலான பண்பாட்டு இணக்க உணர்வு வளரவும் இது பெரிதும் வழிவகுத்தது. எம்.எம். உவைஸ் தனது இரண்டாவது ஆய்வுக் கட்டுரையின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள பின்வரும் பகுதி அழுத்திக் கூறத்தக்கதாகும்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1949ஆம் ஆண்டு இஸ்லாமிய விடயதானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தமிழ் இலக்கியப் பிரிவை ஆராய்வதற்குரிய வாய்ப்பினை வழங்கியவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையாகும். உண்மையில் இந்தப் பெருமை வேறு எந்தப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் உரியதல்ல. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்கும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கு அவர்கள் ஆற்றிய சேவைக்காக முஸ்லிம் சமூகம் அவர்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

விபுலானந்தர் உருவாக்கிய பண்பாட்டுப் புரிந்துணர்வுக்கான ஆரம்பம் வித்தியானந்தன் காலத்தில் ஒரு பண்பாட்டு இணக்க இயக்கமாக இஸ்லாமிய இலக்கியத் துறையில் பரிணமிப்பதை வித்தியானந்தரின் பணிகள் எடுத்துக்காட்டும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் பின்வரும் வார்த்தைகள் இதனைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

“ ‘தமிழ்ப் பேசும் மக்கள்’ என்ற கோட்பாட்டிற்கான பண்பாட்டு அடித்தளத்தை முஸ்லிம்கள் விடயத்தில் (வித்தியானந்தன்) மிகச் சிறப்பாகச் செய்துமுடித்தார்” (வித்தியானந்தம், iii, 1984).

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், உவைஸ் இருவருக்கிடையிலுமான உறவு இரு தனி நபர் உறவு என்பதற்கும் மேலானது. அது இரு பண்பாடுகளின் உறவும் புரிந்துணர்வும் ஆகும். வித்தியானந்தன் இஸ்லாமிய இலக்கிய மேம்பாட்டிற்கு ஆற்றிய சேவைகளிற் பல உவைஸின் தொடர்பினாலேயே பூரணத்துவத்தைப் பெற்றன.

முடிவு

முஸ்லிம் இனம் தனது வரலாறு, வாழ்வு, சமயம், நம்பிக்கை, கலாசாரம், அறபு – பாரசீக மொழிகளின் தொடர்பு இவற்றால் தமிழில் தனக்கென ஒரு இலக்கிய பாரம்பரியத்தைப் பேணி வந்துள்ளது என்பதைப் பேராசிரியர் உவைஸின் ஆய்வுகள் உறுதி செய்தன. வேறு வார்த்தைகளிற் கூறுவதாயின் முஸ்லிம்களுக்கென்று தனித்துவமான இலக்கியப் பாரம்பரியமுண்டு என்பதை நிறுவுவதில் உவைஸ் வெற்றி கண்டார்.

உவைஸின் ஆய்வுகளின் முக்கியத்துவம் இதனோடு மட்டும் முற்றுப்பெறவில்லை. இரு இனங்களுக்கிடையிலான பண்பாட்டுப் புரிந்துணர்வுக்கும் முஸ்லிம்களிடையே இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கும் பாரம்பரியத்தைப் பேணும் புத்தாக்கத்திற்கும் பாதை வகுத்த பெருமையும் அவரது ஆய்வுகளுக்கு உண்டு.

உவைஸ் - ஓர் அறிமுகம்

- எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் -

1

இலங்கை தொன்று தொட்டு பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சிங்கள துவீபம் என்பது ஒரு பெயர். சிஹல என்பது மற்றொரு பெயர். ஸைலான் என்பது இன்னொரு பெயர். சரந்தீப் என்பது வேறொரு பெயர். தப்ரொபேணி என்பதும் பண்டைய பெயர்களில் ஒன்று. சரந்தீப் என்பதனை சில முஸ்லிம் புலவர்கள் முஸ்லிம்கள் சரணடைந்த தீவு எனப் பொருள் பட சரண்தீபம் என்று அழைக்கலாயினர் என்பர் சிலர். பர்பரீன் என்றும் வழங்கப்பட்டதாகச் சிலர் சுட்டிக் காட்டுவர். இன்றும் பர்பலி என அறியு மொழியில் வழங்கப்பட்ட வேர்விலைக்கருகாமையில் உள்ள ஒரு சின்னஞ் சிறிய தீவு பர்பரீன் என அழைக்கப்படுகிறது. அங்கே ஒரு வெளிச்ச வீடும் அமைந்துள்ளது. பர்பரீன், பர்பலி என்னும் பெயர்கள் இன்றைய சோமாலிலாந்தின் பண்டைய செங்கடற்கரைத் துறைமுகப் பட்டினமான பர்பரி என்பதிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்று சில வரவாற்று ஆசிரியர் அபிப்பிராயப்படுவர். உலகத்தின் எல்லை என்னும் கருத்தில் பிளினி என்பவர் இலங்கையை பளேஸா முண்டி (Palesa Mundi) என அழைத்துள்ளார். போர்த்துக்கேயர் சிலே ஓ (Cileo) என்ற பெயரால் இலங்கையை அழைக்கலாயினர். பல்வேறு நாட்டவர்களாலும் வெவ்வேறு பெயர்களால் அவரவர் மொழிகளில் அழைக்கப்படும் பெருமை இலங்கைக்கு இருந்தது.

இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் பெற்ற இலங்கையை அன்று தமது பரிபாலன வசதிகளை முன்னிட்டு ஆங்கிலேயர் ஒன்பது மாகாணங்களாகப் பிரித்தனர். வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, மத்தி, வடமேற்கு, வடமத்தி, ஊவ, சப்ரகமுவ என அந்த ஒன்பது மாகாணங்களும் அழைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, காலி, கொழும்பு, கண்டி, குருநாகல், அநுராதபுரம், பதுளை, இரத்தினபுரி என்பன முறையே அம்மாகாணங்களின் முதன்மையான நகர்களாக அமைந்திருந்தன. இலங்கை முழுவதற்கும் கொழும்பு தலைநகரமாக அமைந்திருக்கின்றது. மாகாணத்தின் முதன்மையான நகரங்களுடன் தலைநகரம் கொழும்பு, நெடுஞ்சாலைகள் மூலம் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த நெடுஞ்சாலைகளின் முக்கியத்துவத்தைக் கருத்திற் கொண்டு அவற்றைக் குறிக்க எண்கள் இடப்பட்டிருக்கின்றன. பிரித்தானியர் ஆட்சியின்போது முதன்முதலில் அமைக்கப்பட்ட நெடுஞ்சாலை கொழும்பிலிருந்து கண்டி ஊடாகச் செல்லும் நெடுஞ்சாலையாகும். அந்த நெடுஞ்சாலையைக் குறிக்கும் எண் ஒன்று என்பதாகும். அடுத்து முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நெடுஞ்சாலை கொழும்பிலிருந்து காலி ஊடாகச் செல்லும் பாதையாகும். அதைச் சுட்ட இரண்டு என்னும் எண் இடப்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

இரண்டு என்று எண் இடப்பட்டுள்ள நெடுஞ்சாலை மேற்கு மாகாணத்திலுள்ள கொழும்பு, களுத்துறை மாவட்டங்களின் ஊடாகவும் தென்மாகாணத்திலுள்ள காலி மாவட்டத்தின் ஊடாகவும் செல்கின்றது. கொழும்பு மாவட்டத்தின் தெற்கு எல்லையாக அமைந்திருப்பது பாணந்துறை கங்கை என்னும் சிற்றாற்றின் மேல் இடப்பட்ட ஒரு பாலம். அது திகதோல்ல பாலம் என அழைக்கப்படுகிறது. அது 1921ஆம் ஆண்டில் போக்குவரத்துக்காகத் திறந்து வைக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்னர் இருந்த ஒரு சிறு பாலத்துக்குப் பதிலாகவே இந்தப் பாலம் அமைக்கப்பட்டது. பிரித்தானியப் பேரரசின் மா மன்னர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்த ஏழாம் எட்வட் அவர்கள் வேல்ஸின் இளவரசராக இருந்த சமயம் இந்தப் புதிய காலம் திறந்து வைக்கப்பட்டது. கொழும்பு – காலி நெடுஞ்சாலையில் 12ஆம் மைல் கல்லுக்கு அணித்தாய் அமைந்துள்ளது. அந்த நெடுஞ்சாலையில் 13ஆம் மைல் கல்லுக்கும் 14ஆம் மைல் கல்லுக்கும் இடையே அமைந்துள்ளது கொறக்காணை என்னும் சிற்றூர். புதிதாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள கிலோ மீற்றர் எண்களில் கூறுவதானால் இந்த கொறக்காணை என்னும் சிற்றூர் 21ஆவது கிலோ மீற்றர்க் கல்லுக்கு அணித்தாய் அமைந்திருக்கின்றது எனலாம்.

2

இந்தக் கொழும்பு – காலி நெடுஞ்சாலையில் உள்ளது பழமையான ஒரு வீடு. இன்று புதுப்பொலிவைப் பெற்றுள்ள அந்த வீடு அன்று பழமையின் சின்னமாக விளங்கியது. உள்நாட்டில் உற்பத்தியாகும் ஓடுகளினால் வேயப் பெற்று, திறந்த ஒரு விறாந்தையைக் கொண்டதாக அந்த வீடு அன்று இருந்தது. மண்ணெண்ணெய் பயன்படுத்தப்பட்ட விளக்குகளே அன்று அந்த வீட்டுக்கு ஒளி ஊட்டிக் கொண்டிருந்தன. இன்றுள்ளது போல் மின்சார வசதிகளோ தற்காலத்தில் எளிதில் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வேறு வசதிகளோ அன்று இருக்கவில்லை. பழமை பேணிகளாக இருந்தவர்களே அந்த வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த வீட்டிலேதான் உவைஸ் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ள குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தையின் தாய் செய்னம்பு நாச்சியாவின் மூதாதையருக்குச் சொந்தமானது அந்த வீடு. அந்தக் குழந்தையின் தகப்பன் மகுமுது லவ்வை அதே நெடுஞ்சாலையில் 14ஆம் மைல் கல்லைத் தாண்டியதும் உள்ள ஹேனமுல்லை என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். ஊர்மனை என்றும் அந்தக் கிராமம் அழைக்கப்பெற்றது.

முஸ்லிம் மக்கள் பெரும்பாலோராக வாழ்ந்த அந்தக் கிராமத்துக்கும் அதனைச் சுற்றிவர உள்ள கிராமங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களுக்கும் தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்று இல்லாத குறையை முதலில் உணர்ந்தவர்களுள் ஒருவர் மகுமுது லவ்வை. அவர் அங்கிருந்த வீடு வீடாகச் சென்று அவ்வீடுகளிலிருந்து அரிசி சேகரித்து, அந்த அரிசியை விற்று, அதிலிருந்து பெற்ற பணத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலையை நடத்துவதற்கு முன்னோடியாக இருந்தார்.

படிப்படியாக வளர்ந்த அந்தப் பள்ளிக்கூடம் பின்னர் அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப் பெற்றது. அங்ஙனம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பின்னர் அது அரசினர் முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலையாக அங்கீகாரம் பெற்றது. அதற்கு முன்னர் அங்கு குர்ஆன் போதனை நடைபெற்றது. மாலை நேரத்தில் அங்கு குர்ஆன் போதனை நடைபெற வேண்டும் என்னும் நிபந்தனையுடன் அந்தப் பாடசாலை அரசினால் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இங்ஙனம் நிறுவப்பெற்ற ஹேனமுல்லை அரசினர் முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலை ஹேனமுல்லை. வத்தல்பளை, சரிக்காலிமுல்லை, கொறக்காளை, ஹோரேதுடுவை, கட்டுவ, பள்ளிமுல்லை ஆகிய கிராமங்களில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் மாணவருக்குத் தமது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. அங்ஙனம் அரசினர் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றவர் மகுமுது லவ்வை மரைக்காருடைய திருமணத்தின்போது மணமங்கல வாழ்த்துப் பாடினார் என்று இன்றும் பேசப்படுகிறது. சமுவேல் என்பவர்தான் அந்தத் தலைமை ஆசிரியர் என்றும் கூறுவர்.

3

1922ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 15ஆம் தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமை பிற்பகல் 3 மணிக்கு பிள்ளை பிறந்த நாள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. மகுமுது லவ்வை பதம் படிப்பதில் ஆர்வம் உள்ளவர். இங்கு கீர்த்தனையே பதம் எனச் சுட்டப்படுகிறது. வீடுகளிலும் பள்ளிவாசல்களிலும் நடைபெறும் கந்தூரி விழாக்கள் போன்றவற்றில் பதம் படித்தல் ஒரு மரபாக இருந்து வந்துள்ளது.

பதம் படிப்பதுடன் திருப்தி அடையாத மகுமுது லவ்வை இலங்கையுடன் தொடர்புள்ள பல இறைநேசர்கள் பற்றிய பதங்களைக் கொண்ட ஒரு நூலையும் வெளியிட விருப்பம் கொண்டார். அந்தக் கனவை நனவாக்க ஓர் அறிஞரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். அன்று திருவாங்கூர் ஜில்லாவைச் சார்ந்த கொட்டாறு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த முகம்மது முகியித்தீன் லவ்வை பீர்சாகிபில் காதிறி அவர்களின் புதல்வர் கௌது பாவா சைகு முகம்மது கௌதில் காதிறி அவர்களைக் கொண்டு பதங்களை இயற்றுவித்தார். அவற்றை அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவரைக் கொண்டு பரிசோதித்தார். அந்தப் பதப் புத்தகத்திலேதான் பிள்ளை பிறந்த நாளும் நேரமும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. பதம் புத்தகம் உரிய முறையில் தயாரிக்கப்பட்டதெனினும் அவரால் அந்தப் புத்தகத்தை வெளியிட முடியவில்லை. 1969இலே அந்த நூல் அலங்காரக் கீர்த்தனம் என்னும் பெயரில் அச்சாகி வெளிவந்தது.

உவைஸின் பிறந்த நாள் ஜனவரி 15ஆம் தேதி என அந்தப் பதப்புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த போதிலும் குழந்தையின் பிறப்பைப் பதிவு செய்யச் சென்றவர் ஜனுவரி 18ஆம் தேதி என்றே பிறந்தநாளைப் பதிப்பித்துள்ளார். பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரத்தில் குழந்தையின் பெயர் உவைஸ் என்பதற்குப் பதிலாகக் குபைஸ் என்றே

பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய குளறுபடிகளுக்கு ஒரு காரணம் இஸ்லாமிய பண்பாட்டையோ, தமிழ் மொழியையோ, அறபு மொழியையோ அறியாதவர்கள் முஸ்லிம் பிள்ளைகளின் பெயர்களைப் பதிவு செய்ய முற்படுவதனால் ஏற்படும் பிழைகளேயாம்.

மகுமுது லவ்வை 1885ஆம் ஆண்டு தை (ஜனுவரி) மாதம் 19ஆம் தேதி பிறந்தார் என அவருடைய பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் குறிப்பிடுகிறது. அந்தப் பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் களுத்துறை மாவட்ட உதவிப் பதிவாளர் அலுவலகத்தில் தமிழிலே பதியப்பட்டிருந்தது என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. பிறப்புப் பதிவாளர் ஒரு முஸ்லிமாகவே இருந்துள்ளார். அதன் காரணமாக அந்தக் கால எல்லையுள் அந்தப் பகுதியில் பிறந்த முஸ்லிம்கள் பலரின் பிறப்புக்கள் தமிழில் பதியப்பட்டுள்ளன. அந்தக் காலத்தில் பிறப்புக்களைத் தமிழில் பதியும் வாய்ப்புக்கள் தரப்பட்டிருந்தன.

4

மகுமுது லவ்வையின் தந்தையின் பெயர் சம்சு லவ்வை மரைக்கார். அவர் தந்தையின் பெயர் குப்ப தம்பி முகந்திரம். அந்தக் குப்பதம்பி முகந்திரம். சைகு அப்துல் காதிர் லவ்வை எனவும் அழைக்கப்பட்டார். நாகூர் ஆண்டகையின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் திருக்காரணப் புராணம் என்னும் காப்பியமாக வடித்த சைகு அப்துல் காதிர் நயினார் லவ்வை ஆலிம் புலவர் அவர்களுக்கு. அதற்கான பொருளுதவி வழங்கியவர் முகம்மது மஸ்தான் என்பவர். அவர் குப்பதம்பி என்பவருடைய புதல்வர். நாகூரைச் சேர்ந்தவர். குப்பை என்றால் குவியல் என்பது பொருள். பணக் குவியல்களுக்குச் சொந்தமாய் இருந்தவர் எனப் பொருள்பட அவர் அப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அதன் காரணமாக அவருக்கு அந்தப் பெயர் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கலாம். பெற்றோரால் இடப்பட்டதாய் இருக்கலாம். செல்வந்தர் எனக் குறிப்பிடுவதற்கு அவருக்கு இடப்பட்ட பட்டப் பெயராகவும் இருக்கலாம். அத்தகைய பெயர்களைக் கொண்ட பலர் அன்று வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். முஸ்லிம்கள் தம் பெயர்களைத் தமிழ்ப் பெயர்களால் அழைப்பதை குறைவானதொன்றாக எப்பொழுதும் கருதியதில்லை. விஷேட காரணங்களுக்காகவும் அங்ஙனம் பெயரிட்டிருக்கலாம்.

உவைஸின் தந்தையின் தாயார் ஆயிஷா உம்மா. சைகு அகமது புதல்வி. அவர் செல்லமாக நாகூர் ஆலிம் என அழைக்கப்பட்டார். அன்று அவர் வாழ்ந்த இல்லம் நாகூர் ஆலிம் சாகிபு வீடு என வழங்கப்பட்டது. இன்று அது நாகூர் என்பது விடுபட்டு ஆலிம் சாகிபு வீடு எனச் சுட்டப்படுகின்றது. சைகு அகமது ஆலிமின் தந்தை சைகு முகம்மது ஆலிம். அவருடைய தந்தை சைகு அகமது ஆலிம். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் உள்ள மஞ்சற் கொள்ளையில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டவர். அவர் சைகு சுலைமான் அவர்களின் புதல்வர். சைகு சதக்கத்துல்லா அப்பா அவர்களின் மூத்த சகோதரர்.

உவைஸின் தாயின் தந்தை அலியா மரைக்கார். அவர் அகமது லவ்வை அவர்களின் புதல்வர். அகமது லவ்வை அவர்கள் மகல்லம் மின்னா மரைக்கான் லவ்வை புதல்வர். அலியா மரைக்காரின் தாயார் சின்னாச்சிக் கண்டு என்ற பெயரை உடையவர். அவர் பக்கீர் தம்பி என்பவரின் புதல்வி. கண்டு என்ற பெயர் ஆண், பெண் இரு பாலாருக்கும் இடப்படும் பெயராக அமைந்துள்ளது. சீனி என்னும் பெயர் எங்ஙனம் ஒரு முஸ்லிமின் பெயருக்கு முன்னால் அமைகிறதோ அதேபோன்று கண்டு என்பது ஒரு முஸ்லிமின் பெயருக்குப் பின்னால் வருவதைக் காணலாம். கற்கண்டு என்னும் சொல்லே சுருங்கி கண்டு என ஆயிற்று எனலாம். கண்டு என்னும் பெயரைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் இக்காலத்தில் அருகிவிட்டது எனலாம். கற்கண்டு என்னும் பொருளில் கண்டு என்னும் சொல்லை 'வாயூறு கண்டெனவும்' எனத் தாயுமான சுவாமிகள் தமது திருப்பாடல் ஒன்றில் (சித்தர்தக 8) பயன்படுத்தி இருப்பதைக் காணலாம். அலியா மரைக்காரின் இளைய சகோதரர் ஒருவர் 1875ஆம் ஆண்டு பிறந்தார் என்று தமிழில் பதிவு செய்யப்பட்ட பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரம் என்ற அரசு ஆவணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு இருப்பதைக் காணலாம். உவைஸின் தாயின் தாயின் பெயர் ஆசியா உம்மா. அவர்தம் தாயின் பெயர் சர்வா உம்மா. இங்ஙனம் புகழ்பூத்த இரண்டு குடும்பங்களின் தொடர்பைப் பெற்று உவைஸின் தோற்றம் அமைந்திருந்தது.

5

உவைஸின் தகப்பனார் வாலிப வயதில் வியாபாரத் துறையில் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டிருந்தார். பின்னர் அவர் சமூக, சமயப் பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். பள்ளிவாசலின் பேஷ் இமாமாகவும், தக்கியாவின் முகத்தமாகவும், குர்ஆன் மத்ரஸாவின் முஅல்லிமாகவும், முஸ்லிம் விவாகப் பதிவுகாரராகவும் தமது பிற்காலம் முழுவதையும் பயன்படுத்திக் கொண்டார். இவை அத்தனைக்கும் இடையே உவைஸின் தாயார் எழுத்து வாசனை அற்றவராகவே இருந்தார்.

இன்றுள்ளது போல் அன்று பாலர் பாடசாலைகள் இருக்கவில்லை. மொன்டேசூரி நிலையங்கள் இருக்கவில்லை. முஸ்லிம் சிறார்கள் மூன்று வயதை எய்தியதும் அவர்கள் குர்ஆன் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுவர். அங்கே சிறார்களுக்குக் குர்ஆன் ஓதும் பயிற்சி அளிக்கப்படும். இஸ்லாத்தின் மூலாதாரங்கள் புகட்டப்படும். முஸ்லிம்கள் முக்கியமாக அறிந்திருக்க வேண்டிய இஸ்லாமியக் கருத்துக்களைக் கொண்ட அறபுக் கூற்றுக்கள் பயிற்றப்படும். தொழுகை முறை கற்றுக் கொடுக்கப்படும். அந்த பள்ளிக் கூடங்களில் பயிற்சி முடிவடைய பொதுக் கல்விக்கான ஆரம்பப் பயிற்சி பெறுவதற்காக முஸ்லிம் சிறார்கள் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்படுவர். பள்ளிக் கூடங்கள் தனிப்பட்டவர்களாலோ பள்ளிவாசல் பரிபாலனத்தினாலோ நடத்தப்படுபவையாகவே இருந்தன. ஆனால் பாடசாலைகள் அரசினால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தவையாக இருந்தன.

முஸ்லிம்கள் பாடசாலைக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் வேறுபாடு உண்டு என உணர்ந்து வந்தனர். குர்ஆன் ஒதற் பயிற்சியும் இஸ்லாம் மார்க்கம் பற்றிய அடிப்படைப் போதனையும் பள்ளிக் கூடங்களிலே நிகழ்ந்தன. ஒரு குறிப்பிட்ட கிராமத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு பள்ளிவாசலின் – மஸ்ஜிதின் ஓர் இன்றியமையாத அங்கமாகவே பள்ளிக் கூடங்கள் இயங்கி வந்துள்ளன. பள்ளிவாசலில் உள்ள பக்கப் பகுதிகள் சிறகுகள் என வழங்கப்படுகின்றன. உள் கூட்டிலேதான் தொழுகையும் தியானமும் இடம்பெறுகின்றன. சிறகுகள் என அழைக்கப்படும் பகுதிகள் மக்கள் கூட்டம் அதிகரித்தால் பயன்படுத்தவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய சிறகுகள் கூடங்கள் என அழைக்கப்பட்டன. சிறகுகளிலே தொழுகை நடைபெறாத வேளைகளில் பள்ளிக்கூடம் நடைபெறும். சமணர் தமது வணக்க ஸ்தலத்தைப் பள்ளி என அழைத்தனர். அதனையே இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் முஸ்லிம் மக்கள் தமது தொழுகைத் தலங்களைச் சுட்டப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். தொழுகைத் தலங்களைக் குறிக்க அறபில் வழங்கும் மஸ்ஜித் என்பதனைத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப்படுத்தி தொழுகைத் தலங்களை மசூதி என வழங்குவர். மஸ்க் (Mosque) என ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் சொல்லும் மஸ்ஜித் என்னும் அறபுச் சொல்லில் இருந்தே வந்ததாகும்.

பொதுக் கல்விக்கான கல்வி நிலையங்கள் பெரும்பாலும் பாடசாலைகள் என்று வழங்கப் பெற்றன. பின்னர் கல்லூரிகள் எனவும் அழைக்கப்படலாயின. அத்தகைய கல்வி நிலையங்கள் பெரும்பாலும் அரசினரால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தன. ஏனையவை உதவி நன்கொடை பெறும் கல்வி நிலையங்களாக இருந்தன. பெரும்பாலும் பள்ளிக்கூடங்களில் குர்ஆன் பயிற்சியையும் அடிப்படை மார்க்கக் கல்வியையும் பெற்ற முஸ்லிம் சிறார்கள் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்படுவார்கள். பள்ளிக்கூடங்களில் ஓரிரு ஆண்டுகளில் பயிற்சியை முடித்துக் கொள்வதற்கும் பொதுக் கல்வியைப் பெறும் பாடசாலைகளில் சேர்வதற்கும் எய்த வேண்டிய வயதெல்லையை அடைவதற்குச் சரியாக இருக்கும். இங்ஙனம் முஸ்லிம் சிறார்களின் பாலியப் பருவம் இரண்டு கட்டங்களாகப் பெரும்பாலும் அமைந்திருப்பதை நாம் இன்றும் காண்கின்றோம்.

7

இவ்வாறே உவைஸின் பாலியப் பருவமும் இருந்தது. பள்ளிக் கூடத்துக்குச் சென்று குர்ஆன் பயிற்சியையும் அடிப்படை மார்க்கக் கல்வியையும் பெற்ற உவைஸ் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார். ஹேனமுல்லையில் அமைந்திருந்த அரசு முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலையில் காலையில் பொதுக் கல்வி புகட்டப்பட்டது. அப்பொழுது அது பாடசாலை எனப்பட்டது. மாலையில் குர்ஆன் பள்ளிக்கூடம் நடைபெற்றது. பாடசாலை ஆசிரியர்கட்கு அரசினால் வேதனம் வழங்கப்பெற்றது. மாலையில் குர்ஆன் பாடசாலை நடத்திய அறிஞர்க்கு அங்கு பயிற்சி பெற்ற மாணவரின் பெற்றார் ஊதியம் வழங்கினர். காலையில் பாடசாலையாகவும் மாலையில் பள்ளிக்கூடமாகவும் ஹேனமுல்லை அரசினர்

முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலை அமைவதற்கு அப்பாடசாலையை அரசிடம் கையளிக்கும் போது அரசுக்கும் அவ்வூர் மக்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட இணக்கமே காரணமாகும். அந்த முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலையில் 1927ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 2ஆம் தேதி உவைஸ் சேர்க்கப்பட்டதும் உவைசுக்கு அளிக்கப்பட்ட சுட்டெண் 478 ஆகும்.

இங்ஙனம் ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்ற உவைசுக்கு 1937ஆம் ஆண்டு திசெம்பர் மாதம் நடைபெற்ற கனிஷ்ட பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. உவைசுடன் இரண்டு முஸ்லிம் மாணவரும் ஒரு தமிழ் மாணவனும் இந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினர். பரீட்சை மத்திய நிலையம் அமைவதற்கான முக்கியத்துவம் அன்று பாணந்துறைக்கு இருக்கவில்லை. ஆதலினால் மத்திய கல்லூரி ஒன்று அமைந்திருந்த வாதுவைப்பட்டினமே பரீட்சை மத்திய நிலையமாக அமைந்தது. அங்குதான் அன்று கனிஷ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை நடைபெற்றது. உவைஸின் தந்தை நால்வருக்கும் எடுத்துச் சென்ற உணவு அன்று அங்கிருந்த ஒரு முஸ்லிமின் இல்லத்திலே பரிமாறப்பட்டது. அன்று அந்தப் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த எஸ். கார்த்திகேசு என்பவர் தமது மருகரான அந்த தமிழ் மாணவனுக்குத் தயாரித்துக் கொடுத்த சைவ உணவும் அங்குதான் உட்கொள்ளப்பட்டது. அதனையும் உவைஸின் தந்தையே எடுத்துச் சென்றார்.

இங்கே வாதுவையைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பு அவசியமாகிறது. ஒரு காலத்தில் முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழ்ந்த ஒரு பட்டினம் வாதுவை. அதனை அவர்கள் உயன என்று அழைத்தனர். வேர்விலையிலிருந்து இரத்தினபுரிக்குக் கால்நடையாகச் செல்லும் மாணிக்க வியாபாரிகள் வாதுவையில் தங்கி ஓய்வு எடுத்துக் கொண்ட பிறகே தமது பயணத்தைத் தொடர்வது வழக்காக இருந்தது. அங்கு முஸ்லிம்கள் கணிசமாக வாழ்ந்தமையினால் வாதுவையில் ஒரு பள்ளிவாசலும் இருந்தது. இப்பொழுது அந்தப் பள்ளிவாசல் பாழடைந்த நிலையில் உள்ளது. கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது. அங்கு முஸ்லிம்கள் எவருமே இல்லை. முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் வாதுவை ஒரு வியாபாரக் கேந்திர நிலையமாக இருந்த அதன் தன்மையை இழந்துவிட்டமை அங்கிருந்த முஸ்லிம்கள் அங்கிருந்து வெளியேறக் காரணமாய் இருந்திருக்கலாம். போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் மலிந்துவிட்டமையால் மாணிக்க வியாபாரிகள் அங்கு ஓய்வு எடுக்க வேண்டிய அவசியமும் அருகிவிட்டமை மற்றொரு காரணமாக இருக்கலாம். முஸ்லிம்கள் சிறந்து விளங்கிய காலகட்டம் மறைந்து முஸ்லிம்களே இல்லாத நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்ட ஒரு சில நகரங்களுள் வாதுவையை ஒன்றாகக் கருதலாம்.

8

அரசினால் நடத்தப்பட்ட கனிஷ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சையின் பெறுபேறுகள் பத்திரிகைகளில் வெளியாயின. ஹேனமுல்லை அரசினர் முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலையில் இருந்து பரீட்சைக்குத் தோற்றிய மாணவர் நால்வருள் உவைஸ் மாத்திரமே பரீட்சையில்

தேறியமை பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அன்று வீரகேசரி மாத்திரமே தமிழ்ப் பரீட்சையின் பெறு பேறுகளைப் பிரசுரித்தது. அன்று தமிழில் வெளிவந்த ஒரே பத்திரிகை வீரகேசரியே. பெறுபேறுகள் வந்த பின்னர் உவைஸ் சிரேட்ட வகுப்பிலும் மற்றைய மூவரும் மீண்டும் கனிஷ்ட வகுப்பிலும் பயிலுவதற்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது எவரும் எதிர்பாராத எதிர்பார்க்க முடியாத ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அதன் காரணமாக அந்நால்வரின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படக் கூடிய அளவுக்கு அது பாரதாரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது.

அப்பொழுது தென்மாகாணத்தில் தலைநகரான காலியில் அமைந்திருந்த பெரும்பாகக் கல்விக் காரியாலயத்தில் இருந்தே காலி, களுத்துறை மாவட்டங்களில் உள்ள பாடசாலைகள் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தன. முன் குறிப்பிட்ட திகறோல பாலம் களுத்துறை மாவட்டத்தின் வட எல்லையாக அமைந்திருப்பதனால் ஹேனமுல்லை அரசினர் முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலையும் காலியிலிருந்தே பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தது. அப்பொழுது காலி பெரும்பாகக் கல்விப் பகுதியின் பொறுப்பாளராக இருந்தவர் கே.எஸ். அருள் நந்தி அவர்கள். காலஞ்சென்ற அருள் நந்தி அவர்கள் பின்னர் கல்விப் பணிப்பாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். அவருடைய கையொப்பத்துடன் தட்டச்சிலான ஒரு சுற்று நிருபம் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி போதித்த பாடசாலைகள் எல்லாம் காலிப் பெரும்பாக கல்விப் பிராந்தியத்தில் முஸ்லிம் பாடசாலைகளாகவே இருந்தன. தமிழில் வந்த அந்த சுற்று நிருபத்தின் கருப்பொருள் 'ஆசிரியத் தொழிலை நம்பி எவரும் படிக்கக் கூடாது' என்பதாகும்.

மேல் வகுப்புக்களில் படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்களுக்கு இந்தச் சுற்று நிருபம் தலைகளில் இடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. மேல் வகுப்புகளில் படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்கள் விலகிச் சென்ற ஆயத்தமாயினர். உவைசம் மற்ற மூன்று மாணவர்களும் பாடசாலையிலிருந்து விலகினர். இரண்டு முஸ்லிம் மாணவரும் வியாபார நிலையங்களில் பணி புரியச் சென்றனர். தமிழ் மாணவனோ தனது சொந்த ஊரான கரவெட்டிக்குச் சென்று இப்பொழுது எருக்கலம்பிட்டிப் பகுதியில் கமத்தொழிலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதாக அறியக் கிடக்கின்றது. முஸ்லிம் மாணவருள் ஒருவர் தனது இறுதி மூச்சுவரை ஒரு சிறிய வியாபார நிலையத்தில் எழுது வினைஞராகக் கடமையாற்றினார். வியாபார நிலைய ஊழியராகச் சென்ற மற்றவர் இப்பொழுது நல்ல ஒரு வியாபார நிலையத்தின் சொந்தக்காரராகவும் உள்ளார்.

உவைஸின் தந்தையார் உவைஸை அங்ஙனம் வியாபார நிலையங்களுக்கு அனுப்ப விரும்பவில்லை. தனது மகனை இயன்றவரை படிப்பிக்க வேண்டும் என்ற கொள்ளை ஆசை உவைஸின் தந்தைக்கு இருந்தது. பெரிய உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என விரும்பினார்.

உவைஸின் தந்தை பெரும் வசதி படைத்தவர் அல்லர். கொழும்பில் உள்ள கல்லூரி ஒன்றுக்கு உவைஸை அனுப்ப விரும்பினாலும் அதற்கான வசதிகள் அவரிடம் இருக்கவில்லை. ஹேனமுல்லைக்கு அணித்தாயுள்ள பாணந்துறை, மொறட்டுவ போன்ற நகரங்களில் அமைந்துள்ள பிரபல்யமான கல்லூரிகளுக்கு அனுப்பக்கூடிய வசதியையாவது உவைஸின் தந்தை பெற்றிருக்கவில்லை. வறுமையின் எல்லையில் வாழ்ந்த அவர் தமது புதல்வனை ஆங்கிலம் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். அன்று ஆங்கிலக் கல்வியின் மூலமே வாழ்க்கையில் முன்னேறலாம் என்று உணர்ந்த அவர் மகனுக்கு எப்படியோ ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று பகீரத முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

அப்பொழுது ஹேனமுல்லைக்கு அடுத்த ஊரான சரிக்காலி முல்லையில் வறிய மாணவர்களின் புகலிடமாக ஆங்கில மொழி மூலம் கற்பிக்கும் ஒரு பாடசாலை இருந்தது. பிற நகரங்களில் உள்ள பிரபல்யமான கல்லூரிகளுக்குச் செல்ல முடியாத மாணவர்களே அந்தப் பாடசாலையில் சேர்ந்தனர். ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி போதிக்கும் அந்தப் பாடசாலை தக்ஸலா வித்தியாலய என்றழைக்கப்பட்டது. 1939ஆம் ஆண்டு தக்ஸலா வித்தியாலயத்தில் உவைஸைச் சேர்த்தார் அவர் தந்தை. தக்ஸலா வித்தியாலயம் கட்டணம் அறவிடும் பாடசாலையாக இருந்தது. ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் ஏற்ப கட்டணம் ஒன்றரை, இரண்டரை, மூன்றரை ரூபா என வேறுபட்டது. இந்தக் கட்டணத்தைக் கூட உரிய காலத்தில் செலுத்த முடியாமல் உவைஸ் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இல்லாமல் இல்லை.

இங்கு சென்றதும் உவைஸின் கல்வித் துறையில் துரித முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. படிக்க வேண்டிய விஷயங்களை நன்கு அறிந்திருந்த உவைஸ் ஆங்கிலப் பயிற்சியை மாத்திரமே துரிதமாகப் பெற வேண்டி இருந்தது. இரட்டை வகுப்பேற்றங்களைப் பெற்று உவைஸ் ஆங்கில மொழி மூலம் நடத்தப்பட்ட கனிஷ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு 1943இல் தோற்றி வெற்றி ஈட்டியமை குறிப்பிடத்தக்கது. தக்ஸலா வித்தியாலயத்தில் மேல் வகுப்பு இருக்கவில்லை. வேறு பாடசாலைக்கு மேல் படிப்புக்காகச் செல்ல வேண்டிய நிலை உவைஸுக்கு ஏற்பட்டது.

தக்ஸலா வித்தியாலயத்தில் உவைஸுடன் கற்ற ஒருவர் கூறிய ஒரு சிறு சம்பவத்தை ஈண்டு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும். உவைஸின் நண்பரினால் உவைஸுக்கு ஒரு பழைய புத்தகம் விற்கப்பட்டது. அந்தப் புத்தகத்தின் பெறுமதியை நண்பருக்குச் செலுத்த உவைஸுக்குப் பத்துத் தவணைகள் தேவைப்பட்டது. பத்துத் தவணைகளில் புத்தகத்தின் விலை நண்பருக்குச் செலுத்தப்பட்டது. புத்தகத்தின் விலை பத்து சதந்தான். உவைஸின் அன்றைய பொருளாதாரப் பின்னணியை எடுத்துக்காட்டுவதற்கான ஒரு சிறந்த நிகழ்ச்சி என்பதற்காகவே இது இங்கு கூறப்படுகிறது.

அரசாங்கத்தினால் நடத்தப்பட்டு அதே பாடசாலை ஆசிரியர்களால் புள்ளியிடப்பட்ட கனிஷ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சையில் சித்தி எய்திய உவைசுக்கு பாணந்துறை அல்லது முறட்டுவையில் உள்ள ஒரு கல்லூரிக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. பாணந்துறையைத் தெரிவு செய்த உவைஸின் தந்தை உவைசை அங்குள்ள அர்ச் யோவான் ஆண்கள் பாடசாலையில் சேர்ப்பதற்காக அங்கு சென்றார். பொதுவாக இரண்டு ஆண்டுகளைக் கொண்ட பாடத்திட்டப் பயிற்சி பெற்ற பின்னரே சிரேஷ்ட பாடசாலை தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு மாணவர் தோற்ற அனுமதிக்கப்படுவர். சென் ஜோன் ஆண்கள் பாடசாலை உவைஸ் சென்றதும் ஆங்கிலத்தில் ஒரு கட்டுரை எழுதும்படி உவைஸிடம் கேட்கப்பட்டது. கட்டுரையைப் படித்த ஆசிரியர் ஓராண்டிலேயே சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு உவைசுக்குத் தோற்றலாம் என்று தலைமை ஆசிரியரிடம் பரிந்துரைத்தார்.

1944 திசெம்பரில் நடைபெற்ற தேர்வில் சித்தி அடைந்த உவைஸ் தேர்வின் போது சில பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டி இருந்தது. தக்ஸலா வித்தியாலயத்தில் சிங்களத்தையும் பாளியையும் பயின்ற உவைசுக்கு அடுத்த பரீட்சைக்குச் சிங்களம், தமிழ் இரண்டு பாடங்களுக்கும் தோற்ற வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆனால், பரீட்சைத் திணைக்களம் அதன் பரீட்சைக்கான நேர அட்டவணையில் தமிழ் அல்லது சிங்களம் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தது. தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்கும் பரீட்சை எழுத முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. தலைமை ஆசிரியர் பரீட்சை அதிகாரியுடன் தொடர்பு கொண்டு இரண்டு பாடங்களுக்கும் தோற்ற உவைசுக்கு அனுமதி பெற்றுக் கொடுத்தார். தமிழ் வினாத்தாளுக்கான விடைகளை எழுதிவிட்டுப் பகல் உணவுக்கு இருக்கையை விட்டு நீங்காமல் அடுத்த பாடமான சிங்கள வினாத்தாளுக்கு விடையளிக்கும் வாய்ப்பைப் பரீட்சைத் திணைக்களத்திலிருந்து பெற்றுக் கொடுத்தார். அப்பொழுது ஒவ்வொரு வினாத்தாளும் ஒன்றரை மணித்தியாலத்துக்குரியதாகவே இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

10

மற்றொரு முக்கியமான நிலைமையைப் பார்ப்போம். 1938ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி பெற்ற உவைஸ் 1946ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்தில் சேரும்வரை தமிழை ஒரு பாடமாக எந்த ஒரு கல்வி நிலையத்திலும் படிக்கும் வாய்ப்பைப் பெறவில்லை. தக்ஸலா வித்தியாலயத்திலோ அர்ச் யோவான் ஆண்கள் பாடசாலையிலோ தமிழ் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்படவில்லை. தமிழ் ஆசிரியர்களும் இருக்கவில்லை. இந்தக் காலகட்டத்தில் தோற்றிய எல்லாப் பரீட்சைக்கும் உவைஸ் தமிழை ஒரு பாடமாக எடுத்தபோதிலும் ஆசிரியர் எவரும் இல்லாமலேயே உவைசுக்கு தமிழ் மொழியைக் கற்க வேண்டி ஏற்பட்டது. சுய முயற்சியினாலேயே தமிழைக் கற்க வேண்டிய நிலையை எதிர் நோக்க வேண்டி இருந்தது. தமிழ் உட்பட தோற்றிய எல்லாப்

பாடங்களிலும் திறமைச் சித்தி பெற்ற உவைஸ் பல்கலைக்கழக புகுமுகுத் தேர்வுக்குத் தன்னைத் தயார் செய்ய வேண்டிய நிலை உருவாகியது.

அன்று பல்கலைக்கழகப் புகுமுகுத் தேர்வும் உயர் பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரத் தேர்வும் இணைந்து செயல்பட்டது. புகுமுகுத் தேர்வுக்குத் தோற்றும் பாடங்களோடு தமிழை அல்லது சிங்களத்தை அல்லது ஆங்கிலத்தை ஒரு சிறப்புப் பாடமாக எடுக்க வேண்டிய நிலை அந்தக் காலகட்டத்தில் மாணவருக்கு ஏற்பட்டது. அர்ச் யோவான் ஆண்கள் பாடசாலையில் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகுத் தேர்வுக்குத் தயார் செய்யும் உயர் வகுப்பு இருக்கவில்லை. அந்த வகுப்பு பாணந்துறை சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் இருந்தது. அந்த வகுப்பில் சேர்ந்த உவைஸ் தோற்றுவதற்குக் கருதிய பாடங்கள் சிங்களம், தமிழ், இலங்கை வரலாறு, அரசியல் என்னும் நான்குமாகும். இங்கும் தமிழைக் கற்க ஆசிரியர் இருக்கவில்லை. தமிழைத் தானாகவே படித்துக் கொண்ட உவைஸ் உரிய முறையில் பயிற்றப்படவில்லை என்றே கூறலாம்.

1945ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நடைபெற்ற பல்கலைக்கழக புகுமுகுத் தேர்வுக்கும் உயர் பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கும் தோற்றிய உவைஸ் அந்த முறை சித்தி எய்தவில்லை. அந்த ஆண்டு ஒரு புலமைப்பரிசிலுக்கும் விண்ணப்பம் உவைசினால் அனுப்பப்பட்டிருந்தது. அந்த ஆண்டில் பல்கலைக்கழகம் ஒரு நேர்முகப் பரீட்சையை நடத்தியது. அந்த நேர்முகத் தேர்வுக்குமூவில் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் ஒரு உறுப்பினராக இருந்தார். நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைக்கப்பட்ட உவைசிடம் சுவாமி விபுலானந்தர் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய ஒரு காப்பியத்தைக் குறிப்பிடும்படி கேட்டார். உவைசுக்குப் பதில் அளிக்க முடியவில்லை. அடுத்த கேள்வியைத் தொடுத்தார் விபுலானந்த அடிகளார். சீறாப்புராணம் படித்திருக்கிறீரா? எனக் கேட்டார். இல்லை என்ற பதில் உவைசிடம் இருந்து கிடைத்தது. இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய ஒரு சிறந்த தமிழ்க் காப்பியம் சீறாப்புராணம் என்பதை அன்று சுவாமி விபுலானந்தர் அறிந்திருந்தார். உவைஸ் அதனை அறிந்திருக்கவில்லை.

ஒரு வேளை இந்தச் சிறிய சம்பவம் பிற்காலத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில் முழுமூச்சாக ஈடுபட உவைசுக்கு மறைமுகமாக விடுக்கப்பட்ட ஒரு சவாலாக அமைந்திருந்திருக்கலாம். இந்தக் கேள்விக்குச் சரியான பதில் அளிக்க முடியாமல் போன்று உவைஸ் அந்தப் பரீட்சையில் சித்தி எய்த முடியாமல் போனதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். 1945 மே மாதம் நடைபெற்ற பரீட்சையில் சித்தி எய்தியோர் 1946 யூலை மாதந்தான் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவர்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் மற்றொரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது. பல்கலைக்கழகம் அதன் புகுமுகுத் தேர்வுகளை ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் திசெம்பர் மாதம் நடத்தும் என தீர்மானித்தது. அதன் பயனாக 1945ஆம் ஆண்டு திசெம்பர் மாதத்தில் மற்றொரு

புகுமுகப் பரீட்சை நடைபெற்றது. அந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய உவைஸ் அந்த முறை சித்தி எய்தியமையால் 1946ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் ஆரம்பமாகிய பல்கலைக்கழக அமர்வில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் வாய்ப்பு உவைசுக்குக் கிட்டியது. 1945ஆம் ஆண்டு மே மாதத்திலும் திசெம்பர் மாதத்திலும் நடைபெற்ற இரண்டு பரீட்சைகளிலும் தேறியவர்கள் 1946 ஆண்டு யூலை மாதத்தில் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். உண்மையிலே சொந்த முயற்சியால் ஆசிரியர் எவரினதும் துணை இன்றித் தமிழைக் கற்றுத் தமிழை ஒரு பாடமாகப் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகத் தேர்வுக்கு எடுத்து அந்தப் பாடத்துக்குத் தோற்றிச் சித்தி அடைந்தமை உவைஸைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சாதனை என்றுதான் கூறவேண்டும். அதனை ஒரு சாதனையாகக் கருதுவதற்குத் தூண்டுகோலாக அமையும் மற்றொரு காரணம் உவைஸ் சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் ஒரு பகுதியிலிருந்து வந்தமையேயாகும். தமிழைச் சிறப்பாகப் பயிற்றுவிக்கும் கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்லூரி போன்ற ஒரு கல்வி நிலையத்தில் படிக்காதமையும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தப் பயன்படுகிறது.

11

அந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கையில் ஒரே ஒரு பல்கலைக்கழகம்தான் இருந்தது. அதற்கு முன்னர் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் பரீட்சார்த்திகளைத் தயாரிக்கும் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியாக அது இயங்கியது. பின்னர் அது பூரணமாகப் பல்கலைக்கழகமாகப் பரிணமித்தது.

பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்த உடனே உவைஸைப் பிரச்சினைகள் தொடர்ந்தன. பல்கலைக்கழக முதலாம் ஆண்டுப் பரீட்சைக்காக மூன்று பாடங்களை ஒவ்வொரு மாணவனும் தெரிவு செய்தல் வேண்டும். அவை பெரும்பாலும் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகத் தேர்வுக்கு மாணவர் தோற்றிய பாடங்களுடன் இணைந்தவையாகவே இருத்தல் வேண்டும். தமிழையும் சிங்களத்தையும் இரு பாடங்களாகத் தெரிவு செய்த உவைசுக்கு மூன்றாவது பாடத்தைத் தெரிவு செய்வதில் சிக்கல் ஏற்பட்டது. அறபு மொழியை ஒரு பாடமாக எடுக்கலாமோ என அன்று அறபுத் துறை விரிவுரையாளராக இருந்த கலாநிதி எஸ்.ஏ. இமாம் அவர்களுடைய உதவியை நாடிய உவைசுக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. அறபு மொழியை ஒரு பாடமாக எடுக்க முடியாது என இமாம் அவர்கள் மறுத்துவிட்டார். அப்படியாயின் பாரசீக மொழியை எடுக்கலாமா என இமாம் அவர்களிடம் கேட்கப்பட்டது. அதனையும் அவர் முடியாது என மறுத்துவிட்டார். அவரது மறுப்புக்கான காரணம் உவைஸ் புகுமுகத் தேர்வுக்கு அத்தகைய பாடங்களை எடுக்கவில்லை என்பதே. 1946ஆம் ஆண்டில் அறபுப் பயிற்சியை உவைஸ் பெற்றிருந்தால் இன்று உவைஸின் நிலைமை வேறானதாக இருந்திருக்கும். வேறு வழி இல்லை என்றதும் உவைசுக்கு மூன்றாவது பாடமாகப் பொருளியலைத் தெரிவு செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது.

பல்கலைக்கழகப் பாட நேர அட்டவணையைப் பொறுத்தவரையிலும் உவைசுக்குச் சிக்கலை எதிர்நோக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. பல்கலைக்கழகத்திலும் சிங்களத்தையும் தமிழையும் இரண்டு பாடங்களாகப் பயில முன்வந்தமையால் இந்தச் சிக்கலான நிலை உருவாகியது. பொதுவாக பல்கலைக்கழகத்தில் இது காலவரை எந்த ஒரு மாணவனும் முதலாம் ஆண்டு தேர்வுக்காகச் சிங்களத்தையும் தமிழையும் பாடங்களாக எடுக்க முன்வரவில்லை. எனவே பாட நேர அட்டவணையில் சிங்களம் அல்லது தமிழ் என இடம் பெற்றிருந்தது. சிங்களத்தையும் தமிழையும் இரு பாடங்களாக எடுக்க முன் வந்த உவைசுக்கு ஒரே நேரத்தில் இரண்டு வகுப்புக்களிலும் படிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. பல்கலைக்கழகப் பாட நேரங்களில் வரவு மிக முக்கியமானதொன்றாகும். மாற்று ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய சூழ்நிலை தோன்றியது.

அப்பொழுது தமிழ்த் துறைத் தலைவராகவும் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் திகழ்ந்தவர் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள். உவைசின் பிரச்சினை விபுலானந்த அடிகளாரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அந்தப் பிரச்சினையை அவர் தீர்த்து வைத்தார். அதே ஆண்டில் தமிழ் டிப்ளோமோ வகுப்புக்கு மாணவர் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்குரிய முதலாம் ஆண்டுப் பாடத்திட்டமும் ஏனைய மாணவரின் முதலாம் ஆண்டுக்கான தமிழ் பாடத்திட்டமும் வேறுபடாமல் ஒரே விதமாக இருந்தன. முதலாம் ஆண்டுப் பரீட்சையில் உவைஸ் சித்தி எய்தினால் தமிழில் கலைமாணி கௌரவப் பட்டத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என உவைசுக்கு நிபந்தனை இட்ட விபுலானந்த அடிகளார் சிங்களத்துக்குரிய பாட நேரத்தில் சிங்கள வகுப்பிலும் டிப்ளோமோவுக்குரிய பாட நேரத்தில் தமிழ் வகுப்பிலும் பயிலுவதற்கான அனுமதியை உவைசுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

பல்கலைக்கழகம் நடத்திய முதலாம் ஆண்டுப் பரீட்சையில் சித்தி எய்திய உவைஸ் பெற்றுக் கொண்ட மதிப்பெண்கள் சிங்களம், தமிழ், பொருளியல் மூன்று பாடங்களிலும் கலைமாணி கௌரவப் பாடத்திட்டத்தைப் பயிலும் வாய்ப்பினைப் பெறுவதற்கான தகுதியைப் பெற்றிருந்தமைப் பற்றி அவ்வத்துறைப் பேராசிரியர்களால் உவைசுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. தமிழ் கலைமாணி கௌரவப் பாடத்துக்குரிய பாடத்திட்டத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் மூலம் சுவாமி விபுலானந்தர் விதித்த நிபந்தனையை உவைசுக்கு நிறைவேற்றக் கூடியதாக இருந்தது. 1948ஆம் ஆண்டில் புது அமர்வு தொடங்கி பல நாட்கள் செல்லவில்லை. பெரியார் பேராசிரியர் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் இவ்வுலகை நீத்தார். உவைசுக்கு இது ஒரு பேரிழப்பாக அமைந்து விட்டது. ஒரு நண்பனின் வழிகாட்டியின் ஆலோசகரின் தத்துவஞானியின் தன்னலமற்ற ஆதரவு உவைசுக்கு அற்றுப் போய்விட்டது.

பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலுவதற்கான வாய்ப்புக் கிடைத்ததும் உவைசின் பொருளாதாரப் பின்னணி மாறத் தலைப்பட்டது. ஆற்றலுடைய வறிய மாணவர்க்கு உதவிப் பணம் வழங்கப் பல்கலைக்கழகம் முன்வந்தது. பல்கலைக்கழகத்தின் உதவிப் பணம் வழங்கும் திட்டத்தின்கீழ் உவைசுக்கு மாதமொன்றுக்கு முப்பத்து மூன்று ரூபா வீதம் வழங்கப்பட்டது. தமிழில் கலைமாணி கௌரவப் பட்டப் பெறுபேறுகள் வெளிவரும் வரை இத்திட்டத்தின்கீழ் தொடர்ந்து பண உதவி வழங்கப்பட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் மர்ஹூம் ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் அவர்களின் தலைமையில், இயங்கிய இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதி உவைசுக்குக் கைகொடுத்துதவ முன்வந்தது. சகாய நிதியில் இருந்து உவைசுக்கு மாதந்தோறும் நாற்பது ரூபா கிடைத்தது. பொருளியல் பற்றிய பல நூல்களை வாங்குவதற்கும் சகாயநிதி உவைசுக்குப் பண உதவி அளித்தது. இங்ஙனம் அளவுக்கதிகமாக உவைசுக்கு உதவி புரிவதைச் சகிக்காத சில சகாயநிதி உறுப்பினர்களின் விமர்சனத்துக்கு மர்ஹூம் கலாநிதி ஹாஜி அஸீஸ் அவர்கள் இலக்கானார்.

பல்கலைக்கழக வரலாற்றில் தமிழ் மொழியைப் பிரதான பாடமாகவும் சிங்கள மொழியை உப பாடமாகவும் பயின்ற முதலாவது மாணவன் என்னும் பெருமை உவைசுக்கு உரித்தாயது. இங்கு மற்றொரு சிறப்பம்சமும் உண்டு. முதலாம் ஆண்டுப் பரீட்சைக்குப் பின்னர் 1947இல் தமிழ் கௌரவ கலைமாணிப் பட்டப் பாடநெறியைப் பயின்ற ஒரே மாணவன் உவைஸ் என்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். 1948இலும் 1950இலும் இத்துறையில் எவரும் பட்டம் பெறவில்லை. 1949இல் உவைசுக்கு மாத்திரமே இத்துறையில் பட்டம் கிடைத்தது. இம்மூன்று ஆண்டுகளிலும் உவைசைத் தவிர வேறெவரும் தமிழ் கலைமாணி கௌரவப்பட்ட பாடநெறியைப் பயில முன்வரவில்லை என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

கலைமாணி கௌரவப் பட்டம் பெற்ற உவைசுக்கு பகுதி நேர விரிவுரையாளராகக் கடமை புரியும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இக்காலகட்டத்தில் உதவி விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் பல்கலைக்கழகம் வழங்கும் புலமைப் பரிசிலைப் பெற்றுப் பட்டப்பின் படிப்புக்காக இங்கிலாந்து சென்றார். அங்கிருந்து கொண்டு அவர் உவைசுக்கு ஊக்கம் ஊட்டினார். முதுமாணிப்பாடநெறியைப் பின்பற்றும்படி பேராசிரியர் சு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் முதுமாணிப் பட்டத்துக்காகப் பதிவு செய்து கொள்ளும் படியும் முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ளுமாறும் உவைசுக்கு ஆலோசனை வழங்கினார். இப்பணியில் ஈடுபடும்படி மர்ஹூம் அஸீஸ் அவர்களும் உவைசைத் தூண்டியதோடு நின்று விடாது. ஆக்கபூர்வமான பண உதவி செய்யவும் முன்வந்தார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களைத் தேடும் பணியில் ஈடுபடத் தமிழகத்துக்குச் செல்வதற்கான பண வசதிகளையும் இலங்கை முஸ்லிம் சகாய நிதி மூலம் செய்து கொடுத்தார்.

பேராசிரியர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளையைச் சந்திக்கும் நோக்குடன் சென்ற உவைசுக்கு அவர் அங்கு இருக்கவில்லையாதலால் சரித்திரப் பேராசிரியரான தீக்சிதர் அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளும் நோக்கம் தனக்கு உண்டு என உவைஸ் கூறியதும் உமறுப் புலவரின் சீறாப்புராணம், மஸ்தான் சாகிபு பாடல் தவிர வேறு நூல்கள் உண்டா என்று கேட்டார் பேராசிரியர் தீக்சிதர் அவர்கள். பேராசிரியர் ஹுஸைன் நயினார் அவர்களை உவைஸ் சந்தித்த பொழுது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே இந்த ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் படியும் மாதம் ஒன்றுக்கு உதவிப் பணமாக முப்பது ரூபா பெற்றுத் தருவதாகவும் அவர் கூறினார்.

தமிழகம் சென்றபொழுது கீழ்க்கரையில் சீதக்காதிப் பள்ளிவாசலில் தங்கி இருந்த அகமது ஆலிம் புலவர் அவர்களைச் சந்தித்து இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களுள் சிலவற்றை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு உவைசுக்குக் கிடைத்தது. அந்தப் பட்டியலை வைத்து ஏனைய இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களை உவைஸால் ஒன்று சேர்க்க முடிந்தது. முஸ்லிம்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு என்னும் நூலைத் தயாரிக்கும் பொழுது ஏறத்தாழ இருநூறு நூல்களையே உவைஸால் ஒன்று சேர்க்க முடிந்தது. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய இருக்கை நிறுவப்பட்டதன் பயனாக இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமாக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களைத் திரட்டி உவைஸால் ஒன்று சேர்க்க முடிந்தது.

இந்த காலகட்டத்தில்தான் (1947இல்) உவைஸின் முதலாவது சொல்லோவியம் தினகரன் வார மஞ்சரியில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அது ஒரு சிறு கதையாக அமைந்திருந்தது. அந்தச் சிறுகதையின் தலைப்பு 'இன்னுமா சீதனம்' என்பதாகும். மர்ஹூம் யூ.எல். தாவூத் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட முஸ்லிம் கதைமலர் என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றது உவைஸின் இன்னுமா சீதனம் என்னும் சிறுகதை என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

13

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தை ஓர் ஆராய்ச்சித் துறையாக முதன் முதலில் அங்கீகரித்த பெருமை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தையே சாரும். இதற்கு முன்னர் வேறு எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும் இத்துறை ஆராய்ச்சிக்குரிய துறையாகக் கணிக்கப் படவில்லை. காரணம் பெருந்தொகையான இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்பது பலருக்குத் தெரியாது. இந்த முதுசத்துக்குச் சொந்தக்காரரான முஸ்லிம்களே அறிந்திருக்கவில்லை.

உவைஸ் முதமாணிப் பரீட்சைக்காக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முஸ்லிம்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு என்ற தலைப்பில் ஆய்வு நிகழ்த்த

இருப்பதைப் பதிவு செய்ததும் அதன் மேற்பார்வையாளராகப் பேராசிரியர் கலாநிதி சு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களைச் சேர்க்கும் பணி தொடங்கியது. கொழும்பில் இருந்த புத்தகக் கடைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் உவைஸ் சென்று தேவையான நூல்களின் பட்டியலை அவர்களிடமிருந்து பெற்று அந்தப் பட்டியலைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் எழுத்து மூலமான பரிந்துரையைப் பெற்று பல்கலைக்கழக நூலகரிடம் சமர்ப்பிக்க ஏற்பாடாகி இருந்தது. அந்தப் பட்டியல் நூலகர் கையில் கிடைத்ததும் அந்தப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்ட இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் அத்தனையையும் அவர் நூலகத்துக்காக வாங்கி விடுவார். அந்நூல்களைப் பயன்படுத்தியே உவைஸ் தனது ஆய்வினை மேற்கொள்ள முடிந்தது.

1951ஆம் ஆண்டு முதுமாணிப் பரீட்சை நடைபெற்றது. அத்தோடு உவைஸின் ஆய்வு நூலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. பரீட்சையில் சித்தி எய்திய உவைஸ்'க்கு முதுமாணி (எம்.ஏ) பட்டம் வழங்கப்பட்டது. பட்டம் பெற்ற பின்னரும் பகுதி நேர விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய உவைஸ் 1953இல் பல்கலைக்கழகம் பேராதனைக்கு மாற்றம் பெற்றதும் கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் ஆசிரியர் குழாத்தில் சேர்ந்துகொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 1957ஆம் ஆண்டு பரீட்சைத் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகச் சேர்ந்த உவைஸ் 1959ஆம் ஆண்டு இலங்கை வணிகர் மன்றத்தில் மொழிபெயர்ப்புப் பகுதியில் பிரதம ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். வித்யோதய பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பித்ததுமுதல் அதன் தற்காலக் கீழைத்தேய மொழித்துறையின் தலைவராகப் பணிபுரிந்தார்.

ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் பணிபுரியும் காலத்தில் இலங்கை வானொலியில் அப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்பட்ட இஸ்லாமிய நிகழ்ச்சியின் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகப் பணிபுரியும்படி உவைஸ் அழைக்கப்பட்டார். அப்பொழுது இலங்கை வானொலியில் நாள்தோறும் அரைமணி நேர நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பப்பட்டது. பரீட்சைத் திணைக்களத்தால் நடத்தப்பட்ட கல்விப் பொதுத்தராதரப் பத்திர (சாதாரண)ப் பரீட்சையின் இஸ்லாம், தமிழ் ஆ பாடத்திட்டம், பயிற்சித் தமிழ், பயிற்சிச் சிங்களம். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் ஆ பாடத்திட்டம் ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டாளராகவும் பிரதம பரீட்சகராகவும் கடமை ஆற்றிய பெருமை உவைஸ்'க்கு உண்டு.

1952ஆம் ஆண்டிலிருந்து தொடர் கட்டுரை எழுதி வந்தார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றித் தினகரன் வார மஞ்சரியில் வாராந்தம் எழுதி வந்தார். அந்தக் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுச் சென்னையில் 'இஸ்லாமும் இன்பத் தமிழும்' என்னும் நூல் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் உவைஸடைய, மஸ்தான் சாகிபு பற்றிய கட்டுரைகள் தொடர்ச்சியாகத் தினகரன் வார மஞ்சரியில் வெளிவந்தன. இந்நூலும் சென்னையில்

அச்சாகியது. இது ‘ஞானச் செல்வர் குணங்குடியார்’ என்னும் பெயரில் 1965இல் வெளிவந்தது.

1968ஆம் ஆண்டு சென்னையில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற்ற பொழுது உவைஸ், குடும்பத்தவருடன் சென்று பங்கு பற்றினார். அந்த மாநாடு முடிவடைந்ததும் கலாசாரச் சுற்றுலா ஒன்று ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. ஏழே நாட்களில் தமிழ்நாட்டை சுற்றிப் பார்க்கும் வாய்ப்பை மாநாட்டில் பங்கு பற்றிய பேராளர்கள் பெற்றனர். வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க அந்தச் சுற்றுலாவைப் பற்றி வீரகேசரி வாரமஞ்சரியில் ஒரு கட்டுரைத் தொடரை உவைஸ் எழுதி வந்தார். அக்கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு ‘நெஞ்சில் நிலைத்த சுற்றுலா’ என நூலுருப் பெற்றது. இந்நூலும் 1982இல் மதுரையில் அச்சியற்றப் பெற்றது. 1973ஆம் ஆண்டு திருச்சியில் முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு நடைபெற்றது. அந்த மாநாடு பற்றிய விவரங்கள் உவைசின் கட்டுரைத் தொடராக வீரகேசரி வாரமஞ்சரியில் வெளிவந்தன. இவை 1974ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் போது வெளியிடுவதற்காக ‘இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் திருச்சித் திருப்பம்’ என்ற பெயரில் இலங்கையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1968ஆம் ஆண்டு குலாம் காதிரு நாவலரின் ‘புலவராற்றுப் படை, உவைசினால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதேபோன்று பதிக்கப் பெற்ற மற்றொரு நூல் அப்துல் மஜீதுப் புலவரின் ஆசாரக்கோவையாகும்.

14

கலைமாணி, முதுமாணிப் பட்டங்களைப் பெற்ற உவைஸ் இல்லற வாழ்க்கையில் கால் எடுத்து வைக்கும் பருவத்தை அடைந்தார். இலங்கையில் பல பாகங்களிலிருந்தும் அவருக்கான திருமண யோசனைகள் வந்தன. இறுதியில் வேர்விலை சீனங்கோட்டையில் உவைசுக்கு திருமணம் நிகழ்ந்தது. உவைசின் வாழ்க்கைத் துணைவியார் சீனங்கோட்டைச் செல்வந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். உமறுப்புலவரின் சொற்களில் கூறுவதென்றால்...

உடைமையிற் பணத்திற் சாதி உயர்ச்சியில் வணக்கந் தன்னில்
மடமயில் அழகில் ஒவ்வா மாட்சியில்.....

உவைசுடைய இல்லக் கிழத்தி இந்தப் பண்புகளில் சிறந்து விளங்கினார் என்றுதான் கூறவேண்டும். 1954ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் 14ஆந் தேதி உவைசுடைய திருமணம் நிகழ்ந்தது.

உவைஸ் தம்பதியினருக்கு நான்கு ஆண் பிள்ளைகளும் ஒரு பெண் பிள்ளையும் உள்ளனர். உவைசின் முதலிரண்டு பிள்ளைகளும் கொழும்பு றோயல் கல்லூரியிலும்

மற்ற இருவரும் கொழும்பு டி.எஸ். சேனநாயக்க வித்தியாலயத்திலும் பெண்பிள்ளை கொழும்பு சி.எம்.எஸ். மகளிர் கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்றனர். உவைசுக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பினை அவருடைய பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தார் உவைஸ். ஆனால் உவைஸ் அறிவுத் துறையில் முன்னேறியது போன்று அவர்தம் பிள்ளைகள் சொலிக்கவில்லை. உவைசின் பிள்ளைகள் அறிவுத்துறையில் சிறந்து விளங்கவில்லை எனினும், பொருளியல் துறையில் அவர்கள் ஓரளவு முன்னேற்றம் கண்டுள்ளனர். அதற்கான காரணம் அவர்கள் வேர்விலை சீனங்கோட்டையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையினாலேயாகும். திருமதி உவைசின் குடும்பத்தார் அனைவரும் மாணிக்க வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள். ஆதலினால் பொருளாதாரத் துறையில் கணிசமான அளவு முன்னேற்றம் கண்டுள்ளனர். குடும்பப் பின்னணியின் செல்வாக்கே உவைசின் பிள்ளைகளை மாணிக்க வியாபாரத்தில் ஈர்ப்பதில் வெற்றி கண்டுள்ளது.

உவைசின் வாழ்க்கைத் துணைவியாரின் பெயர் சித்தி பாத்தும்மா. பிள்ளைகளின் பெயர்: முகம்மது அஹ்ஸன், பாத்திமா நிலுபர், முகம்மது அஜ்மல் இஷ்பஹானி, முகம்மது அஹ்கம் சப்ரி, முகம்மது அர்ஷத் யுஸ்ரி. உவைசின் பிள்ளைகள் எல்லோருமே திருமணமாகி விட்டனர். இப்பொழுது உவைஸ் பாட்டனாகிவிட்டார். முஸ்லிம் பரிபாஷையில் கூறுவதென்றால் 'அப்பா' ஆகிவிட்டார். இப்பொழுது உவைசுக்கு மூன்று பேரரும் ஐந்து பேத்தியரும் இருக்கின்றனர். முகம்மது பஸ்னி, மகுமுது ஹுஸ்னி, நூர் மஹ்முது ருஸ்னி, அஹமட் சஹ்ரான் பேரர்களின் பெயர்கள். பேத்திகளின் பெயர்கள் பாத்திமா றிஸ்வியா, ஆயிஷா ஷஹானி, சித்தி மஸாஇமா, பாத்திமா பர்ஸியா, ஸைனப் கஸீமா, ஸைனப் மரியம், பாத்திமா ஸபியா, பாத்திமா சாலிஹா என்பனவாகும்.

15

உவைஸின் தந்தையார் உவைஸை ஒரு சிவில் சேவை உத்தியோகத்தராக உருவாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அவரைப் படிக்க வைத்தார். ஆங்கிலக் கல்வியைப் புகட்டி ஒழுங்கு செய்தார். ஆனால், அவருடைய அபிலாஷைகள் நிறைவேறவில்லை. அதற்கான காரணம் உவைஸின் ஆற்றல் குறைவு என்பதல்ல. ஆரம்பகால கல்வி பெறத்தலைப்பட்ட காலத்திலிருந்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வரையில் அவருடைய வாழ்க்கையில் இருபது ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்து மூன்றாண்டுகளில் கலைமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட போதிலும் அப்பொழுது உவைஸ் சிவில் சேவைப் பரீட்சைக்கான வயதெல்லையைத் தாண்டிவிட்டமையே அதற்குக் காரணமாகும்.

1949ஆம் ஆண்டில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்ற உவைஸ் அப்பொழுது தமிழிலும் சிங்களத்திலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவராக இருந்தார். அரசாங்க உத்தியோகத்தில் சேர்வது அவ்வளவு கடினமான ஒரு காரியமாகத் தோன்றவில்லை. அந்த கால கட்டத்தில்

தமிழிலும் சிங்களத்திலும் சரிசமமான தகுதி பெற்றிருந்த பட்டதாரிகளைப் பெறுவது அருமையாகவே இருந்தது. அன்றே உவைஸ் விரும்பி இருந்தால் அரசாங்க உத்தியோகத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். சிங்களத்தை உபபாடமாகக் கொண்டு தமிழில் கௌரவ (ஹோனர்ஸ்)ப் பட்டம் பெற்றிருந்தமையால் உவைஸ் திசைதிருப்பப்பட்டார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறையில் உதவி விரிவுரையாளராகச் சேரும் வாய்ப்பு உவைசுக்குண்டு எனப் பலரும் எதிர்பார்த்தனர். எதிர்பார்த்தது மாத்திரம் அல்லாமல் 'அந்தத் திசையை நோக்கி உவைஸை வழிநடத்தியவர்களுள் முக்கியமானவர் மர்ஹூம் அல்ஹாஜ் கலாநிதி ஏ.எம்.ஏ. அஸ்ஸீஸ் ஆவார் என்பது நாடறிந்த விஷயம். உவைஸின் எதிர்கால நன்மைக்குத்தான் அஸ்ஸீஸ் அங்ஙனம் நடந்து கொண்டார்.

அன்று தமிழ்த்துறையில் உதவி விரிவுரையாளராகச் சேரும் தகுதி உவைசுக்கு இருந்தது எனப் பலரும் நம்பி இருந்தனர். ஆனால், எதிர்பாராதது நடந்துவிட்டது. 1949 இலிருந்த தமிழ்த்துறையில் உதவி விரிவுரையாளருக்கான வெற்றிடம் 1952ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு நிரப்பப்பட்டது. அப்போது உவைஸின் விண்ணப்பம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. 1953இல் பல்கலைக்கழகம் பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டதும் உவைசுக்கு வேறு வழி இல்லாமல் கொழும்பு ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் சட்டம்பியாகச் சேர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு உவைசுக்கு 1959இல் கிட்டியது. அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் வித்தியோதய, வித்தியாலங்காரப் பல்கலைக்கழகங்கள் கலாசாரப் பல்கலைக்கழகங்களாக நிறுவப்பட்டன. வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தின் பரிபாலனத்துக்குப் பொறுப்பாயிருந்த கலாநிதி ஆனந்த குருகே அவர்களின் பரிந்துரையின் பேரில் இன்று ஜயவர்தனபுர பல்கலைக்கழகமாகத் திகழும் வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரியும் பாக்கியம் உவைசுக்குக் கிடைத்தது. காலக்கிரமத்தில் பல்கலைக்கழகத்தின் நவீன கீழைத்தேய மொழிகள் துறையின் தற்காலிகத் தலைவருக்கான பொறுப்புகள் உவைசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. தமிழ் மொழியும் பர்மிய மொழியும் ஹிந்தி மொழியும் நவீன கீழைத்தேய மொழிகளாகக் கருதப்பட்டன.

முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகம் சில சலுகைகளை வழங்கியது. பயிற்றப்பட்ட, ஆங்கிலத்தில் சிரேட்ட கல்வித் தராதரம் பெற்ற (கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர (சாதாரண தர)ப் பரீட்சை போன்றவை) முஸ்லிம் மாணவர் எவ்வித புகுமுகத் தேர்வுமின்றி பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். தமிழ், ஆங்கிலம், மேனாட்டுத் தத்துவ ஞானம், பொருளியல் போன்ற பாடங்களில் பட்டப் படிப்பைப் பயில அங்ஙனம் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட மாணவர் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இந்தப் பாடங்களோடு அம் முஸ்லிம் மாணவர், விஷேட சிங்களம் பாடத்துக்கும் மேலதிகமாகத் தோற்ற வேண்டும் என்னும் வரையறை விதிக்கப்பட்டது.

விஷேட சிங்களத்தைப் போதிக்கும் பொறுப்பும் உவைஸிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்ற பலர் அரசாங்கத்திலும் அதற்குப் புறம்பாகவும் உயர் பதவிகளை வகித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அல்ஹாஜ் கலாநிதி ஏ.எம்.எம். சஹாப்தீன் மேனாட்டு தத்துவ ஞானத்துறைக்கும், முன்னாள் பரீட்சை ஆணையாளர் எல்.கே.கே. குணதுங்க ஆங்கிலத் துறைக்கும் பொறுப்பாயிருந்தனர் என்பதும் ஈண்டு நோக்கற் பாலது.

16

1956ஆம் ஆண்டு கலாசாரத்துறைக்குப் பொறுப்பாக ஓர் அமைச்சர் நியமிக்கப்பட்டார். அந்த அமைச்சில் சாகித்திய மண்டலய என்னும் இலக்கிய மன்றம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. அம்மன்றில் ஓர் உறுப்பினராக நியமனம் பெற்ற உவைஸ் அதன் நிர்வாக சபை உறுப்பினராகவும் கடமையாற்றினார். வித்தியாலங்காரப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தரின் தலைமையில் இயங்கிய அந்த மன்றத்தின் சிங்கள இலக்கியங்களைத் தமிழிலும் தமிழ் இலக்கியங்களைச் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்னும் கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தும் முகமாக தலைசிறந்த நாவலாசிரியர் மார்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்களின் 'கம்பெறலிய' என்னும் சிங்கள நாவலை மொழிபெயர்க்கும் பணியை சாகித்திய மண்டலய எம்.எம். உவைஸிடம் ஒப்படைத்தது. அந்தப் பணியை மேற்கொண்ட உவைஸ் 'கிராமப்பிறழ்வு' என்னும் பெயரில் அதனை மொழிபெயர்த்தார். சாகித்திய மண்டலய அதனை 1964இல் அச்சிட்டு வெளியிட்டது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் உத்தியோக மொழித் திணைக்களத்தில் ஏற்படும் வெற்றிடங்களுக்கு உவைஸ் விண்ணப்பிப்பதுண்டு. விண்ணப்பித்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைக்கப்படுவதுமுண்டு. வினாவிடை நிகழ்ச்சியின்போது உவைஸின் தமிழ், சிங்களத் தகமைகளை அறிந்ததும் மொழிபெயர்ப்புக்காக சில நூல்கள் கொடுக்கப்படுவது வழக்கமாக மாறிவிட்டது. விண்ணப்பித்த பதவி கிடைக்காது. மாறாகச் சில நூல்களை மொழிபெயர்க்குமாறு உவைஸிடம் கேட்கப்படும். இந்த வகையில் பல சிங்கள நூல்களைத் தமிழிலும் தமிழ் நூல்களைச் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கும் வாய்ப்பு உவைசுக்குக் கிடைத்தது. மொழி பெயர்ப்புக்காக உவைசுக்குப் பணம் வழங்கப்பட்டாலும்கூட உத்தியோக மொழித் திணைக்களம் உவைஸை அதன் நன்மைக்காகப் பயன்படுத்தியதுடன் நின்றுவிட்டது.

இலங்கை அரசு கரும மொழித் திணைக்களத்துக்காக உவைஸ் முதன்முதலில் மொழிபெயர்த்த நூல் 'இலங்கையின் பொருளாதார முறை' என்பதாகும். இதன் மூல நூல் சிங்களத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. எழுதியவர் அப்பொழுது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராக இருந்த

கலாநிதி ஐ.ஏ.எஸ். வீரவர்த்தன என்பவராவார். இந்த நூல் திணைக்கள வெளியீட்டுப் பிரிவினால் 1962இல் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலை எழுதுவதில் தம் கணவருக்கு மாகரெட் ஐ. வீரவர்த்தன அம்மையார் ஒத்துழைப்பு நல்கி உள்ளார். சிங்களத்திலிருந்து உவைஸ் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்த மற்றொரு நூல் 'பிரித்தானிய யாப்பு முறைமை' என்பதாகும். கலாநிதி ஐ.தி.எஸ். வீரவர்த்தன அவர்களே அதனைச் சிங்களத்தில் எழுதி உள்ளார். இந்த நூலிலே 189ஆம் பக்கத்தில் Archbishop of Canterbury என்பது கந்தர்புரி அதிமேற்றிராணியார் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இது அன்றைய மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கையின் பிரதிபலிப்பாகும். அரசகரும மொழித் திணைக்கள வெளியீட்டுப் பகுதியினர் 1963இல் இதனை வெளியிட்டனர். இலங்கை அரசாங்க அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1963இல் அரச கரும மொழித் திணைக்கள வெளியீட்டுப் பகுதியினர் வெளியிட்ட மற்றொரு நூல் 'வாணிஜ அங்க கணிதய' என்பதாகும். இந்நூல் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கு உவைசினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். இதன் மூல நூலைத் தமிழில் எழுதியவர், யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயில் வாழ்ந்த சீ.என். தேவராஜன் என்பவராவார்.

வித்தியாலங்காரப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியற் பேராசிரியராகத் திகழ்ந்த எப்.ஆர். ஜயசூரிய என்பவர் சிங்களத்தில் இயற்றிய 'ஆர்த்திக விக்ரிகய' என்னும் சிங்கள நூலையும் உவைஸ் தமிழ் மொழியில் பெயர்த்துள்ளார். அது தமிழில் 'பொருளியற் பாகுபாடு' என வழங்குகிறது. அதனைக் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் 1962ஆம் ஆண்டில் அதன் முதற்பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளது.

இஸ்லாமிய நூல்கள் பலவற்றையும் தமிழிலிருந்தும் ஆங்கிலத்திலிருந்தும் சிங்களத்துக்கு உவைஸ் மொழிபெயர்த்துள்ளார். உரைநூல்கள் எழுதியதோடு பல நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். அவற்றுட் சில பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவரின் நன்மை கருதிப் பதிக்கப்பட்டவையாகும்.

கவிதை இயற்றுவதிலும் வல்லவரான உவைஸ் மூன்று கவிதை நூல்களை ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ளார். இன்றும் எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறார்.

17

முஸ்லிம்கள் பின்பற்ற வேண்டிய கடமைகள் ஐந்து, அவற்றுள் கடைசியானது ஹஜ். மக்க மாநகருக்குச் சென்று ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்றுதல் வேண்டும். வசதி படைத்தவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு முறையாவது ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்றுதல் வேண்டும். இந்த வகையில் உவைஸ் தனது தாய் தந்தையரை 1960இல் மக்காவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். 1970ஆம் ஆண்டு தனது துணைவியருடன் மக்க மாநகருக்குச்

சென்று ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்றினார். பின்னர் தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற அடிப்படையில் மக்காப் பயணம் பற்றித் தினகரனில் ஓராண்டு பூராவும் கட்டுரை எழுதினார். அக்கட்டுரைகள் தொகுக்கப் பெற்று ‘மக்காப் பயணம்’ என்னும் தலைப்பில் இப்பொழுது நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

1953ஆம் ஆண்டு முதல் இலங்கை வானொலியின் முஸ்லிம் சேவையில் பகுதி நேர நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகக் கடமை புரிந்து பிற்காலத்தில் தொடர் நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை முஸ்லிம் நிகழ்ச்சியில் நடத்தி உள்ளார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய இரண்டு பேச்சுத் தொடர் தொகுக்கப்பட்டு இரண்டு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. ஒன்று ‘வழியும் மொழியும்’ என்பது மற்றது ‘உமறுப் புலவர் ஓர் ஆலிமா’ என்பது. இரண்டும் சென்னையில் அச்சாகி உள்ளன.

அழிந்து கொண்டும் கறையானுக்கு இரையாகிக் கொண்டுமிருந்த இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பொக்கிஷங்களை அந்த அழிவில் இருந்து காப்பாற்றி இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தை மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் கொண்டு செல்ல உவைஸ் முன்னோடியாக இருந்தமையினால் அவற்றைப் பாதுகாக்க மேலும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அந்த நடவடிக்கையின் முதல் படியாக முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாடு சர்வதேச ரீதியாகத் தமிழ்நாட்டில் திருச்சியில் நடைபெற்றது. மர்ஹூம் ஏ.எம்.ஏ. அஸ்ஸ் அவர்களின் தலைமையில் இலங்கைத் தூதுக்குழு பங்கு பற்றியது. இரண்டாவது மாநாடு சென்னையில் நடைபெற்றது. மூன்றாவது மாநாடு காயல் பட்டினத்தில் நடைபெற்றது.

நான்காவது மாநாடு இலங்கையில் கொழும்பில் நிகழ்ந்தது. அதனை உவைஸ் முன்னோடியாக நின்று நடத்தி வைத்தார். பொது மக்களிடமிருந்து பணம் அறவிடப்படாமலே மாநாடு நடைபெற்றது. பல்லாக் நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த சதக் ஹாஜியார் நூல் வெளியீட்டுக்குப் பொறுப்பாய் இருந்தார். மாநாட்டில் பல நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. பலருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தப்பட்டது. பொற்கிழி பலருக்கு வழங்கப்பட்டது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய விழா கொழும்பு மாநகரில் மிக விமரிசையாக நடைபெற்றது. இந்த மாநாடு நடைபெறுவதற்கு முன்னரே எம்.எம். உவைஸ் கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றுவிட்டார். முஸ்லிம் தமிழ் காப்பியங்கள் என்னும் தலைப்பில் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கப் பட்டது. அந்த ஆய்வேட்டுக்கே உவைசுக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய பதினாறு காப்பியங்கள் அந்த ஆய்வேட்டில் ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கான இருக்கை அமைக்கப்பெற்றது. அந்த இருக்கையை

அலங்கரிக்க ஒருவரின் சேவையைப் பெறுவது அவசியமாயிற்று. உவைஸ்தான் இதற்குப் பொருத்தமானவர் என்று மாநாட்டில் பங்குபற்ற வந்த சிறப்பு விருந்தினருள் ஒருவரான மாண்புமிகு அமைச்சர் ராஜா முகம்மது அவர்கள் தமது சிறப்புரையின்போது குறிப்பிட்டார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பேராசிரியராக கலாநிதி எம்.எம். உவைஸ் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழத்தில் 1979ஆம் ஆண்டு ஒக்தோபர் மாதம் 15ஆம் தேதி பதவி ஏற்றார். பதவி ஏற்றதும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் முழு மூச்சாய் ஈடுபட்டார். முதலில் தமிழ் இலக்கியத்தில் அறபுச் சொற்களுக்கான ஓர் அகராதியைத் தயாரித்தார். அது இப்பொழுது அச்சாகி வெளிவந்துள்ளது. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பகம் அதனை வெளியிட்டுள்ளது.

அடுத்த பணியாக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதும் வேலை மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஒவ்வொன்றும் அறுநூறு பக்கங்களைக் கொண்ட ஆறு தொகுதிகளாக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தயாரிக்கப்பட்டது. கி.பி. 1700 வரையிலான இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு முதற் தொகுதியாகவும் காப்பிய வரலாறு இரண்டாம் தொகுதியாகவும் சிற்றிலக்கிய வரலாறு மூன்றாம் தொகுதியாகவும் இஸ்லாமிய ஞான இலக்கியங்கள் நான்காம் தொகுதியாகவும் அரபுத் தமிழ் இலக்கியம் ஐந்தாம் தொகுதியாகவும் பழங்கால வசன நடை. தற்காலக் கவிதை ஆறாம் தொகுதியாகவும் வெளிவர ஏற்பாடாகி உள்ளது. இவை அனைத்தையும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக பதிப்புத் துறையினர் வெளியிட முன்வந்துள்ளனர். இந்தப் பணியினை நிறைவேற்றுவதில் டாக்டர் பி.எம். அஜ்மல் கான் ஆற்றிய பணி ஈண்டு சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

18

அல்ஹாஜ் கலாநிதி மஹ்முது முகம்மது உவைஸ் அவர்கள் நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் கலாசாரத்துக்கும் சமூகத்துக்கும் ஆற்றிய அரும்பணியை அங்கீகரிக்கும் அடிப்படையில் 1992ஆம் ஆண்டு தேசிய வீரர் தினத்தில் தேசிய விருது வழங்கி மேதகு ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாசா அவர்கள் உவைஸைக் கௌரவித்தார்கள்.

கலாநிதி உவைஸின் இரண்டு நூல்களுக்குத் தமிழக அரசு பரிசு வழங்கியது. தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பல பட்டங்கள் வழங்கி அவர் கௌரவிக்கப்பட்டார். அவருடைய சேவையைப் பாராட்டிப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவருக்குப் பண முடிப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன. இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அல்ஹாஜ் உவைஸ் அவர்கள் இரண்டாவது தடவையாகப் புனித ஹஜ்ஜை 1992ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றியமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு இலக்கியப் பணியிலும் சமயத் தொண்டிலும் சமூக சேவையிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் பேராசிரியர் அல்ஹாஜ் கலாநிதி எம்.எம். உவைஸ் அவர்கள் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து அவர்தம் பெரும்பணி தொடர எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்வைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

(